

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
— **БАРД** —
ПРЕДСТАВЯ:

**КРАЛЕТЕ
НА
ТРИЛЪРА**

От авторката на **КРАДЦИ НА ЛИЦА**

ПАТРИША КОРЧУЕЛ

Удостоена с наградите за криминална литература
ЗЛАТНАТА КАМА и **ЕДГАР АЛАН ПО**

НЕОБИКНОВЕНА ЗАРАЗА

ПАТРИША КОРНУЕЛ НЕОБИКНОВЕНА ЗАРАЗА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Кей Скарпета, главен съдебен лекар на Вирджиния, е изправена пред сложно и почти непосилно разследване — кошмарна серия от неразкрити убийства и смъртоносен вирус. В този вълнуващ трилър уликите са неуловими и в киберпространството се сипят заплахите на убиеца, подписани със смразяващия псевдоним *смъртдок*.

Скарпета скоро открива разлики между последната жертва и серийните убийства, които е разследвала дотогава. С помощта на племенницата си Луси, агент на ФБР и компютърен специалист, тя предприема уникално виртуално пътешествие в обстановката на изпратената по електронната поща снимка. Но докато Скарпета и Луси експериментират с виртуалната реалност, местните власти се опитват да приключат разследването, обвинявайки мъжа, намерил трупа. Когато разбира, че жертвата е била заразена с рядко срещан вирус на шарка и може самата тя да се е заразила, Скарпета осъзнава, че има работа с убиец, който има достъп до невероятно сложен арсенал от смъртоносна сила. Убиец, настроен особено враждебно към нея.

*На Естър Нюбърг
Въображение, а не страх*

*„Тогава дойде при мене един от седемте
Ангели, които държаха седемте чаши, пълни със
седемте последни язви...“*

Откровението на
Йоана 21:9

1.

Нощта в Дъблин беше студена и вятърът стенеше отвъд стените на стаята ми, досущ милион гайди. Старите прозорци скърцаха като прелитащи призраци. Разместих възглавниците още веднъж и най-сетне легнах по гръб върху ленените ирландски чаршафи. Но сънят така и не идваше и в съзнанието ми отново се появиха образите на видяното през деня — трупове без крайници и глави. Надигнах се, обляна в пот.

Запалих лампите и пред очите ми отново се материализираха тапицираните в тъмночервени карета дървени мебели в хотел „Шебърн“. Облякох халата си и погледнах телефона. Беше два след полунощ. В Ричмънд, Вирджиния, бе пет часа по-рано и Пит Марино, шефът на отдел „Убийства“ в градската полиция, сигурно беше буден. Вероятно гледаше телевизия, пушеше и ядеше нездравословна храна, освен ако не патрулираше по улиците.

Набрах номера му и той отговори веднага, сякаш седеше до телефона.

— Шега или почерпка?^[1] — каза Марино, който явно беше добре почерпен.

— Малко си подранил — рекох аз и мигновено съжалих за обаждането.

— Ти ли си, докторе? Върна ли се в Ричмънд?

— Още съм в Дъблин. Каква е тази врява при теб?

— Събрали сме се няколко типа с толкова грозни лица, че не ни трябват маски. Затова всеки ден е Все светии. Хей! Буба лъже! — изкрещя той.

— Винаги мислиш, че някой лъже — чу се глас. — Това е защото твърде дълго си бил детектив.

— Какви ги дрънкаш? Марино не може да разследва дори собствения си задник.

Чу се бурен смях и подигравателните пиянски забележки продължиха.

— Играем покер — уведоми ме Марино. — Колко е часът там, по дяволите?

— Едва ли ще искаш да знаеш — отговорих аз. — Имам неприятна новина, но моментът, изглежда, не е подходящ.

— Не, не. Чакай малко. Ще преместя телефона. Мамка му. Шнурът пак се е заплел. По дяволите. — Чуха се тежки стъпки и скърцане от преместване на стол. — Така е по-добре. Какво има?

— Днес обсъдих с патолога случаите в сметищата. И все повече се убеждавам, че серийните убийства и разчленявания са дело на същия човек, когото издирваме във Вирджиния.

— Тихо, момчета! — повиши тон Марино.

Чух го, че премества стола си още по-надалеч от веселата компания, и протегнах ръка към чашата с уиски.

— Доктор Фоли работи по петте случая в Дъблин — продължих аз. — Видях трупове. Гърбовете са разрязани хоризонтално през петия прешлен. Ръцете и краката са отрязани през ставите и това е необикновено, като вече подчертах. Жертвите са от различни раси, на възраст между осемнайсет и трийсет и пет години. Всички са идентифицирани и класифицирани като убийства с неуточен предмет. Главите и крайниците не са намерени, а останките са открити в частни сметища.

— По дяволите. Звучи познато.

— Има други детайли, но приликата е очевидна.

— Тогава убиецът може сега да е в Съединените щати. В края на краищата се оказа добре, че отиде в Дъблин.

Марино явно не бе мислил така в началото. Всъщност никой не одобряваше идеята за заминаването ми. Аз съм главният съдебен лекар на Вирджиния и когато Кралската колегия на медиците ме покани да изнеса цикъл от лекции в колежа „Тринити“, не можах да подмина възможността да разследвам дъблинските убийства. Марино смяташе това за загуба на време, а ФБР предположи, че резултатът от разследването ми ще бъде само статистически.

Съмненията им бяха разбираеми. Убийствата в Ирландия бяха извършени преди повече от десет години и също като във Вирджиния, уликите бяха малко. Не разполагахме с отпечатъци, зъби, конфигурации на синусите, нито със свидетели. Нямахме биологични проби от безследно изчезнали хора, за да ги сравним с ДНК на

жертвите. Не знаехме как е настъпила смъртта. Следователно беше ни много трудно да кажем нещо определено за извършителя. Само предполагах, че той умело борави с трион за месо и по всяка вероятност някога е работил с този инструмент.

— Последното убийство в Ирландия е било извършено преди десет години — казах аз. — А през последните две години във Вирджиния са станали четири подобни престъпления.

— Мислиш, че убиецът е направил пауза от осем години? Защо? Може да е бил в затвора, излежавайки присъда за друго престъпление.

— Не знам. Може да е убивал другаде и полицията да не е установила връзка между случаите.

Навън вятърът издаваше неописуеми звуци.

— И в Южна Африка има такива серийни убийства. Във Флоренция, в Германия, в Русия и в Австралия. По дяволите, като се замисля, всъщност навсякъде — разсъждаваше на глас Марино, после сложи ръка на телефонната слушалка и извика. — Хей! Пушете от собствените си цигари! Да не мислите, че това е благотворителен бал?

По линията се чуваха свадливи мъжки гласове. Някой бе пуснал песен на Ранди Травис.

— Струва ми се, че добре се забавлявате — сухо отбелязах аз. — Моля те, и догодина не ме кани.

— Стадо животни — измърмори той. — Не ме питай защо се събирам с тях. Всеки път ме карат да се напивам. И лъжат на карти.

— Почеркът в тези престъпления е много отличителен — сериозно казах аз.

— Ако убиецът е започнал в Дъблин, може би търсим ирландец. Мисля, че трябва да побързаш да се прибереш тук. Изглежда, се налага да отидем до Куонтико и да проверим как стоят нещата. Каза ли вече на Бентън?

Бентън Уесли беше шеф на отдел „Серийни убийства и отвличания на деца“ във ФБР, на който Марино и аз бяхме консултанти.

— Още не съм имала възможност да му кажа — колебливо отговорих аз. — Може би ти ще го направиш. Ще се върна колкото мога по-скоро.

— Утре би било добре.

— Още не съм свършила с лекциите тук.

— Няма място на света, където да не искаш да изнасяш лекции. Вероятно можеш да правиш само това — рече Марино и аз разбрах, че възнамерява да се заяжда с мен.

— Ние изнасяме насилие в други страни. Най-малкото трябва да ги научим на онова, което знаем и сме разбрали през годините, работейки върху тези престъпления...

— Лекциите не са причината за престоя ти в страната на елфите — прекъсна ме той. — Знаеш това.

— Марино — предупредих го аз. — Не започвай отново.

Но той продължи:

— След развода на Уесли ти непрекъснато намиращ повод да напуснеш града. И като съдя по тона ти, ми е ясно, че не бързаеш да се върнеш, защото не желаеш да раздадеш картите, да ги погледнеш и да рискуваш. Искам да ти кажа, че идва момент, когато трябва да обявиш цвят или да пасуваш...

— Разбрах. Не стой буден цяла нощ, Марино.

Кабинетът на съдебния следовател се намиреше на Стор стрийт номер три, срещу митницата и централната автобусна спирка, близо до доковете и река Лифи. Тухлената сграда беше малка и стара. Алеята за коли водеше към задната част, преградена с тежка черна порта, на която с големи бели букви пишеше МОРГА. Качих се по стъпалата, натиснах звънеца и зачаках.

Беше вторник. Утрото бе мъгливо и хладно и листата на дърветата бяха пожълтели. Липсата на сън оказваше въздействието си върху мен. Очите ми пареха, главата ми сякаш беше празна и бях разстроена от онова, което Марино бе казал, преди да затвори телефона.

Координаторът отвори и весело ме покани да вляза.

— Здравейте Скарпета. Как сме днес?

Казваше се Джими Шоу — млад ирландец с огненочервени коси и сини като небето очи.

— Чувствала съм се и по-добре.

— Тъкмо правех чай — рече той и тръгна по тесния, оскъдно осветен коридор, където се намиреше кабинетът му. — Струва ми се, че ще ви се отрази добре.

— Благодаря. Би било чудесно, Джими.

— А що се отнася до добрата докторка, тя би трябвало вече да приключва с показанията. — Той погледна часовника си и влезе в малката неподредена стая. — Всеки момент ще излезе.

По-голямата част на бюрото му беше заета от „Записки на следователя“ — голяма книга в черна кожена подвързия. Преди да дойда, Джими бе чел биографията на Стив Маккуин и бе закусвал. Сега мигновено ми поднесе чаша чай и попита, както правеше всяка сутрин:

— Препечена филия с конфитюр?

— Благодаря. Закусих в хотела.

— Това не би ми попречило да хапна пак — усмихна се Джими, седна зад бюрото и си сложи очилата. — Програмата ви за днес е следната. В единайсет и в тринайсет имате лекции. И двете са в колежа, в старата сграда на патологията. Очаквам всяка от тях да бъде посетена от седемдесет и пет студенти, но може да дойдат и повече. Не знам. Тук сте много популярна, доктор Кей Скарпета. Или може би американското насилие е екзотично за нас.

— Това е все едно да наречеш *чумата* екзотична.

— Е, не можем да не бъдем заинтригувани от онова, което виждате вие.

— И от онова, което ме притеснява — дружелюбно, но същевременно злокобно отбелязах аз. — Не бъдете твърде заинтригувани.

Прекъсна ни телефонът. Джими грабна слушалката с припряността на човек, който твърде често отговаря на обаждания.

Заслуша се за миг, сетне отривисто каза:

— Добре. Ами, още не можем да поемем такава поръчка. Ще ви позвъня друг път. От години чакам компютри — оплака ми се той, след като затвори. — Но все няма пари.

— Никога няма да има достатъчно пари. Мъртвите не гласуват.

— Точно така, по дяволите. Е, каква ще бъде темата днес?

— Сексуални убийства — казах аз. — И по-точно ролята, която играе ДНК.

— Онези разчленявания, от които се интересувате... Мислите ли, че са извършени на сексуална основа? Дали това не е била мотивацията на убиеца?

Очите му блестяха от любопитство.

— Сексът със сигурност е един от елементите.

— Но откъде знаете това, след като нито една от жертвите не е била идентифицирана? Не е ли възможно да е някой, който убива заради самия спорт? Като например Сина на Сам^[2]?

— В извършеното от Сина на Сам има сексуален елемент — отговорих аз и се огледах за приятелката ми, патолога. — Знаеш ли колко още ще се бави? Бързам.

Шоу отново погледна часовника си.

— Можете да проверите. Предполагам, че е отишла в моргата. Докараха млад мъж, който вероятно се е самоубил.

— Ще отида да я потърся — казах аз и станах.

Близко до входа се намираще залата, където пред съдебни заседатели се разследваха случаите на неестествена смърт. Това включваше трудови злополуки, автомобилни катастрофи, убийства, самоубийства и процедури при затворени врати, защото на пресата в Ирландия не ѝ е позволено да публикува много подробности. Влязох в студена стая с лакирани пейки и голи стени и видях няколко души, които слагаха доклади в куфарчетата си.

— Търся доктор Маргарет Фоли — казах аз.

— Излезе преди дващестина минути. Мисля, че дойде човек да идентифицира трупа, който докараха днес — отговори единият.

Излязох от сградата през задната врата. Докато прекосях малкия паркинг към моргата, оттам излезе възрастен мъж. Изглеждаше объркан, препъваше се и се озърташе озадачено. За миг се вторачи в мен, сякаш аз знаех решението на проблема му, и сърцето ме заболя за него. Знаех, че работата, която го е довела тук, е неприятна. Човекът забърза към портата. В същия момент на прага се появи доктор Маргарет Фоли. Изражението ѝ беше разтревожено, а посивелите коси — разрошени.

— Господи! — възкликна тя. — Обърнах се само за миг и той изчезна.

Мъжът излезе и остави вратата широко отворена. Фоли тичешком прекоси паркинга и я затвори и заключи. Върна се задъхана и едва не се спъна в някаква грапавина на асфалта.

— Станала си рано, Кей.

— Роднина ли беше онзи човек?

— Бащата. Тръгна си, преди да идентифицира трупа. Дори не успях да смъкна чаршафа. Това ще развали настроението ми до края на деня.

Маргарет ме заведе в малката тухлена морга с бели порцеланови маси за аутопсия, вероятно собственост на медицински музей, и стара желязна печка, която не отопляваше нищо. Въздухът беше студен като в хладилник и с изключение на електрическите триони, нямаше други модерни инструменти. През матовите стъкла на капандурите се процеждаше слаба сивкава светлина и едва озаряваше белия чаршаф, покриващ тялото, което бащата не бе имал сили да погледне.

— Това винаги е най-трудното — каза Фоли.

Влязох след нея в малък склад и ѝ помогнах да изнесе няколко кутии с нови спринцовки, хирургически маски и ръкавици.

— Обесил се на гредата в хамбара — продължи тя, докато работехме. — Лекували го от алкохолизъм и депресия. Все същата история. Безработица, жени, наркотици. Бесят се или скачат от мостове. Слава богу, че нямаме оръжия. Особено след като не разполагам с рентген.

Фоли беше слаба жена със старомодни очила с дебели лупи. Харесваше грубите вълнени платове. Бяхме се запознали преди няколко години на една международна научна конференция по съдебна медицина във Виена, когато жените патоанатоми бяха рядко явление, особено в Европа, и бързо се сприятелихме.

— Маргарет, ще трябва да се върна в Щатите по-скоро, отколкото мислех — казах аз, поех дълбоко въздух и разсеяно се огледах. — Снощи не мигнах, по дяволите.

Фоли запали цигара и изпитателно се вторачи в мен.

— Мога да ти намеря копия на каквото искаш. Бързо ли ти трябва? За снимките ще са ми нужни няколко дни, но мога да ти ги изпратя по пощата.

— Предполагам, че винаги има чувство за неотложност, когато такъв човек се разхожда на свобода.

— Не ми е приятно, че в момента този убиец е проблемът ти. Надявах се, че ще се откаже след всичките тези години, по дяволите. — Тя ядосано изтръска цигарата си в пепелника и издиша силния дим на британския тютюн. — Хайде да си починем малко. Краката ми вече се подуха. Ужасно е, когато цял живот вървиш по твърд под.

В ъгъла имаше три дървени стола. Това беше кътчето за отдих. Фоли сложи краката си на един кашон и се отдаде на порока си.

— Не мога да забравя онези нещастни хора — отново заговори за убийствата тя. — Когато докараха първия, помислих, че е работа на ИРА. Не съм виждала така зверски разкъсани хора, освен при бомбени атентати.

Сетих се за Марк и мислите ми се понесоха към него, когато беше жив и бяхме влюбени. Представих си лицето му. Усмехнатите му очи бяха изпълнени със закачлив блясък, който сякаш ставаше електрически, когато се смееше и ме дразнеше. В юридическия факултет в Джорджтаун имаше много смях, закачки и нощни веселби. Желанието ни един към друг беше неутолимо. С течение на времето оженихме други хора, разведохме ги и отново ги оженихме. Марк беше моята пътеводна звезда. Непрекъснато ми се обаждаше по телефона или идваше в стаята ми. Разби сърцето и леглото ми.

Не бях в състояние да прогоня мислите за него и още не можех да повярвам, че бомба на лондонска гара е сложила край на бурната ни връзка. Не можех да си го представя мъртъв. Видях тялото му и избягах като възрастния ирландец, който нямаше сили да погледне сина си. Осъзнах, че Фоли ми казва нещо.

— Съжалявам — повтори тя. Очите ѝ бяха тъжни, защото много добре знаеше историята ми. — Не исках да предизвиквам болезнени мисли. Бездруго изглеждаш достатъчно потисната.

— Ти отбеляза нещо интересно. — Опитвах се да бъде смела. — Подозирам, че убиецът, когото издирваме, наистина прилича на терорист. Не му пука кого убива. Жертвите му са хора без лица и имена. Те са само символи на личното му зло верую.

— Ще стана ли ужасно досадна, ако ти задам въпрос за Марк?

— Питай каквото искаш — усмихнах се аз. — И без това ще го направиш.

— Ходи ли на мястото, където е загинал?

— Не знам къде се е случило — побързах да отговоря аз.

Тя ме погледна.

— Искам да кажа, че не знам точно къде е станало — уклончиво и почти заеквайки добавих аз.

Фоли не каза нищо и стъпка угарката.

— Всъщност — продължих аз — изобщо не съм ходила на гара Виктория, откакто той умря. Нямам закъде да взимам влак оттам. Доколкото си спомням, Ватерло беше последната гара, на която бях.

— Единствената сцена на произшествие, която великата доктор Кей Скарпета няма да посети — отбеляза Маргарет и извади друга цигара. — Искаш ли?

— Господи, знаеш, че искам. Но не мога.

Тя въздъхна.

— Спомням си Виена. Всички онези мъже, а ние двете пушихме повече от тях.

— Може би причината, че пушихме толкова много, бяха всички онези мъже.

— Вероятно, но не мога да ги откажа. Това само показва, че онова, което правим, не е свързано със знанията ни. Вършим го под въздействието на емоциите, без да се замисляме. Виждала съм бели дробове на пушачи. И черни дробове на алкохолици.

— Белите ми дробове са по-добре, откакто зарязах цигарите. Виж, за черния си дроб не мога да гарантирам. Още не съм се отказала от уискито.

— Не го прави, за бога. Няма да си забавна. — Фоли млъкна, после многозначително добави: — Разбира се, емоциите могат да бъдат насочвани и възпитавани, за да не заговорничат срещу нас.

— Утре вероятно ще замина.

— Първо трябва да отидеш до Лондон, за да смениш самолета. Остани там поне един ден.

— Моля?

— Това е недовършена работа, Кей. Отдавна имам такова чувство. Трябва да погребеш Марк Джеймс.

— Маргарет, откъде ти хрумна тази идея?

Пак започнах да пелтеча.

— Разбирам, когато човек иска да избяга от нещо. И ти бягаш. Като онзи убиец.

— Много ме успокои.

Разговорът ми беше неприятен.

Но този път Фоли нямаше да ме остави да се измъкна.

— Поради различни и същевременно сходни причини — продължи тя. — Той е лош, а ти не си. Но нито един от двамата ви не

иска да бъде заловен.

— И кой или какво, според теб, иска да ме хване? — Тонът ми беше безгрижен, но усещах, че ще се разплача.

— На този етап мисля, че е Бентън Уесли.

Вторачих се в празното пространство. Светлината навън се променяше, докато облаците минаваха пред слънцето. Миризмата на смърт в плочките и камъка датираше от сто години.

— Какво искаш да направиш, Кей? — попита тя, докато бършех сълзите си.

— Той иска да се ожени за мен.

Върнах се в Ричмънд и дните се превърнаха в седмици. Времето ставаше все по-студено. Утрините бяха посребрени от скреж, а вечерите прекарвах пред камината. Размишлявах и се измъчвах. Имаше много загадки и аз се опитах да ги реша, както винаги съм го правила, като търсех път в лабиринта на професията си, но не можех да го намеря. Това побъркваше секретарката ми.

— Доктор Скарпета? — извика тя и стъпките ѝ отекнаха в залата за аутопсии.

— Тук съм.

Беше трийсети октомври. Бях в съблекалнята и миех ръцете си с антибактериален сапун.

— Къде се забави? — попита Роуз и влезе при мен.

— Работих върху мозъка. Внезапният смъртен случай от онзи ден.

Тя държеше календара с графика ми и прелистваше страниците. Посивелите ѝ коси бяха пригладени назад. Беше облечена в тъмночервен костюм, подходящ на настроението ѝ. Роуз ми беше сърдита, защото заминах за Дъблин, без да ѝ кажа довиждане. А после, когато се върнах, забравих за рождения ѝ ден. Спрях водата и избърсах ръцете си.

— Оток, разширени мозъчни гънки, стеснени бразди между тях, исхемична енцефалопатия, предизвикана от силно и постоянно напрежение — цитирах аз.

— Търсих те — нетърпеливо каза тя.

— Какво направих този път? — попитах аз и вдигнах ръце в знак, че се предавам.

— Трябваше да обядваш с Джон в „Скъл енд боунс“.

— О, боже — изстенах аз, като си спомних за него и за другите стажанти, с които нямах време да се срещна.

— Сутринта ти напомних. И миналата седмица забрави за него. Той наистина трябва да говори с теб за специализацията си в клиниката в Кливланд.

— Знам, знам. — Погледнах часовника си и се почувствах ужасно. — Един и половина. Може би Джон ще дойде в кабинета ми да пием кафе.

— В два часа трябва да даваш показания, в три имаш конференция за случая в Южен Норфък, в четири — лекция за раните от огнестрелно оръжие и в пет — среща със следователя Ринг от полицията.

Не харесвах Ринг и начина, по който той извършваше разследванията. Когато бе намерен вторият труп, Ринг самоволно се включи в разследването и явно мислеше, че знае повече от ФБР.

— Ще мина без Ринг — казах аз.

Секретарката ми се вторачи в мен.

— Тогава ще отложи срещата ти с него и ще се видиш с Джон. — Тя ме погледна през очилата си като строг училищен директор. — И да си починеш. Това е заповед. А утре не идвай. Да не съм те видяла тук.

Отворих уста да възразя, но Роуз ме спря.

— Не си и помисляй да спориш — решително продължи тя. — Нуждаеш се от един ден почивка. Нямаше да го кажа, ако не го мислех сериозно.

Роуз имаше право и като си помислих, че ще имам свободен ден, настроението ми се повиши.

— Освен това винаги мога да променя графика ти — усмихна се тя. — Циганското лято продължава. Времето ще бъде хубаво. Листата на дърветата имат прекрасни багри. Да не споменавам, че е Денят на вси светии. Може да си направиш фенер от тиква.

Извадих от шкафчето сакото и обувките си и казах:

— Трябвало е да станеш адвокат.

[1] На 31 октомври, Денят на вси светии, маскирани деца обикалят от къща на къща и искат бонбони с този традиционен въпрос, който означава, че ще скроят номер на стопанина, ако не ги почерпи. — Б.пр. ↑

[2] Псевдоним на масовия убиец Дейвид Берковиц (род. 1953 г.), който през 1976 г. и 1977 г. убива и ранява седем души в Ню Йорк Сити и изпраца писма до вестниците, признавайки извършването на престъпленията си. — Б.пр. ↑

2.

На другия ден времето беше точно каквото бе предсказала Роуз. Събудих се развълнувана. Магазините отвориха и отидох с колата да купя бонбони за децата, които щяха да потропат на вратата ми в Деня на вси светии, сетне посетих любимия ми градинарски магазин на Хълстрийт. Летните цветя около къщата ми отдавна бяха повехнали и се натъжавах, когато гледах мъртвите им стебла. Обядвах и понесох към предната веранда торбите с черна пръст и кутиите с растения.

Отворих вратата, за да чувам музиката на Моцарт, която бях пуснала в хола, и започнах да засаждам теменужки. Тестото за домашния хляб втасваше, яхнията къкреше на печката и аз долавях миризмата на чесън и вино. Марино щеше да дойде на вечеря и щяхме да раздаваме шоколадчета и бонбони на съседските деца, маскирани за Деня на вси светии. Светът беше приятно място за живеене — поне докато в петнайсет и трийсет и пет пейджърът ми не иззвъня.

— По дяволите! — възкликнах, когато видях телефонния номер на екранчето.

Втурнах се вкъщи, измих си ръцете, грабнах телефонната слушалка и се обадох на детектив Григ от полицията в Съсекс.

— Григ слуша — с плътен глас отговори той.

— Обажда се доктор Скарпета — казах аз и мрачно се вторачих в големите керамични саксии на верандата и изсъхналите хибискуси в тях.

— О, добре. Благодаря, че ми се обадохте веднага. Говоря по клетъчен телефон и не мога да кажа много.

— Къде се намирате?

— В сметище „Атлантик“ на Рийвс Роуд. Намерили са нещо, което сигурно ще искате да видите.

— Същото ли е, каквото бе намерено на други подобни места? — загадъчно попитах аз и денят сякаш изведнъж помръкна.

— Боя се, че е така.

— Тръгвам.

Бях облечена в изцапан сиво-кафяв панталон и фланелка с надпис ФБР, подарък от племенницата ми, и нямах време да се преобличам. Ако не направех оглед, преди да се стъмни, трупът трябваше да остане там, където беше, а това бе недопустимо. Грабнах лекарската си чанта и излязох. Разбира се, резервоарът на черния ми мерцедес беше почти празен и се наложи първо да се отбия в близката бензиностанция.

Пътуването би трябвало да продължи час, но аз карах бързо. Избледняващата светлина озаряваше в бяло долната част на листата, а царевичните стебла във фермите и градините бяха обагрени в кафяво. Нивите приличаха на развълнувани зелени морета от соя, а в дворовете на къщите свободно пасяха кози.

Завих по Рийвс Роуд и минах покрай малки тухлени къщи и дворове с пикапи и кучета без каишки. Крайпътните табла рекламираха „Планинска роса“ и ресторант „Вирджиния“. Мерцедесът подскочи по железопътните релси и гумите разпръснаха червеникав прах.

Спрях пред входа на сметище „Атлантик“ и огледах лунния пейзаж от незасяти полета, над които залязваше огненочервеното слънце. Хромираните части на боклукчийските камиони, пълзящи по хребета на непрекъснато растящата планина от отпадъци, бяха лъскави и блестяха на светлината. По пътя от сметището се зададе кола — летеше с висока скорост по браздите. Приблужи се и видях, че е мръсен червен форд „Експлорър“. Шофьорът беше млад мъж, който явно се чувстваше като у дома си на това място.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — с провлечен южняшки говор попита той. Изглеждаше притеснен и развълнуван.

— Аз съм доктор Кей Скарпета — отговорих и показах месинговата си значка, която винаги изваждам на сцена на престъпление, където не познавам никого.

Мъжът погледна документите ми, после се вторачи в очите ми. Беше облечен в джинсова риза и се потеше. Косата на врата и слепоочията му беше влажна.

— Казаха ми, че ще дойде съдебен лекар и да го чакам — рече той.

— Ами ето ме. Аз съм съдебният лекар.

— Да, разбира се. Не исках да кажа нищо... — Гласът му постепенно заглъхна, а очите му обходиха мерцедеса ми, който бе покрит с фин лепкав пласт прах, който нищо не можеше да отстрани. — Предлагам да оставите колата си тук и да дойдете с мен.

Вторачих се в сметището и в булдозерите с вдигнати гребла, които стояха неподвижни на върха. Там, където бе станало произшествието, ме чакаха две полицейски коли без опознавателни знаци и линейка. Полицаяте се бяха събрали до малък микробус. Едно от ченгетата ровеше с пръчка в земята и нетърпението ми да видя трупа се засили.

— Добре — казах аз. — Да тръгваме.

Паркирах мерцедеса и извадих от багажника лекарската чанта и работните си дрехи. Младият мъж ме гледаше с любопитство. Нахлузих гумени ботуши — издраскани и потъмнели от годините на газене в гори и реки, където бяха убити и удавени хора. Облякох широка избеляла джинсова риза. Бях я присвоила от бившия си съпруг Тони по време на брака, който сега ми се струваше нереален. Качих се във форда и си сложих два чифта ръкавици и хирургическа маска на лицето.

— Не мога да кажа, че ви обвинявам — рече младият мъж. — Вонята е отвратителна.

— Не го правя заради вонята. Безпокоят ме микроорганизмите.

— Сериозно? — разтревожи се той. — Може би и аз трябва да си сложа такова нещо.

— Не се приближавайте до трупа и няма да имате проблеми.

Мъжът не отговори и аз разбрах, че вече се бе приближавал до трупа. Мъртвците са голямо изкушение и повечето хора не могат да устоят. Колкото по-обезобразена е жертвата, толкова по-голямо е любопитството им.

— Съжалявам за прахоляка — каза той, докато минавахме покрай малко езеро, населено с патици. — Разпръсваме пласт от парченца гума, за да не се вдига прах, но нищо не помага. Всеки ден стоварваме по три хиляди тона боклук.

— Откъде?

— Литълтаун, Северна Каролина и Чикаго.

— А Бостън? — попитах аз, защото предполагахме, че първите четири жертви са били убити там.

— Не. Но може би скоро ще го правим. Не ни плащат много. Двайсет и пет долара на тон. В Ню Джърси получават по шейсет и девет, а в Ню Йорк — осемдесет. Освен това рециклираме, проверяваме за опасни отпадъци и извличаме метана от разложения боклук.

— А работното време?

— Денонощно, седем дни в седмицата — гордо отговори той.

— А имате ли начин да проследявате откъде идват камионите?

— Използваме сателитна система. Можем поне да кажем кои камиони са разтоварили сметта в определен период в района, където е намерен трупът. Но досега не ни се беше случвало такава нещo. Говори се, че има части от тяло в сметище „Шусмит“.

Мъжът ме погледна. Явно предполагаше, че аз знам дали слухът е верен. Но аз не потвърдих онова, което ми каза. Фордът разплиска кал, осеяна с парченца гума, и във въздуха се разнесе тръпчивата противна смрад на гниеци отпадъци. Вниманието ми бе привлечено от малкия микробус, който наблюдавах, откакто бях дошла. Мислите ми препускаха в хиляда различни посоки.

— Между другото, казвам се Кийт Плезънтс. — Той избърса ръка в панталона си и ми я подаде. — Приятно ми е да се запознаем.

Фордът се приближи до четирима мъже, които държаха пред носовете си носни кърпи. Бяха се събрали около боклукчийски камион, на чиито врати пишеше „Коул Тръкинг Ко“.

— Онзи човек, който рови с пръчка в боклука, е детективът от Съсекс — обясни Плезънтс.

Детективът беше по-възрастен от него и носеше револвер. Имах чувството, че знам кой е.

— Григ ли се казва?

— Да — отговори Плезънтс. От лицето му се лееше пот. Вълнението му нарастваше. — Знаете ли, никога не съм имал проблеми с полицията. Дори не съм глобяван за превишена скорост.

Спряхме, но не виждах почти нищо от виещите се кълба прахоляк. Кийт Плезънтс сложи ръка на дръжката на вратата.

— Чакайте малко — казах аз.

Изчаках прахолякът да се слегне и огледах обстановката, както правя винаги, когато пристигам на сцената на произшествието. Кофата на един от багерите бе застинала неподвижно във въздуха. Камионът за

балиране беше почти пълен. Наоколо кипеше трескава дейност. Работата бе спряла само на това място.

Тялото щеше да бъде транспортирано с линейка. Медиците седяха вътре и ме наблюдаваха през прашните стъкла. Чакаха да видят какво ще направя. Щом наместих маската на носа и устата си и отворих вратата, те слязоха от линейката. Детективът незабавно тръгна да ме посрещне.

— Детектив Григ от полицията в Съсекс — представи се той. — Аз ви се обадох.

— Тук ли бяхте през цялото време? — попитах аз.

— Откакто бях уведомен около тринайсет часа. Да. Дойдох, за да се уверя, че нищо няма да се пипа.

— Извинете — намеси се един от медиците. — Необходими ли сме ви веднага?

— Може би след петнайсет минути. Ще изпратя човек да ви извика — отговорих аз, после се обърнах към останалите. — Ще ми е нужно по-широко пространство.

Хората се отдръпнаха от пътя ми и видях в какво се бяха вторачили. Плътта беше неестествено бледа на светлината на есенния следобед. Торсът лежеше по гръб върху купчина боклук. Стори ми се, че мъртвият е от индоевропейската раса, но не бях сигурна, а личинките, натрупали се в гениталната област, ми пречеха да определя пола. Не можех да определя дори възрастта. Тялото беше ненормално мършаво. Ребрата стърчаха от плоските гърди, които може би бяха женски, а може би не.

Приклекнах до трупа и отворих лекарската си чанта. С помощта на пинсети сложих личинките в буркан, за да бъдат по-късно изследвани от ентомолог, и когато се вгледах отблизо, реших, че жертвата е жена. Главата ѝ беше отрязана ниско над гръбначния стълб. Краката и ръцете също. Плътта на тези места беше изсъхнала и потъмняла от времето и веднага разбрах, че между този случай и другите има разлика.

Крайниците на тази жена бяха отрязани през твърдите раменни и бедрени кости, а не през ставите. Извадих скалпел и усещайки погледите на хората около мен, направих разрез, дълбок сантиметър и половина, в дясната страна на торса, сетне пъхнах там дълъг термометър, а втория сложих върху чантата си.

— Какво правите? — попита един мъж с карирана риза и бейзболна шапка; имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да повърне.

— Трябва ми температурата на тялото, за да определя кога е настъпила смъртта — търпеливо обясних аз. — Температурата в сърцевината на черния дроб е най-точна. Освен това трябва да знам каква е температурата на въздуха тук.

— Горещо е — рече друг мъж. — Жена е, нали?

— Трудно е да се каже. Вие ли сте шофьорът на камиона?

Мъжът беше млад и имаше черни очи, бели зъби и татуировки на пръстите, каквито обикновено свързвах с хора, лежали в затвора. На главата му бе завързана подгизнала от пот кърпа. Той не можеше да гледа трупа и извърщаше очи.

— Оказах се на неподходящото място в неподходящия момент — добави младият мъж, поклати глава и ни погледна враждебно.

— Какво искате да кажете? — попита Григ и се вторачи в него.

— Трупът не падна от моя камион. Сигурен съм — отговори шофьорът така, сякаш това беше най-важното нещо, което бе правил в живота си. — Булдозерът го изрови, докато разпръсваше моя товар.

— Тогава не знаем кога трупът е бил изхвърлен тук, така ли? — попитах и огледах лицата около мен.

— От десет часа досега тук са разтоварени двайсет и три камиона, без да броим този — отговори Плезънтс.

— Защо точно от десет? — попитах аз, тъй като часът ми се стори някак произволен за начало на броенето на камионите.

— Защото тогава разпръснахме последния пласт от парченца гума. Затова няма начин тялото да е било изхвърлено по-рано — обясни Плезънтс. — Според мен не е лежал тук дълго. Нямах да изглежда така, ако беше прегазен от петтонен камион.

Младият шофьор ставаше все по-неспокоен и ядосан.

— Тук навсякъде има големи машини — добави Плезънтс. — И почти не спират.

Погледнах камиона и празната кабинка на жълтия багер. От вдигнатата кофа се развяваше черен найлонов чувал за отпадъци.

— Къде е шофьорът на багера? — попитах аз.

Плезънтс се поколеба, после каза:

— Аз го карам. Един от шофьорите е болен и го замества.

Григ се приближи до багера и погледна остатъците от чувала за боклук, който се ветрееше на топлия сух въздух.

— Кажете ми какво видяхте? — попитах Плезънтс.

— Не много. Разтоварвах и кофата закачи чувала, който виждате. Скъса се и трупът падна там, където е сега.

Той млъкна, избърса с ръкав лицето си и прогони мухите.

— Но не знаете със сигурност откъде е дошло тялото — отново опитах аз.

Григ слушаше внимателно, макар че вероятно вече беше записал показанията му.

— Може и аз да съм го изринал — отстъпи Плезънтс. — Не казвам, че това е невъзможно. Но мисля, че не бях аз.

— Защото така ти се иска — рече шофьорът на камиона и го погледна гневно.

Плезънтс не трепна.

— Знам какво говоря. Кофата на багера захвана трупа от твоя камион, докато го разтоварвах.

— Не можеш да си сигурен, че трупът е бил в моя камион — озъби се шофьорът.

— Не, но има логика, това е всичко.

— Може би само за теб.

Изражението на шофьора беше заплашително.

— Стига вече, момчета — предупреди ги Григ и отново се приближи до тях. Присъствието му им напомни, че той е едър и има револвер.

— Правилно — каза шофьорът. — Писна ми от всичко това. Кога ще можем да тръгнем? Закъснявам.

— Подобни неща създават неудобства на всички — каза Григ и изпитателно се вторачи в него.

Шофьорът измърмори някаква ругатня, отдалечи се и запали цигара.

Извадих термометъра от торса. Температурата беше двайсет и осем градуса, същата като на въздуха. Обърнах трупа, за да видя какво има от другата страна, и забелязах интересен обрив от изпълнени с течност мехурчета над хълбоците. Вгледах се по-внимателно и видях още обриви в областта на раменете, на бедрата и по остатъците от отрязаните крайници.

— Трябва ми найлоновия чувал, в който е била, включително загребаните отпадъци около трупа. И ги искам веднага — казах аз.

Григ разгъна чувала, после извади ръкавици, сложи си ги, клекна и започна да изгребва боклука с шепи. Медиците отвориха задната врата на линейката. Шофьорът на камиона се бе облегал на кабината и кипеше от гняв.

— Откъде идвате? — попитах го.

— Вижте табелката — троснато отвърна той.

— Къде по-точно във Вирджиния? — Нямах намерение да се оставям да ме ядоса.

— Тайдуотър, госпожо — отговори Плезънтс. — Камионът е на нашата фирма. Даваме ги под наем.

Административната сграда на сметището гледаше към езерото и изглеждаше съвсем не на място в обкръжението си. Постройката беше измазана с гипс с цвят на праскова. На прозорците имаше цветя, а от двете страни на пътеката — красиво подкастрирани храсти. Капаците на прозорците бяха боядисани в кремаво. На вратата имаше месингово чукало във формата на ананас. Въздухът вътре беше чист и хладен и разбрах защо следователят Пърси Ринг бе предпочел да извършва разпитите там. Бях готова да се обзаложа, че не е ходил на сцената на произшествието.

Ринг беше в стаята за почивка. Седеше до един по-възрастен от него мъж, пиеше диетична кока-кола и разглеждаше компютърни разпечатки на диаграми.

— Това е доктор Скарпета — каза Плезънтс. — Извинявайте, но не знам малкото ви име.

Ринг ми се усмихна широко и намигна.

— Докторката и аз се познаваме отдавна.

Пърси Ринг беше облечен в хубав син костюм. Беше русокос и излъчваше младежка невинност, на която човек лесно би повярвал. Но мен не можеше да заблуди. Той обичаше да говори много и беше обаятелен, но мързелив. Освен това бях забелязала, че веднага щом Ринг се включи в разследването на тези убийства, в медиите започна да изтича информация.

— А това е господин Кичън — добави Плезънтс. — Собственикът на сметището.

Кичън беше с джинси и ботуши и имаше сиви очи. Подаде ми голямата си груба ръка, сетне придърпа един стол и рече:

— Седнете, моля. Днес е много лош ден. Особено за жертвата.

— Лошият й ден е бил по-рано — каза Ринг. — В момента тя не чувства болка.

— Беше ли там? — попитах го.

— Дойдох преди около час. Пък и това не е мястото на престъплението, където е била убита жертвата. Номер пет. Престъпникът не е чакал дълго. Този път между убийствата има само два месеца.

Усетих обичайния в негово присъствие пристъп на раздразнение. Ринг обичаше да стига до прибързани заключения и да ги изказва с убедеността на човек, който не знае достатъчно, за да съзнава, че вероятно греша. Това отчасти се дължеше на факта, че искаше да постига резултати, без да работи.

— Още не съм направила оглед на трупа и не съм установила пола — казах аз, опитвайки се да му напомня, че в стаята има и други хора. — Моментът не е подходящ за предположения.

— Е, аз ще ви оставя — нервно рече Плезънтс и тръгна към вратата.

— Ще ми трябват след час, за да взема показанията ви — каза Ринг.

Кичън мълчеше и гледаше диаграмите. В стаята влезе Григ, кимна и седна.

— Едва ли е предположение, ако кажем, че става дума за убийство — обърна се Ринг към мен.

— Това е безспорно.

— И е извършено точно като другите.

— Може да се спори по този въпрос. Още не съм направила оглед.

Кичън неспокойно се размърда на стола си и попита:

— Някой желае ли газирана вода или кафе?

— Същото е — продължи Ринг. — Поредният труп, изхвърлен на сметище.

Григ нервно барабанеше с пръсти по тефтера си. Лицето му беше безизразно.

— Съгласен съм с доктор Скарпета — обърна се той към Ринг. — Още не бива да свързваме този случай с предишните. Особено публично.

— Господ да ми е на помощ. Мога да мина и без този вид реклама. Когато се занимава с моя бизнес, човек допуска, че може да се случат подобни неща. Особено щом събира боклуци от места като Ню Йорк, Ню Джърси и Чикаго. Но все не му се вярва, че трупът ще попадне в неговия двор — каза Кичън, после се обърна към Григ. — Бих искал да предложи награда, за да помогна за залавянето на убиеца. Десет хиляди долара за информация, водеща до арест.

— Много сте щедър — смаяно каза Григ.

— Това включва ли следователите? — ухили се Ринг.

— Не ме интересува кой ще намери престъпника. — Кичън не се усмихваше. После се обърна към мен. — Кажете с какво мога да ви помогна, госпожо?

— Разбрах, че използвате сателитна система за проследяване. Оттам ли са тези диаграми?

— Тъкмо ги разяснявах — отговори Кичън и ми подаде няколко разпечатки. Вълнообразните линии приличаха на напречен разрез на нещо и бяха обозначени с координати. — Това е картина на повърхността на сметицето — обясни Кичън. — Можем да ги правим всеки час, дневно, седмично или когато поискаме, за да разберем откъде е дошъл боклукът и къде е бил изхвърлен. Местонахождението се определя с помощта на тези координати. Нещо подобно на графика в геометрията или алгебрата. Предполагам, че са ви мъчили с тези неща в училище.

— „Мъчение“ е меко казано — усмигнах се аз. — Най-важното е, че можете да сравните снимките и да установите как се променя релефът след всяко разтоварване на отпадъци.

Той кимна.

— Да. Това е, накратко казано.

— И какво установихте?

Кичън нареди една до друга осем карти. Вълнообразните линии на всяка бяха различни, досущ бръчките на лицето на човек в различните стадии на остаряване.

— Всяка линия обозначава дълбочина. Затова знаем кой камион колко боклук е изхвърлил.

Ринг изпи кока-колата и хвърли кутията в кошчето. После прелисти тефтерчето си, сякаш търсеше нещо.

— Трупът не е бил заровен дълбоко — казах аз. — Чист е, като се имат предвид обстоятелствата. Няма послесмъртни наранявания и ако се съди по онова, което видях, багерите загребват балите от камионите и разстилат боклука на земята, за да може булдозерът да го заравни.

— Точно така. — Кичън ме погледна с интерес. — Желаете ли да работите при нас?

Представих си ровещите в земята машини, подобни на работи-динозаври, вкопчили нокти в балите, натоварени на камионите. По време на предишните разследвания бях виждала множество смачкани и осакатени човешки тела. Но с изключение на онова, което убиецът бе извършил, тази жертва беше непокътната.

— Трудно е да намерим способни жени — добави Кичън.

— Не се шегуващ, а? — подхвърли Ринг.

Григ го наблюдаваше с нарастващо отвращение.

— Уместна забележка — обърна се Григ към мен. — Ако тялото изобщо е лежало на земята, щеше да е доста изранено.

— Първите четири жертви бяха смачкани — отбеляза Ринг и ме погледна. — Този труп невредим ли е?

— Не изглежда прегазен — отговорих аз.

— Това е интересно. И защо не е?

— Не е бил натоварен на трансферната станция, където боклукът се балира — каза Кичън, — а е бил загребан наред с останалата смет.

— Зависи къде е било тялото спрямо боклука, когато е било извършвано балирането — казах аз. — Зависи от много неща.

— Или дали изобщо е било балирано, в зависимост от това колко е бил пълен камионът — рече Кичън. — Мисля, че е било в камиона за балиране. Или в някой от камионите преди него, ако се съди по точните координати, където беше намерен трупът.

— Мисля, че трябва да знаем откъде са дошли камионите — каза Ринг. — Трябва да разпитаме шофьорите.

— Гледаш на шофьорите като на заподозрени, така ли? — попита Григ. — Много оригинално, няма що. Виж, боклукът не е от тях, а от

хората, които са го изхвърлили. И смятам, че трябва да намерим един от тези хора.

Ринг невъзмутимо се вторачи в него.

— Само бих искал да чуя какво имат да кажат шофьорите. Човек никога не знае. Това е хубав начин да инсценираш нещо. Подхвърляш трупа на някое място по маршрута си и правиш така, че ти да го прибереш. Натоварваш го на камиона си и никой не те подозира, нали?

Григ блъсна стола си назад, разхлаби яката на ризата си и раздвижи челюсти, сякаш го болеше зъб. Вените на врата му изпъкнаха. Накрая тръшна тефтера си на масата и гневно се вторачи в Ринг. Всички погледи се насочиха към него.

— Имаш ли нещо против, ако аз се занимавам с това? — обърна се той към младия следовател. — Не ми се иска да не правя онова, за което областният съвет ме е назначил. Пък и мисля, че случаят е мой, не твой.

— Дошъл съм само за да помогна — спокойно каза Ринг и сви рамене.

— Не знаех, че ми трябва помощ — отговори Григ.

— Когато вторият труп се появи в друг район, щатската полиция сформира специален екип от различни области за разследване на тези убийства — каза Ринг. — Малко си закъснял за играта, приятелю. Изглежда, трябва да научиш някои неща от човек, който е дошъл навреме.

Григ не го удостои с внимание и се обърна към Кичън.

— Искам информация за камиона.

— Какво ще кажете, ако набавя информация за последните пет камиона. За всеки случай — предложи Кичън.

— Това би помогнало много — отговорих аз и станах. — Колкото по-бързо го направите, толкова по-добре.

— Утре в колко часа ще започнеш работа по този случай? — попита ме Ринг, като остана на мястото си, сякаш в живота имаше да се правят малко неща и много време.

— За аутопсията ли говориш? — попитах.

— Да.

— Вероятно след няколко дни.

— Защо?

— Най-важното е външният преглед. Дълго ще се занимавам с това. — Видях, че интересът му намаля. — Трябва да претърся боклука за улики, да махна мазнините и плътта от костите, да намеря ентомолог, за да уточни възрастта на личинките, да определя кога тялото е било изхвърлено и така нататък.

— Обади ми се веднага щом откриеш нещо — каза той.

Григ тръгна с мен, поклати глава и тихо каза:

— Когато преди много години се уволних от армията, желанието ми беше да стана полицай. Не мога да повярвам, че там има такива хора.

— За щастие не всички са като него — отговорих аз.

Излязохме навън. Линейката бавно си проправяше път сред облаци от прахоляк. Работниците миеха камионите. Стигнахме до колите си. Григ спря пред мерцедеса ми и го огледа.

— Чудех се на кого е — с възхищение каза той. — И аз ще си купя такъв.

Усмихнах му се, отключих вратата и казах:

— Липсват му важните неща като сирена и сигнална лампа.

Григ се засмя.

— Марино и аз обичаме да играем боулинг. Но той е най-лошият спортист, когото познавам. Пие бира и се тъпче. После мисли, че всички лъжат. Последния път доведе едно момиче. — Той поклати глава. — Тя крещеше като проклетите Флинтстоун. И беше облечена като тях. С прилепнала по тялото рокля от плат, имитиращ леопардова кожа. Липсваше й само кокал в косите. Е, кажете му, че ще поговорим.

Григ тръгна, подрънквайки с ключовете на колата си.

— Благодаря за помощта, детектив Григ — извиках аз.

Той кимна и се качи във форда си.

Когато проектирах къщата си, направих така, че мокрото помещение да е непосредствено до гаража, защото след посещенията на сцени на произшествия като тази, не исках мирисът на смърт да прониква в стаите, където живеех. Слязох от колата и веднага сложих дрехите си в пералнята, а обувките и ботушите — в мивката, където ги изтърках с дезинфекционен препарат и твърда четка.

Облякох халат, отидох в банята и дълго се обливах с гореща вода. Бях изтощена и обезсърчена. В момента няха сили да си представя коя е убитата и прогоних от съзнанието си всички образи и миризми. После си налях питие, направих салата, мрачно се вторачих в бонбоните за Деня на вси светии и се замислих за растенията, които чакаха да бъдат засадени на верандата. Сетне се обадох на Марино и казах:

— Слушай, мисля, че Бентън трябва да дойде в моргата утре сутринта.

Последва дълго мълчание.

— Добре — рече той. — Това означава, че искаш да му кажа да си вдигне задника и да дойде в Ричмънд. Или ти ще му го кажеш?

— Ако нямаш нищо против, ти му кажи. Страшно съм уморена.

— Няма проблем. В колко часа?

— Когато иска. Ще бъде там цял ден.

Преди да си легна, отидох в кабинета си, за да проверя електронната си поща. Луси рядко се обаждаше, когато можеше да използва компютъра, за да ми съобщи как е и къде се намира. Племенницата ми беше агент на ФБР, технически специалист в екипа за освобождаване на заложници, и за кратко време можеше да се озове на другия край на света.

Досущ вечно безпокояща се майка, аз често проверявах дали има съобщения от нея, плаших се в дните, когато пейджърът ѝ не отговаряше, и я изпращах за военновъздушната база „Андрюс“, за да се качи заедно с мъжете агенти на поредния товарен самолет „С-141“.

Заобиколих купчините списания, очакващи да бъдат прочетени, и дебелите учебници по медицина, които бях купила наскоро, но още не бях наредила на лавиците, и седнах зад бюрото. Това беше помещението, където прекарвах най-много време, когато бях вкъщи, затова там имаше камина и големи прозорци, гледащи към един скалист завой на река Джеймс.

Включих се в „Америка онлайн“ и ме поздрави механичен мъжки глас, който ми съобщи, че имам поща. Бях получила информация за различни разследвания, съдебни процеси, професионални съвещания и статии от списания, и едно съобщение от човек, когото не познавах. Потребителското му име беше *смъртдок*. Мигновено ме обзе безпокойство. Нямах описание на съобщението,

което ми изпращаше този човек, а когато го отворих, там имаше само една дума: *десет*.

Имаше прикрепен графичен файл и аз го отворих. На екрана започна да се материализира цветен образ. Осъзнах, че гледам снимка на пепелявосива стена и края на маса с бледосиня покривка, изцапана с нещо червено. Сетне на екрана се появи червена рана с неравни краища, последвана от окървавена плът и зърна на гърди.

Ужасена се вторачих в снимката, после грабнах телефонната слушалка.

— Марино, мисля, че трябва да дойдеш веднага.

— Какво има? — разтревожено попита той.

— Има нещо, което трябва да видиш.

— Добре ли си?

— Не знам.

— Чакай. Идвам.

Направих разпечатка на файла и го запаметих на твърдия диск, защото се уплаших, че може да изчезне. Докато чаках Марино, намалих осветлението в кабинета, за да изпъкнат по-ярко детайлите и цветовете на снимката. Мислите ми трескаво препускаха в различни посоки, докато гледах кървавата рана, макар да бях свикнала с такива неща. Други лекари, учени, юристи и полицаи често ми изпращаха подобни снимки по Интернет и ме молеха да направя оглед на сцени на престъпления, органи, рани, диаграми, дори на анимационни възстановки на случаи, които щяха да бъдат представени в съда.

Тази снимка можеше да е изпратена от някой детектив или мой колега. Можеше да е от прокурор или служител на отдел „Серийни убийства и отвлечения на деца“ във ФБР. Но нещо в нея не беше наред. Не познавахме сцената на престъплението в този случай, а знаехме само сметището, където бе изхвърлена жертвата, и разполагахме с боклука, намерен около нея, и с разкъсания найлонов чувал. Само убиецът или някой друг, замесен в престъплението, можеше да ми е изпратил този файл.

След петнайсет минути, почти в полунощ, на вратата ми се позвъни. Скочих от стола и хукнах да отворя на Марино.

— Сега пък какво има, по дяволите? — веднага попита той.

Сивата му фланелка беше опъната по едрото тяло и големия корем. Беше с широки къси панталони, маратонки и три четвърти

чорапи. Долових миризмата на застояла пот и на цигари.

— Ела — казах аз.

Марино тръгна след мен. Влязохме в кабинета и когато видях какво има на компютърния екран, той седна на стола ми, вторачи се в снимката, намръщи се и попита:

— Сигурна ли си?

— Изглежда, снимката е била направена там, където е било разчленено тялото.

Не бях свикнала с присъствието на друг човек в уединеното ми работно място и почувствах, че притеснението ми нараства.

— Това ли е трупът, който видях днес?

— Тази снимка е направена наскоро след смъртта — казах аз. — Да, това е трупът от сметището.

— Откъде знаеш?

Очите му бяха приковани в екрана. Той придърпа стола, за да се намести по-удобно, и големите му крака събориха натрупаните на пода книги. Но когато взе папките от единия край на бюрото ми и ги премести в другия, вече не се сдържах.

— Сложила съм нещата си там, където искам да бъдат — казах многозначително и върнах папките на първоначалното им място.

— Успокой се де — рече той, сякаш това нямаше значение. — Откъде да знаем, че снимката не е фалшификат?

Той отново премести папките и този път наистина се ядосах.

— Трябва да станеш, Марино. Не позволявам на никого да седи на бюрото ми. Вбесяваш ме.

Той ме погледна гневно и стана от стола ми.

— Направи ми една услуга. Следващия път извикай друг, когато имаш проблем.

— Опитай се да бъдеш разумен...

Марино избухна:

— Не! *Ти* бъди разумна и престани да бъдеш толкова сприхава, по дяволите! Нищо чудно, че с Уесли си имате проблеми.

— Марино — предупредих го, — ти току-що прекрачи границата и по-добре спри.

Той не каза нищо. Само се огледа, като продължаваше да се поти.

— Да се върнем на снимката — казах аз и седнах на стола си. — Не мисля, че е фалшификат. И смятам, че това е трупът от сметището.

— Защо? — попита той. Не искаше да ме погледне. Беше пъхнал ръце в джобовете си.

— Ръцете и краката са отрязани през костите, а не в ставите. Има и други прилики. Същата жена е. Освен ако друга жертва с подобно телосложение не е била убита и разчленена по същия начин и ние още не сме я намерили. И не знам как някой може да направи такъв фалшификат, без да знае как е била разчленена жертвата. Да не говорим, че случаят още не е оповестен по новините.

— По дяволите! — Лицето му беше тъмночервено. — А има ли нещо като обратен адрес?

— Да. Някой в „Америка онлайн“ на име *смъртдок*.

Марино се заинтригува достатъчно, за да забрави гнева си.

— Съобщението съдържаше само една дума. *Десет* — добавих аз.

— Така ли?

Той ме погледна замислено.

— Ако броим убийствата в Ирландия, това е десетото. Имаш ли разпечатка?

— Да. А случаите в Дъблин и вероятната им връзка с първите четири тук бяха споменати в новините. — Дадох му разпечатката. — Всеки може да е знаел за това.

— Няма значение. Ако предположим, че убиецът е един и същ и отново е нанесъл удар, той много добре знае колко души е убил. Но не разбирам как е знаел къде да ти изпрати този файл.

— Няма да е трудно да се досети какъв е адресът ми в „Американ онлайн“. Името ми.

— Господи, не мога да повярвам, че си го направила — отново избухна той. — Това е все едно да използваш рождената си дата за код на алармената си система.

— Използвам електронната поща само за да общувам с други съдебни лекари, с хора от Министерството на здравеопазването и с полицията. Трябва им нещо, което се запомня лесно. Освен това този адрес никога не е предизвиквал проблеми.

— Е, сега вече не е така. Добрата новина е, че може би тук ще намерим нещо, което ще помогне. Вероятно е оставил следа в компютъра.

— В Мрежата — поправих го аз.

— Да. Може би трябва да се обадиш на Луси.

— Бентън би трябвало да го направи — напомних му аз. — Не мога да я помоля да ми помага в работата само защото съм ѝ леля.

— Тогава ще трябва да му се обадя и по този въпрос. — Марино си проправи път през купчините книги и списания и тръгна към вратата, после спря и се обърна към мен. — Надявам се, че имаш бира. Знаеш ли, не е моя работа, но все някога ще трябва да разговаряш с него.

— Имаш право. Наистина не е твоя работа.

3.

Сутринта се събудих от приглушеното барабанене на силен дъжд по покрива на къщата и от настойчивия звън на будилника. Беше твърде рано за ден, в който не би трябвало да бъда на работа, и ми хрумна нелепата мисъл, че през нощта месецът е станал ноември. Зимата не беше далеч. Свършваше още една година. Отворих капациите на прозорците и погледнах навън. Цветовете на розите ми бяха клюмнали до земята, а реката беше по-пълноводна и скалите, около които течеше, изглеждаха черни.

Почувствах се неудобно заради Марино. Бях го отпратила, без да го почерпя с бира. Но не исках да разговаряме за неща, които той нямаше да разбере. За него всичко беше лесно. Аз бях разведена. Съпругата на Бентън Уесли го бе напуснала заради друг. Двамата имахме връзка, следователно трябваше да се оженим. Известно време аз наистина си падах по този план. Миналата есен и зима с Уесли ходихме на ски, пазарувахме и готвехме в двора ми. Но съвсем не се спогаждахме.

Всъщност аз не го желяех в къщата си повече, отколкото исках Марино да седи на стола ми. Когато Уесли преместеше някоя мебел или дори слагаше чиниите и сребърните прибори в други шкафове и чекмеджета, аз изпитвах таен гняв, който ме изненадваше и изумяваше. Още докато беше женен, не мислех, че взаимоотношенията ни са редни, но тогава повече се радвахме един на друг, особено в леглото. Опасявах се, че неуспехът ми да изпитам нещо към него ще разкрие черта на характера ми, която няма да мога да понеса.

Потеглих към Института по съдебна медицина, където работех. Чистачките на колата се движеха неуморно, също като дъжда, който барабанеше по покрива. Движението не беше оживено, защото беше едва седем и небето над Ричмънд бавно се изсветляваше в дъждовната мъгла. Отново се замислих за снимката. Представих си как постепенно се появи на екрана на компютъра ми и по гърба ми полазиха ледени

тръпки. Уплаших се, когато ми хрумна, че човекът, който я е изпратил, е някой, когото познавам.

Излязох на Седма улица и поех по Шокоу Слип. В този ранен час луксозните ресторанти бяха тъмни. Минах покрай паркинги, които започваха да се пълнят, и се насочих към четириетажната сграда, където работех. Не повярвах на очите си, когато на мястото ми на паркинга, обозначено със знак, на който пишеше „Главен съдебен лекар“, видях телевизионен новинарски микробус. Хората от екипа знаеха, че ако чакат там достатъчно дълго, търпението им ще бъде възнаградено с появата ми.

Спрях близо до тях и им направих знак да се махнат. Но вратите на микробуса се отвориха, отвътре изскочиха оператор с камера и репортерка с микрофон и тръгнаха към мен. Смъкнах стъклото няколко сантиметра и недружелюбно казах:

— Преместете се. Паркирали сте на моето място.

Те не обърнаха внимание на думите ми. Появи се и осветител с прожектор. За миг застанах неподвижно и се вторачих в тях. Гневът ме вкамени. Репортерката препречи вратата на колата ми и пъкна микрофона през пролуката на стъклото.

— Доктор Скарпета, ще потвърдите ли, че Касапина отново нанесе удар? — попита тя високо, а камерата започна да снима. Прожекторът ме заслепи.

— Преместете микробуса си — с желязно спокойствие казах аз и се вторачих в нея и в обектива.

— Вярно ли е, че е намерен още един труп?

Дъждът се стичаше по качулката ѝ. Тя бутна микрофона още по-навътре в колата ми.

— За последен път ви казвам да махнете микробуса си от мястото ми за паркиране — рекох като съдия, който се готви да отсъди незачитане на съда. — Влезли сте в чужда собственост.

Операторът започна да ме снима от друг ъгъл. Прожекторът блестеше в очите ми.

— Жертвата беше ли разчленена като останалите...

Репортерката измъкна микрофона точно преди да вдигна стъклото. Включих на скорост и дадох на заден ход. Екипът се разпръсна, а аз завъртях колата на триста и шейсет градуса. Гумите се

плъзнаха, когато спрях точно между микробуса и сградата, без да им оставям място за маневри.

— Чакайте малко!

— Хей! Не можете да постъпвате така!

Лицата им изразяваха недоумение. Слязох от мерцедеса си, хукнах към вратата на Института и я отключих.

— Чакайте! — продължиха протестите. — Не можем да излезем оттук!

Тръгнах по коридора, оглеждайки се да видя кой друг е дошъл. Белите плочки бяха безупречно чисти. Въздухът миришеше на дезодорант. Приближих се до моргата и в същия миг вратата от неръждаема стомана се отвори.

— Добро утро! — изненадано се усмихна Уинго. — Дошла си рано.

— Видя ли някого навън, когато дойде?

Той изглеждаше озадачен.

— Не. Но това беше преди час.

Уинго беше единственият член на екипа ми, който редовно идваше на работа преди мен. Беше строен, привлекателен, с хубави черти, рошави черни коси и старателен до невъзможност. Почистваше телените четки, миеше микробуса и анатомичните вани по няколко пъти седмично и вечно лъскаше неръждаемата стомана, докато не блеснеше като огледало. Работата му беше да поддържа чистотата в моргата и той я вършеше с прецизността и гордостта на военен. Нито един от двамата ни не допускаше немарливост и не смеехме да изхвърляме опасните отпадъци, нито дори да се шегуваме с мъртвите.

— Трупът от сметището е в хладилника — каза Уинго. — Да го извадя?

— Нека да изчакаме да свърши съвещанието на персонала. Колкото по-дълго се охлажда, толкова по-добре. Пък и не искам никой да го види.

— Няма да стане — заяви той, сякаш бях намекнала, че не изпълнява задълженията си.

— Не искам никой от персонала да влиза тук дори от любопитство.

— О, наистина не разбирам хората — рече Уинго и в очите му блесна гняв.

Никога нямаше да ги разбере, защото не беше като тях.

— Репортерите вече са на паркинга — казах аз.

— Сигурно се шегуваш. Толкова рано?

— Екипът на Канал 8 ме чакаше, когато дойдох — рекох аз и му дадох ключовете на колата ми. — Дай им няколко минути и после ги разкарай.

— Как така да ги разкарам! — Той се намръщи и се вторачи в дистанционното управление в ръката си.

— Спрели са на мястото ми на паркинга — отговорих аз и тръгнах към асансьора.

— Какво?

— Ще ги видиш, и ако докоснат колата ми, ще ги обвиня в незаконен достъп и умишлена повреда на имущество. После ще накарам някой от Министерството на правосъдието да се обади на шефа им. Може и да ги съдя — казах аз и се усмигнах на Уинго, докато вратите на асансьора се затваряха.

Кабинетът ми се намирал на втория етаж на Института, който бе ремонтиран през седемдесетте години. Там се намираха лабораториите. Но скоро ние и учените над нас щяхме да ги напуснем. Най-сетне щяхме да получим просторни помещения в новия градски Биотехнически институт на Брод стрийт.

Строителството вече беше започнало и аз прекарвах твърде много време да споря за проекта, детайлите и бюджета. Онова, което години наред ми бе втори дом, сега беше в пълен безпорядък. Коридорите бяха отрупани с кашони. Влязох в кабинета си и видях, че както обикновено, на бюрото ми има купчини папки.

Отново проверих електронната си поща. Прегледах набързо съобщенията и изпратих отговори. Адресът *смъртдок* чакаше в пощата ми. Не устоях и отворих файла със снимката. Бях се съсредоточила толкова усилено, че не чух кога е влязла Роуз.

— Мисля, че Ной трябва да направи още един ковчег — каза тя.

Стреснах се, вдигнах глава и я видях да стои на прага между моя кабинет и нейния. Събличаше дъждобрана си и изглеждаше разтревожена.

— Не исках да те уплаша — добави Роуз, поколеба се, сетне се приближи до мен и ме погледна изпитателно. — Знаех си, че ще

дойдеш на работа въпреки съвета ми. Имаш такъв вид, сякаш си видяла призрак.

— Какво правиш тук толкова рано?

— Предчувствах, че ще имаш проблеми. Чете ли вестника?

— Още не.

Роуз отвори тефтера и извади очилата си.

— Всички говорят за Касапина. Можеш да си представиш какъв шум се е вдигнал. Докато идвах насам с колата, по радиото казаха, че откакто са започнали тези убийства, рязко се е увеличила продажбата на оръжия. Понякога се питам дали магазините за оръжия не са в дъното на такива престъпления. Плашат ни до смърт и ние хукваме към първия оръжеен магазин, за да си набавим нещо за самозащита.

Косите на Роуз бяха с цвета на стомана, лицето — аристократично, а погледът — пронизателен. Беше виждала всичко и не се страхуваше от нищо и от никого. Изпитвах безпокойство, защото беше на пенсионна възраст. Бе останала тук само защото държеше на мен — тя живееше сама.

— Погледни — казах и отместих стола си назад.

Тя се приближи до мен и застана толкова близо, че долових аромата на „Уайт Мъск“^[1]. Така миришеха всички продукти, които се продаваха в „Боди Шоп“, където бяха против експериментите с животни. Роуз наскоро бе осиновила пета хрътка. Имаше сиамски котки, няколко аквариума с рибки и беше опасна за всеки с кожено палто. Тя се вторачи в екрана на компютъра ми, но изглежда, не разбираше какво вижда. После се вцепени и прошепна:

— Боже мой. Това снимка на трупа в моргата ли е?

— Така мисля. Изпратиха ми я по „Америка онлайн“.

Роуз не каза нищо.

— Не е необходимо да ти напомням да си отваряш очите на четири, докато съм долу. Ако дойде някой, когото не познаваме или не очакваме, искам охраната да го спре. Не си и помисляй да излезеш да го питаш какво иска.

Погледнах я изпитателно, макар да знаех на какво е способна.

— Мислиш, че този човек може да дойде тук? — попита тя.

— Не знам какво да мисля, освен че той изпитва потребност да контактува с мен — отговорих аз, излязох от файла и станах. — И го направи.

В осем без петнайсет Уинго докара трупа и двамата започнахме дълъг и мъчителен оглед. Торсът тежеше четирийсет и три килограма и беше дълъг петдесет и два сантиметра и половина. Послесмъртните петна бяха бледи, което означаваше, че кръвообращението е спряло отдавна, кръвта се е утаила по посока на земното притегляне и жертвата е лежала по гръб часове, дори дни след смъртта. Не можех да я гледам, без да си представя чудовищната снимка на компютърния ми екран, и двата образа се сляха пред очите ми.

— Колко мислиш, че е била на ръст? — попита Уинго и ме погледна, когато докара количката с торса до първата маса за аутопсии.

— Ще преценим ръста по поясните прешлени, защото пищялите и бедрените кости липсват — отговорих аз, докато си завързвах гумена престилка. — Но ми се струва дребна. И крехка.

След няколко минути той прояви рентгеновите снимки и ги окачи на светлинните табла. Онова, което видяхме, не ни говореше нищо. Косъмчетата на лонната кост вече не бяха рошави и жилави като в младостта. Костите бяха силно ерозирани и имаха неравни краища. По-нататъшното изследване с рентгена показва ребра с неправилни костни израстъци. Стените на костите бяха много тънки. Имаше и дегенеративни изменения в лумбосакралните прешлени.

Уинго не беше специалист, но и той видя очевидното.

— Ако не го виждах с очите си, бих помислил, че сме объркали снимките с нечии други.

— Жената е възрастна.

— На колко години е според теб?

— Не искам да изказвам предположения. Но бих казала, че е най-малко на седемдесет. Или за по-сигурно, между шейсет и пет и осемдесет. Хайде. Да прегледаме боклука.

През следващите два часа ровихме в големия найлонов чувал с отпадъците, които бяха около трупа. Чувалът, в който предполагам, че е била жертвата, беше черен, с вместимост сто литра и бе запечатан с жълта лепенка. Сложихме си маски и ръкавици и прегледахме безброй парчета гума, използвани за покритие на сметището, пух от възглавници, дрипи, остатъци от тапицерия, хлъзгави късове

пластмаса и хартия, като отделяхме личинки и мъртви мухи и ги слагахме в една картонена кутия.

Съкровищата ни бяха малко. Синьо копче, което вероятно нямаше връзка със случая, детски зъб и монета. Намерихме и част от гребен, сплескана батерия, няколко парчета от счупен порцеланов съд, смачкана телена закачалка за дрехи и капачка от химикалка „Бик“. По-голямата част от боклука се състоеше от гума, пух, черна пластмаса и мокри хартии, които изхвърлихме в контейнера за отпадъци. После наредихме ярки лампи около масата и сложихме трупа върху чист бял чаршаф.

Използвайки лупа, аз започнах да оглеждам торса сантиметър по сантиметър. Плътта приличаше на микроскопично сметище. С помощта на пинсети взех няколко светли влакна от тъмночервения окървавен остатък от онова, което някога е бил вратът, и намерих три сиво-бели, дълги около трийсет и пет сантиметра косъма, залепнали върху съсирената кръв.

— Трябва ми още един плик — казах аз, когато попаднах на нещо друго, което не очаквах.

В края на раменните кости и в мускула около тях имаше още влакна и дребни бледосини парченца плат, което означаваше, че трионът е минал през тази материя.

— Била е разчленена през дрехите и през онова, в което е била увита — стъписана казах аз.

Уинго спря да работи и ме погледна.

— Другите не бяха.

Предишните жертви са били голи, когато са ги разчленявали. Уинго записа още нещо, а аз продължих огледа и след малко добавих:

— На всяка бедрена кост има влакна и парченца плат.

— Значи е била покрита от кръста надолу, така ли? — попита той.

— Така изглежда.

— Първо я е разчленил и после е съблякъл дрехите й?

Уинго ме погледна. Бе започнал да си представя картината.

— Не е искал да намерим дрехите. В тях има твърде много информация — отговорих аз.

— Тогава защо не я е съблякъл?

— Може би не е искал да я гледа, докато я е разчленявал.

— Аха, значи е чувствителен.

— Запиши мерките. Шийният отдел на гръбнака е срязан на нивото на петия прешлен. Остатъкът от дясната бедрена кост е на пет сантиметра под по-малкия трохантер и на шест сантиметра вляво. Белезите от трион са видими. Дясната и лявата раменни кости са два сантиметра и половина. Видими следи от трион. В горната част на дясното бедро има двусантиметров, стар, зараснал белег от ваксинация.

— А това? — попита той и посочи многобройните пълни с течност мехурчета, разпръснати по хълбоците, раменете и ханша.

— Не знам — отговорих и взех спринцовка. — Предполагам, че е херпес зостер.

— О, не! — Уинго уплашено отскочи. — Защо не ми каза?

— Херпес зостер — повторих и започнах да надписвам етикета на една епруветка. — Може би. Трябва да призная, че е малко странно.

— Какво искаш да кажеш?

Безпокойството му нарастваше.

— При херпес зостер вирусът атакува сетивните нерви. Обривът е от малки мехурчета по кожата по продължение на нерва, обикновено около кръста. И мехурчетата са с различна възраст. Но тези тук са разпространени по целия торс и изглеждат на еднаква възраст.

— Какво друго би могло да е? Варицела?

— Вирусът е един и същ. Децата се разболяват от варицела, а възрастните — от херпес зостер.

— Ами ако се заразя?

— Боледувал ли си от дребна шарка като дете?

— Нямам представа.

— Ваксиниран ли си?

— Не.

— Ами тогава трябва да се ваксинираш. Взимал ли си лекарства за потиснатата имунна система?

Уинго не отговори. Отиде до една от количките, махна латексовите си ръкавици и ги хвърли в червения контейнер за биологично опасни отпадъци. После грабна нов чифт, по-дебели, и се върна до масата за аутопсии. Спрях работата си и се вторачих в него.

— Мисля, че трябваше да ме предупредиш — каза той. Всеки момент щеше да се разплаче. — Знам, че в моргата човек не може да

вземе всички предпазни мерки, затова разчитах на теб да ми кажеш какво става.

— Успокой се.

Държах се мило с Уинго. Той беше твърде чувствителен и това беше единственият проблем, който имах с него.

— Не можеш да се заразиш с варицела или херпес зостер от тази жена, ако няма обмен на телесни течности — добавих аз. — Щом носиш ръкавици и ако не се порежеш или убодеш, няма опасност да прихванеш вируса.

За миг очите му блеснаха, после Уинго бързо отмести поглед встрани и каза:

— Ще започна да правя снимки.

[1] Различни растения с миризма на мускус. — Б.пр. ↑

4.

Марино и Бентън Уесли се появиха следобед, когато почти бях приключила с аутопсията. Не можах да науча нищо повече от външния оглед. Уинго бе отишъл на късен обяд, затова бях сама. Уесли влезе и се вторачи в мен. По шлифера му разбрах, че още вали.

— Предупредиха, че може да има наводнения — каза Марино.

Моргата нямаше прозорци и аз никога не знаех какво е времето навън.

— Сериозно? — попитах аз.

— Да. Ако продължава да вали така, някой трябва да започне да слага чували с пясък — отговори Марино и остави чадъра си в ъгъла.

Институтът се намираше на няколко пресечки от река Джеймс. Преди години сградата се бе наводнила и трупове, дарени на науката, плаваха в оцветена в розово от формалина вода, която се просмука през стените на моргата и стигна до паркинга отзад.

— Да се притеснявам ли наистина? — загрижено попитах аз.

— Ще спре — каза Уесли, сякаш можеше да изготви психологически профил и на времето.

Той съблече шлифера си. Костюмът му беше тъмносин, почти черен. Беше си сложил бяла риза и консервативна копринена връзка. Посивелите му коси бяха доста дълги, но пригладени. Проницателните очи му придаваха заплашителен вид. Днес лицето му беше сериозно. И не само заради мен. Уесли и Марино се приближиха до една от количките и си взеха ръкавици и маски.

— Съжалявам, че идваме толкова късно — каза Уесли. Аз продължавах да работя. — Всеки път, когато тръгна да излизам, телефонът звъни. Това се превръща в истински проблем.

— За онази, която те търси, сигурно е така — казах.

— По дяволите! — възкликна Марино и се вторачи в останките от човешкото същество. — Как е възможно някой да направи такова нещо?

— Ще ти кажа как — отговорих аз, изрязвайки части от далака.
— Първо избираш недохранена възрастна жена и когато се разболе, я лишаваш от медицински грижи. После я застрелваш или удряш по главата. Обзалагам се, че жертвата има фрактура в основата на черепа или някакъв друг вид травма.

Марино изглеждаше озадачен.

— Жената няма глава. Откъде можеш да си сигурна?

— В дихателната тръба има кръв.

Двамата се приближиха до торса, за да видят какво имам предвид.

— Единият от начините, по който това може да е станало — продължих аз, — е ако е имала фрактура в основата на черепа. Тогава кръвта се е стекла по задната част на гърлото и жената я е вдишала в дихателната си тръба.

Уесли внимателно се вгледа в торса. Държеше се като човек, който милион пъти е виждал осакатявания и смърт. Вторачи се в пространството, където би трябвало да е главата, сякаш си я представяше.

— Има кръвоизлив в мускулните тъкани — добавих аз. — Била е жива, когато е започнало разчленяването.

— Господи! — отвратен възкликна Марино и запали цигара.

— Не казвам, че е била в съзнание — казах аз. — По всяка вероятност разчленяването е станало по времето на настъпването на смъртта. Жената още е имала кръвно налягане, макар и слабо, но само в областта на врата. Не и в крайниците.

— Тогава убиецът е отрязал първо главата ѝ — рече Уесли.

— Да.

Той разгледа рентгеновите снимки и каза:

— Това не се вмести в почерка на предишните убийства.

— Нищо в този случай не се връзва — отговорих аз. — Освен че за пореден път е използван трион. По костите открих и следи, които може да са от нож.

— Какво друго можеш да ни кажеш за жената? — попита Уесли.

Усецах изпитателния му поглед, докато пусках още една част от орган в буркан с формалин.

— Има обрив, който може да е херпес зостер, и два белега на десния бъбрек, показващи пиелонефрит или друга инфекция. Шийката

на матката е удължена и има звездовидна форма, което предполага, че е имала деца. Миокардът или сърдечният мускул, е мек.

— Какво означава това?

— Дължи се на токсини, произведени от микроорганизми. Както вече споменах, жената е била болна.

Марино обикаляше торса и го оглеждаше от различни ъгли.

— Имаш ли представа от какво е била болна?

— Ако се съди по секретата от белите дробове, е имала бронхит. В момента не мога да кажа от какво друго е била болна, освен че черният дроб е в много лошо състояние.

— От пиене — предположи Уесли.

— Жълтеникав и деформиран. Да, от алкохол — съгласих се аз. — И бих казала, че някога е пушила.

— Тя е кожа и кости — рече Марино.

— Не се е хранела. Стомахът ѝ е цилиндричен, празен и чист.

Уесли се приближи до бюрото, седна на един стол и замислено се вторачи в празното пространство. Включих електрическия трион. Марино, който обичаше най-малко тази чест от процедурата, се отдалечи от масата за аутопсии. Никой не каза нищо, докато режех краищата на костите, останали от ръцете и краката. Във въздуха се разнесе прах от костите. Електрическият трион бръмчи доста по-силно от зъболекарска бормашина. Сложих частите в отделни, предварително надписани кутии, и казах онова, което мислех:

— Не мисля, че този път убиецът е същият.

— Не знам какво да мисля — рече Марино. — Но има две съществени прилики. Трупове са без крайници и са изхвърлени на бунища.

— Извършителят убива различни хора — каза Уесли. — Една чернокожа жена, две бели жени и един чернокож мъж. Петте убийства в Дъблин също бяха смесени. Но всички бяха млади.

— Тогава би ли предположил, че следващия път ще избере възрастна жена? — попитах аз.

— Откровено казано, не. Но този вид убийци са непредсказуеми, Кей. Това е човек, който прави каквото си иска.

— Разчленяването не е извършено по същия начин. Не е през ставите, както при предишните случаи — напомних им аз. — И мисля, че тази жена е била облечена или увита в нещо.

— Може да го е притеснила повече от другите — рече Уесли, махна от лицето си хирургичната маска и я пусна на бюрото. — Желанието да убие отново може да е било непреодолимо и жертвата — лесна. И така, той нанася удар, но променя почерка си и избора на жертвата, сетне изведнъж не я харесва. Остава жената отчасти облечена или покрита с нещо, защото изнасилването и убийството на възрастна жена не му доставят удоволствие. И първо отрязва главата, за да не я гледа.

— Виждаш ли следи от изнасилване? — попита Марино.

— Не. Вече приключвам. Жената ще отиде в хладилника като всички останали, които чакат да бъдат идентифицирани. Взех мускулна тъкан и костен мозък за тест на ДНК и се надявам, че все някога ще намерим данни за безследно изчезнала жена, с които да ги сравним.

Бях отчаяна и това ми личеше. Уесли взе шлифера си от закачалката на вратата. На пода имаше малка локва вода.

— Бих искал да видя снимката, която са ти изпратили по „Америка онлайн“ — каза той.

— И това не се вмести в почерка. В предишните убийства не ми изпратиха нищо.

Марино се разбърза, сякаш имаше друга работа.

— Отивам в Съсекс — рече той и тръгна към вратата. — Трябва да се срещна с Ринг Самотния рейнджър, за да ме поучава как се извършва разследване.

Той бързо излезе. Знаех каква е истинската причина. Въпреки че ме съветваше да се омъжа, Марино тайно се притесняваше от взаимоотношенията ми с Уесли. В сърцето му винаги щеше да се таи ревност.

— Роуз ще ти покаже снимката — казах аз, докато миех торса с маркуч и гъба. — Тя знае как да влезе в електронната ми поща.

Преди да успее да го прикрие, в очите му блесна разочарование. Занесох кутиите с краищата от костите на друга, отдалечена маса, където щяха да бъдат сварени в слаб разтвор на белина, за да се отстранят напълно мазнините и плътта. Уесли остана на мястото си. Наблюдаваше ме и чакаше да се върна. Не исках да си тръгва, но вече не знаех какво да правя с него.

— Може ли да поговорим, Кей? Не съм те виждал от няколко месеца. Знам, че и двамата сме заети и моментът не е подходящ, но...

— Бентън — прекъснах го аз. — Не тук.

— Разбира се. Не предлагам да разговаряме тук.

— Ще бъде пак същото.

— Обещавам, че няма да е така. — Той погледна часовника на стената. — Вече е късно. Защо да не остана в града? Ще вечеряме заедно.

Поколебах се. Страхувах се както от присъствието, така и от отсъствието му.

— Добре — съгласих се накрая. — У нас в седем. Ще приготвя нещо. Не очаквай много.

— Мога да те заведа на ресторант. Не искам да си правиш труда да готвиш.

— В момента не искам да се показвам на публични места.

Погледът му се задържа върху мен още малко, докато надписвах етикетите на различните епруветки и найлонови пликосе. После Уесли изведнъж стана и излезе. Чух го да разговаря с някого, когато вратата на асансьора са отвори. След няколко секунди влезе Уинго.

— Щях да дойда по-рано — каза той, приближи се до количката и започна да си слага нови стерилни терлици, маска и ръкавици. — Но горе е истински зоопарк.

— Какво означава това?

— Репортери. Във фойето. Обкръжили са сградата с телевизионните си микробуси. Неприятно ми е да ти го кажа, но сега онези от Канал 8 са те блокирали. Микробусът им е точно зад колата ти и не можеш да излезеш.

Гневът ме заля като топлинна вълна.

— Обади се в полицията и им кажи да ги вдигнат с „паяк“. Но първо свърши тук, а аз ще се кача горе да се погрижа за тази работа.

Излязох от залата, смачках престилката и я хвърлих в кошчето за пране. После махнах ръкавиците, стерилните терлици и шапката си, енергично се изтърках с антибактериален сапун и отворих шкафчето си. Бях много разстроена. Това убийство, медиите, Уесли — всичко ме дразнеше и изнервяше.

— Доктор Скарпета?

Уинго се озова на прага точно когато закопчавах блузата си. Но това не беше необичайно. Нито един от двамата ни не се притесняваше от присъствието на другия. С него не се чувствах неудобно, все едно Уинго беше жена.

— Питам се дали имаш малко свободно време... — Той се поколеба. — Е, да, знам, че днес си заета.

Хвърлих в шкафчето си маратонките „Найк“ и нахлузих обувките, с които бях дошла на работа. После облякох лабораторната престилка.

— Всъщност и аз искам да поговоря с теб — рекох аз, потискайки гнева си, за да не го излея върху него. — Когато свършиш работата си тук, ела в кабинета ми.

Не беше необходимо да ми го казва. Имах чувството, че знам. Качих се горе с асансьора и настроението ми съвсем помръкна. Уесли беше в кабинета ми и разглеждаше съобщението по електронната поща. Минах покрай него, без да забавям крачка. Трябваше ми Роуз. Когато стигнах до външния кабинет, видях, че чиновниците трескаво отговарят на телефоните, които не спираха да звънят, а секретарката ми и пазачът стояха пред прозореца и гледаха към паркинга.

Дъждът не бе намалял, но това явно не бе възпряло нито един журналист, оператор и фотограф в града. Изглеждаха пощурели, сякаш новината щеше да се отрази благоприятно на кариерата на всеки, който е бил достатъчно смел да излезе в проливния дъжд.

— Къде са Филдинг и Грант? — попитах.

Това бяха моят заместник и аспирантът тази година.

Пазачът беше бивш шериф, който обожаваше одеколоните за бръснене и елегантните костюми. Той се отдалечи от прозореца, а Роуз продължи да гледа навън.

— Доктор Филдинг е в града, а доктор Грант трябваше да се премести, защото мазето му се наводни.

Роуз се обърна с решителността на човек, готов да се бори за нападнатия си дом.

— Настаних го в приемната — каза тя.

— Значи във фойето няма никого, така ли?

— О, има достатъчно хора — гневно каза секретарката ми. — Не исках никой да стои при онези лешояди. Независимо че стъклото е бронирано.

— Колко репортери има във фоайето?

— Петнайсет, може би двавет — отговори пазачът. — Ходих при тях и им казах да напуснат. Те отговориха, че няма да си тръгнат, докато не чуят изявление от теб. Затова помислих, че може да напишем нещо и да...

— Ще направя изявление — прекъснах го аз.

Роуз сложи ръка на рамото ми.

— Не съм сигурна, че идеята е добра...

Прекъснах и нея.

— Остави това на мен.

Фоайето беше малко и дебелината стъклена преграда не позволяваше на никой неупълномощен човек да влезе. Завих зад ъгъла и не повярвах на очите си, като видях колко много хора се бяха натъпкали в помещението. Подът беше изцапан с отпечатаци от стъпки и мръсни локви. Журналистите ме видяха и прожекторите блеснаха. Репортерите започнаха да викат и да бутат в лицето ми микрофони и касетофони.

— Моля! Тишина! — извиках аз.

— Доктор Скарпета...

— Тихо! — още по-силно изкрещях аз и се вторачих в агресивните хора, които не можех да разбера. — А сега учтиво ще ви помоля да напуснете.

— И това ли убийство е дело на Касапина? — извиси се над останалите женски глас.

— Предстои разследване.

— Доктор Скарпета...

Познах телевизионната репортерка Пати Денвър, чието красиво лице беше на рекламните табла из целия град.

— Източници твърдят, че разглеждате случая като поредната жертва в онези серийни убийства — каза тя. — Можете ли да го потвърдите?

Не отговорих.

— Вярно ли е, че жертвата е азиатка, вероятно малолетна, и е изхвърлена от местен боклукчийски камион? — за мое учудване продължи тя. — Можем ли да предположим, че сега убиецът е във Вирджиния?

— Във Вирджиния ли е Касапина?

— Възможно ли е нарочно да е искал и другите жертви да бъдат изхвърлени тук?

Вдигнах ръка, за да ги накарам да млъкнат.

— Моментът не е подходящ за предположения. Мога само да ви кажа, че третираме случая като убийство. Жертвата е неидентифицирана бяла жена. Не е малолетна, а възрастна и молим хората, които имат информация, да се обадят на нас или на областния шериф на Съсекс.

— А ФБР?

— ФБР разследва случая.

— Тогава значи мислите, че е Касапина...

Обърнах се, набрах кода на ключалката и вратата се отвори. Не обърнах внимание на настойчивите гласове и затворих вратата след себе си. Нервите ми бяха опънати до скъсване. Бързо тръгнах по коридора и влязох в кабинета си. Уесли бе излязъл. Седнах зад бюрото и набрах номера на пейджъра на Марино. Той се обади веднага.

— Изтичането на информация трябва да спре, за бога! — възкликнах аз.

— Много добре знаем кой е — нервно каза той.

— Ринг. — Не се съмнявах в това, но не можех да го докажа.

— Трябваше да се срещна с този търтей на сметището — продължи Марино. — Това беше преди час.

— Но медиите не са имали проблеми да го намерят.

Казах му какво са разкрили „източниците“ на телевизионния екип.

— Проклет идиот! — извика той.

— Намери го и му кажи да си държи устата затворена. Днес бяхме обсадени от репортери и сега жителите на града ще мислят, че сред тях се разхожда сериен убиец.

— За съжаление, това може и да е истина.

— Не мога да повярвам. — Ядосвах се все повече. — Трябваше да разкрия информация, за да коригирам погрешна информация. Не мога да бъда поставена в това положение, Марино.

— Не се тревожи. Ще се погрижа за това и за много други неща — обеща той, сетне добави: — Предполагам, че не знаеш.

— Какво?

— Говори се, че Ринг ходи с Пати Денвър.

— Мислех, че тя е омъжена.

— Омъжена е.

Започнах да диктувам на касетофона заключенията по случай 1930–97, като се мъчех да се съсредоточа върху онова, което казвам и чета от записките си.

— Тялото беше прието запечатано в найлонов чувал — започнах аз и заподреждах листовете, изцапани с кръвта от ръкавиците на Уинго. — Кожата е подпухнала като тесто. Гърдите са малки, атрофирали и сбръчкани. На корема има гънки, които говорят за загуба на тегло...

— Доктор Скарпета? — Уинго подаде глава през вратата. — Ах! Извинявай. Предполагам, че моментът не е подходящ.

— Влез — уморено се усмихнах аз. — Защо не затвориш вратата?

Той затвори не само външната, но и вратата между моя кабинет и този на Роуз и придърпа един стол до бюрото ми. Беше му трудно да ме погледне в очите.

— Нека да започна аз. — Бях твърда, но любезна. — Познавам те от много години и животът ти не е тайна за мен. Не давам оценки. Не съдя. Мисля, че на този свят има две категории хора. Добри и лоши. Ти не си лош. Но се тревожа за теб, защото сексуалната ти ориентация те излага на риск.

Уинго кимна. В очите му блеснаха сълзи.

— Знам.

— Кажи ми, ако имаш потисната имунна система. Вероятно не трябва да бъдеш в моргата. Поне за някои случаи.

— Серопозитивен съм.

Гласът му потрепери и той се разплака и закри лицето си с ръце, сякаш не искаше никой да го вижда. Раменете му се тресяха. Станах, приближих се до него и му подадох пакет носни кърпи.

— Вземи. Всичко е наред. — Сложих ръка на рамото му и го оставих да плаче. — Уинго, искам да се успокоиш, за да можем да поговорим.

Той кимна, издуха носа си и си избърса сълзите. За миг облегна глава на мен и аз го прегърнах като дете. Дадох му малко време, после го хванах за раменете и го погледнах в очите.

— Сега е време за смелост, Уинго. Да видим какво можем да направим по този въпрос.

— Не мога да кажа на семейството си. Баща ми и без това ме мрази. А намеси ли се майка ми, става още по-лош. Към нея.

— А приятелят ти?

— Скъсахме.

— Но той знае, нали?

— Разбрах съвсем наскоро.

— Трябва да му кажеш. И на всеки друг, с когото си имал интимна връзка. Така е най-справедливо. Ако онзи, от когото си се заразил, го бе направил, сега нямаше да седиш тук и да плачеш.

Той млъкна и се вторачи в ръцете си. Сетне пое дълбоко въздух и каза:

— Ще умра, нали?

— Всички ще умрем.

— Но не и от това.

— Може и да е от това. Всеки път, когато имам физически контакт, се проверявам за СПИН. Знаеш на какво съм изложена. Онова, което преживяваш, може да се случи и с мен.

Той отново ме погледна. Очите и страните му пламтяха.

— Ако съм болен от СПИН, ще се самоубия.

— Не, няма да го направиш.

Уинго пак се разплака.

— Няма да го преживея! Не искам да свърша в някой приют, на легло до други умиращи, които не познавам! — По трагичното му, предизвикателно лице се стичаха сълзи. — Ще бъда сам както винаги.

— Слушай. — Изчаках, докато се успокои. — Няма да си сам. Ще имаш мен.

Уинго отново се разрида.

— Ще се грижа за теб — обещах аз и станах. — А сега искам да се прибереш вкъщи. Постъпи правилно и кажи на приятелите си. Утре ще поговорим пак и ще измислим най-добрия начин да се справим с това. Трябва ми името на твоя лекар и разрешение да говоря с него.

— Доктор Алън Райли. Работи в Центъра по медицина на Вирджиния.

Кимнах.

— Познавам го. И искам утре сутринта да му се обадиш. Кажу му, че ще се свържа с него, и питай дали не възразява да говорим за теб.

— Добре. — Той ме погледна крадешком. — Но... няма да кажеш на никого, нали?

— Разбира се, че няма.

— Не искам никой тук да знае. Не казвай и на Марино.

— Никой няма да разбере. Поне не от мен.

Уинго бавно стана и тръгна към вратата с несигурността на пиян или зашеметен човек.

— Няма да ме уволниш, нали?

— За бога, Уинго. Надявах се, че имаш по-добро мнение за мен.

Той отвори вратата.

— Мнението ми за теб е много по-добро, отколкото за всички останали.

От очите му отново потекоха сълзи и той вдигна ръка да ги избърше, разголвайки плоския си стомах.

Стъпките му по коридора бяха бързи, сякаш тичаше. Отиваше в един свят, на който не му пукаше за него. Подпрях чело на юмрука си, затворих очи и промълвих:

— Мили Боже, моля те, помогни ми.

5.

Докато карах към дома си, дъждът продължаваше да плющи. Движението беше ужасно, защото лентите и в двете посоки на магистрала 64 бяха затворени заради катастрофа. Имаше пожарни коли, линейки и спасителни екипи. Върху мокрия асфалт блестяха строшени стъкла. Шофьорите намаляваха скоростта, за да се вторачат в ранените хора. Една от колите се бе преобърнала многократно, а после се бе запалила. Видях кръв по разбитото предно стъкло на друг автомобил. Воланът беше огънат. Знаех какво означава това и се помолих за хората, които са били вътре. Надявах се, че няма да ги видя в моргата.

Стигнах до Керитаун и се отбих в „Хейстингс“, където продаваха най-вкусната морска храна в града. Вътре ухаеше на подправки и риба. Филетата бяха дебели и пресни. Омари с криви опашки пълзяха на дъното на аквариума и не представляваха заплаха за мен. Не мога да сваря нищо живо и не бих докоснала месо, ако първо видя прасетата и говедата. Дори когато ловя риба, я пускам обратно във водата.

Опитвах се да реша какво искам, когато от задната стая се появи Бев.

— Какво е най-хубаво днес? — попитах аз.

— Я виж кой е тук — радостно възкликна тя и избърса ръце в престилката си. — Ти си почти единствената, която не се бои от дъжда. Имаш голям избор.

— Нямам много време и ми трябва нещо леко и лесно за приготвяне.

По лицето ѝ пробягна смях.

— Представям си как се чувстваш. Слушах новините. — Бев поклати глава. — Сигурно си капнала от умора. Не знам как спиш. Ще ти кажа какво да приготвиш за вечеря.

Тя се приближи до витрината с охладени раци и без да ме пита, взе половин килограм бяло месо.

— Пресни са. От остров Танжер. Лично ги избрах. Ще ми кажеш, ако намериш парченце от черупка. Няма да вечеряш сама, нали?

— Не.

— Хубаво.

Тя ми намигна. Бях водила Уесли в магазина.

Бев избра и три огромни скариди — обелени и изчистени — и ги опакова. После сложи на тезгяха буркан с домашно приготвен сос за коктейл.

— Поувлякох се с хряна, затова очите ви ще се насълзят, но пък е полезен. Сосът става за секунди. Изпържваш скаридите, охлаждаш ги и ордъовърът е готов. Между другото, сосът е безплатно, подарък от магазина.

— Не е необходимо...

Тя махна с ръка.

— А раците ще приготвиш по следния начин. Разбиваш едно яйце, прибавяш половин чаена лъжичка горчица, капка-две сос „Устършър“ и натрошаваш четири несолени содени бисквити. Слагаш малко ситно нарязан лук и „Видалия“, после зелена чушка, една-две чаени лъжички магданоз, сол и черен пипер на вкус.

— Звучи приказно — с благодарност казах аз. — Какво бих правила без теб, Бев?

— Добавяш рачешкото месо към сместа и оформяш малки кюфтенца. Пържиш до светлокафяво. Може да направиш и салата. Лично аз не бих направила повече за никой мъж.

Така направих и аз. Започнах да готвя веднага щом се прибрах вкъщи и когато пуснах музика и влязох в банята, скаридите вече се охлаждаха. Изсипах в горещата вода във ваната ароматни соли, които би трябвало да намалят напрежението ми, и затворих очи, докато благоуханията им проникваха в синусите и порите ми. Замислих се за Уинго и сърцето ми се сви и сякаш забави ритъма си, досуц уплашена птица. Поплаках. Той беше започнал работа заедно с мен в този град, после напусна, за да продължи образованието си, и пак се върна. А сега беше неизлечимо болен и умираше. Не можех да понеса това.

В седем часа отново бях в кухнята и както винаги точен, Уесли паркира сребристото си беемве пред къщата ми. Беше в същия костюм както следобед и в едната си ръка държеше бутилка шардоне, а в

другата — ирландско уиски „Блек Буш“. Дъждът най-сетне бе спрял и облаците се разсейваха.

— Здравей — каза той, когато отворих вратата.

— Изготви правилен психологически профил на времето — рекох аз и го целунах.

— Не ми плащат толкова много пари за нищо.

— Парите идват от семейството ти — усмихнах се аз и го поканих да влезе. — Знаем колко ти плаща Бюрото.

— Ако харчех разумно като теб, нямаше да се нуждаем от семейните средства.

В хола ми имаше барче и аз отидох зад тезгяха, защото знаех какво иска Уесли.

— „Блек Буш“? — попитах, само за да се уверя.

— Ако ти ми го сервираш.

— Стига да си го отмъкнал от службата, ще ти го сервирам по всяко време, когато поискаш.

Сложих лед в чашите и налях уиски. После отидохме в кухнята и седнахме до удобна масичка до големия прозорец, който гледаше към обраслия с растителност двор и реката. Искаше ми се да му кажа за Уинго, но бях обещала да мълча.

— Може ли първо да поговорим по работа? — попита Уесли, съблече сакото си и го преметна на облегалката на стола.

— Да, и аз имам да ти казвам нещо.

— Тогава говори първо ти.

Той пийна уиски и ме погледна в очите.

Разказах му за информацията, изтекла в медиите, и добавих:

— Ринг е проблем, който само се влошава.

— Ако е той, и аз съм на същото мнение. Трудното е да го докажем.

— За мен няма съмнение.

— Това не е достатъчно, Кей. Не можем да отстраним някого от разследване, основавайки се само на интуицията си.

— Марино чул слухове, че Ринг има връзка с известна местна репортерка. Тя работи в същата телевизия, която разполагаше с погрешната информация, че жертвата е азиатка.

Уесли не каза нищо. Знаех, че отново мисли за доказателства. И имаше право. Всичко дотук звучеше повърхностно и неубедително.

— Ринг е много умен. Знаеш ли биографията му? — попита той.

— Не знам нищо за него.

— Завършил е с отличие „Уилям и Мери“. Има две висши образования — психология и публична администрация. Вуйчо му е секретар на обществената сигурност. — Новините ставаха все по-лоши. — Казва се Харлоу Дершин и между другото е много порядъчен човек. Но не е необходимо да споменаваме, че ситуацията не е подходяща, за да отправяме обвинения, освен ако не сме сто процента сигурни.

Секретарят на обществената сигурност във Вирджиния стоеше по ранг непосредствено над шефа на полицията. По-голяма власт от вуйчото на Ринг притежаваше единствено губернаторът на щата.

— Искаш да кажеш, че Ринг е недосегаем?

— Образованието му дава ясно да се разбере, че той има високи стремежи. Хората като него искат да бъдат шефове или политици, а не ченгета.

— Хората като него се интересуват само от себе си — нетърпеливо казах аз. — На Ринг не му пука за жертвите, нито за оцелелите, които нямат представа какво се е случило с любимия им човек. Не го е грижа дали още някой ще загине.

— Доказателства — напомни ми Уесли. — Откровено казано, има много хора, включително работещите на сметицето, които може да са съобщили информация на медиите.

Нямах убедителен довод, но нищо не можеше да разсее подозренията ми.

— Най-важното е да разкрием престъпленията — продължи Уесли — и най-добрият начин да го направим, е като си вършим работата и не обръщаме внимание на Ринг, както правят Марино и Григ. Трябва да проследим всяка улика и да преодолеем препятствията.

Очите му имаха цвета на кехлибар, също като светлината на лампата.

Станах и казах:

— Трябва да сложим масата.

Уесли извади чинии и отвори виното, а аз наредих охладените скариди и ги залях със соса на Бев, после нарязвах лимони. Докато ядяхме коктейла, нощта се приближи и сенките се наклониха на изток.

— Това ми липсваше — рече той. — Може би не искаш да го чуеш, но е истина.

Не казах нищо, защото не желяех отново да започнем дълъг спор, който да остави без сили и двама ни.

— Както и да е. — Уесли остави вилицата си върху чинията така, както правят възпитаните хора, когато свършат да се хранят. — Благодаря. Липсваше ми, доктор Скарпета.

И се усмихна.

— Радвам се, че си тук, специален агент Уесли.

Аз също му се усмихнах и станах. Включих печката и загреях олио в тигана, докато Уесли прибираше чиниите.

— Искам да ти кажа, че мислих за снимката, която са ти изпратили. Първо трябва да установим дали наистина е на жертвата, на която днес прави аутопсия — каза той.

— Ще установя това в понеделник.

— Ако е така, убиецът коренно е променил почерка си.

— И него, и всичко останало.

Пуснах в тигана рачешките кюфтенца, които веднага започнаха да цвърчат.

— Точно така. Този път е много дързък, сякаш убиецът иска да ни натрие носа. Разбира се, и почеркът му е различен. Това изглежда страхотно — добави Уесли, като видя какво готвя.

Отново седнахме и аз уверено казах:

— Бентън, убиецът не е един и същ.

Той се поколеба, после каза:

— И аз мисля, че не е един и същ. И нямаме представа какви игри е намислил.

Пак изпитах отчаяние. Нищо не можеше да бъде доказано, но интуицията и инстинктите не ме лъжеха.

— Не смятам, че убиецът на тази възрастна жена има нещо общо с предишните случаи тук и в Ирландия. Някой иска да ни внуши, че между тях има връзка. Мисля, че става дума за имитация.

— В четвъртък ще обсъдим този въпрос с всички. Нали така се уговорихме. — Уесли опита едно рачешко кюфтенце и очите му се насълзиха. — Невероятно вкусно е. Това се казва сос!

— Извършителят инсценира. Прикрива престъпление, извършено поради друга причина. А заслугата за соса не е моя.

Рецептата е на Бев.

— Снимката ме притеснява.

— И мен.

— Говорих за нея с Луси.

Сега Уесли наистина привлече интереса ми.

— Кажи ми кога искаш да я доведа тук — каза той и посегна към чашата с вино.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Как е тя? Знам, че Луси ще ми каже, но бих искала да го чуя и от теб.

Сетих се, че ни трябва вода, и станах да донеса. Когато се върнах, Уесли мълчаливо ме гледаше. Понякога ми беше трудно да го погледна в очите и чувствата ми се объркваха. Харесвах изящно изваяния му нос, очите, които ме привличаха в неznайни дълбини, и чувствените му устни. Погледнах през прозореца, но навън вече беше тъмно и реката не се виждаше.

— Луси — напомних му аз. — Ще ѝ изготвиш ли психологически профил заради леля ѝ?

— Никой не съжالياва, че я вземем на работа при нас — сухо каза той, макар всички да знаехме, че Луси е гениална. — Страхотна е. Повечето агенти започнаха да я уважават. Търсят помощта ѝ. Не казвам, че няма проблеми. Много хора не искат в Екипа за освобождаване на заложници да има жена.

— Продължавам да се тревожа, че тя се престарава.

— Луси е в превъзходна форма. Годна е за всякакви задачи.

— Точно това имах предвид. Тя не иска да изостава от мъжете, когато всъщност това е невъзможно. Луси непрекъснато трябва да се доказва. Тя мисли, че трябва да се катери по въже и да тича по планините с трийсеткилограмова раница на гърба, когато би трябвало да бъде доволна с техническите си способности.

— Пропускаш най-силната ѝ мотивация.

— И коя е тя?

— Ти. Луси има чувството, че трябва да се доказва пред теб, Кей.

— Тя няма причина да мисли така. — Думите на Уесли ме пронизаха в сърцето. — Не искам аз да бъда причината Луси да се занимава с всички опасни неща, които чувства, че трябва да прави.

— Но това не е лошо — каза той и стана. — Такава е човешката природа. Луси те боготвори. Ти си единственото свястно

олицетворение на майка в живота ѝ. Тя иска да бъде като теб. Усеща, че хората я сравняват с теб. Примерът ти е заразителен. Луси иска и ти да ѝ се възхищаваш, Кей.

— Но аз ѝ се възхищавам, за бога! — И аз станах и двамата започнахме да прибираме чиниите. — Сега наистина ме разтревожи.

— Вероятно би трябвало да се притесняваш. Луси е един от онези перфекционисти, които не слушат никого. С изключение на теб, тя е най-твърдоглавият човек, когото познавам.

— Много ти благодаря.

Уесли се усмихна и ме прегърна, без да се притеснява, че ръцете му са мокри.

— Може ли да седнем и да поговорим? И после ще си тръгна.

— А след това?

— Сутринта ще говоря с Марино, а следобед ще се занимавам с един друг случай. В Аризона. Знам, че е неделя, но работата не може да чака.

Той продължи да говори. Занесохме чашите с виното в хола.

— Дванайсетгодишно момиче, отвлечено, докато се връщало от училище. Трупът е изхвърлен в пустинята Сонора. Смятаме, че извършителят е убил още три деца.

— Трудно е да си оптимист, нали? — огорчено казах аз, когато седнахме на дивана. — Престъпленията никога не спират.

— Не. И се опасявам, че никога няма да спрат. Докато има хора на тази планета. Какво ще правиш през остатъка от почивните дни?

— Ще пиша доклад.

На външната стена на хола имаше плъзгащи се стъклени врати. Кварталът зад тях беше тъмен. Пълната луна сякаш беше от злато. Облаците бяха прозрачни.

— Защо ми се сърдиш? — нежно попита той, но ми даде да разбере, че е обиден.

— Не знам — без да го поглеждам, отвърнах аз.

— Знаеш. — Уесли хвана ръката ми и започна да я масажира с палеца си. — Обичам ръцете ти. Като на пианист са, само че по-силни, сякаш онова, което правиш, е изкуство.

— Изкуство е. Мисля, че в мое лице имаш идол. И тъй като се занимаваш с изготвянето на психологически профили, това би трябвало да те притеснява.

Той се засмя и целуна кокалчетата на пръстите ми, както често правеше.

— Бентън — казах аз и го погледнах. — Сърдя ти се, защото съсипваш живота ми.

Уесли ме изгледа изумено.

Станах от дивана и започнах да крача напред-назад.

— Животът ми беше такъв, какъвто го исках — почнах и чувствата ми се извисиха в кресчендо. — Местя се на ново работно място, наистина харча разумно парите си и спестих достатъчно, за да си купя това — собствена къща, която проектирах сама. За мен всичко беше на мястото си, докато ти...

— Сериозно? — Той ме погледна изпитателно и в гласа му прозвуча гняв и обида. — Повече ли ти харесваше, когато бях женен и ти редовно се чувстваше неудобно заради това? Когато връзката ни беше тайна и лъжехме всички?

— Разбира се, че не ми харесваше повече! — възкликнах аз. — Само искам животът ми да си е мой.

— Твоят проблем е, че се страхуваш от обвързване. Точно за това става дума. Колко пъти трябва да ти го казвам? Мисля, че трябва да отидеш на лекар. Може би при Зенър. Приятелки сте. Знам, че й вярваш.

— Не аз се нуждая от психиатър — казах и мигновено съжалих за думите си.

Уесли гневно скочи, сякаш беше готов да си тръгне. Още нямаше девет.

— Господи! Твърде съм възрастна и изтощена за такива спорове — измънках аз. — Съжалявам, Бентън. Не беше честно. Моля те, седни.

Той застана с гръб към мен и се вторачи навън.

— Не се опитвам да те обидя, Кей. Не идвам при теб, за да видя колко съм съсипал живота ти. Възхищавам се на всичко, което правиш. Само бих искал да бъдем повече време заедно.

— Знам. Съжалявам. Моля те, не си тръгвай.

Преглътнах сълзите си, седнах и се вторачих в тавана — греди и груба мазилка. Накъдето и да погледнех, виждах детайли, измислени от мен. Затворих очи. По лицето ми се стичаха сълзи. Не ги избърсах.

Уесли знаеше кога не трябва да ме докосва и да говори. Той мълчаливо седна до мен.

— Аз съм жена на средна възраст с установени навици. — Гласът ми трепереше. — Не мога да го превъзмогна. Всичко, което имам, съм постигнала сама. Нямам деца. Не мога да понасям единствената си сестра и тя не ме понася. Баща ми беше на смъртно легло през цялото ми детство, после умря, когато бях дванайсетгодишна. Майка ми беше невъзможна и сега умира от емфизема. Не мога да бъда добрата съпруга, която искаш. Дори не знам какво е това, по дяволите! Знаем само как да бъда Кей. И разговорът с психиатър няма да промени нищо.

— А аз съм влюбен в теб и искам да се оженим. И аз не мога да го превъзмогна.

Не казах нищо.

— Мислех, че и ти си влюбена в мен.

Продължих да мълча.

— Поне така беше по-рано. Е, тръгвам си — добави той. В гласа му звучеше болка.

Уесли отново понечи да стане, но аз сложих ръка на рамото му.

— Не по този начин. Не постъпвай така с мен.

— Кой? Аз? — недоверчиво попита той.

Намалих осветлението, докато в стаята стана почти тъмно. Луната приличаше на лъскава монета на фона на ясното черно небе, осеяно със звезди. Донесох още вино и запалих камината. Уесли ме наблюдаваше.

— Седни по-близо до мен — казах аз.

Той изпълни желанието ми и този път аз хванах ръцете му.

— Бъди търпелив, Бентън. Не ме карай да бързам. Аз не съм като Кони. Или като някои други хора.

— Не искам да бъдеш такава. И аз не съм като другите. Ние вярваме на очите си. Другите хора не разбират това. Не можех да разговарям с Кони как прекарвам дните си, но с теб мога.

Уесли ме целуна и плъзна ръце по тялото ми. Съблякохме се и започнахме да правим онова, за което по-рано най-много ни биваше. Лежахме на дивана до сутринта, докато лунната светлина не стана хладна и бледа. Той си тръгна, а аз почнах да се разхождам с чаша

вино в ръка, пуснах си и музика. Надух тонколоните във всяка стая и накрая стигнах до кабинета.

Започнах да преглеждам списания, като изрязвах материалите, които ми трябваха. Залових се да пиша статия. Но не бях в настроение за това и реших да проверя електронната си поща, за да видя дали Луси ми е оставила съобщение кога ще може да дойде в Ричмънд. „Америка онлайн“ извести, че имам писмо, и когато отворих пощата, сякаш някой ме удари по главата. Адресът *смъртдок* ме чакаше като злонамерен странник.

Съобщението беше написано с малки букви, нямаше пунктуация нито главна буква, само разстояния между думите, „мислиш се за много умна“. Отворих прикрепения файл и отново видях цветна снимка на отрязани крака и ръце, наредени на маса, покрита с нещо като същата синкава покривка. Вторачих се в екрана — питах се защо този човек постъпва така с мен. После, с надеждата, че той току-що е направил огромна грешка, грабнах телефона.

— Марино! — възкликнах, когато чух гласа му.

— Какво става? — сънено попита той.

Казах му.

— По дяволите. Три сутринта е. Никога ли не спиш?

Както предположих, Марино беше доволен, защото не бих му се обадила, ако Уесли още беше при мен.

— Добре ли си? — добави той.

— Слушай. Ръцете са обърнати с дланите нагоре. Снимката е правена отблизо. Виждам много детайли.

— Какви? Има ли татуировки или нещо подобно.

— Виждам ясно линиите на пръстите.

Нийлс Вандър, шефът на отдел „Пръстови отпечатащи“, беше симпатичен възрастен човек с оредяла коса и широка лабораторна престилка, която вечно беше изцапана с тъмнорвено и черно от нинхидрина и от дактилоскопичния прах, и вечно бързаше. Произхождаше от знатно семейство от Вирджиния. Вандър винаги се държеше много възпитано и никога не говореше по лични въпроси, макар че се познавахме от много години. Но по свой начин показваше,

че държи на мен. Понякога оставяше поничка на бюрото ми, друг път, през лятото — домати от градината си.

Известен с орловия си поглед, Вандър беше и специалист по фотоувеличение и всъщност бе обучаван в НАСА. През годините двамата с него бяхме материализирали множество лица от неясни снимки, бяхме разчитали неразгадаеми почерци и отпечатащи, и бяхме възстановявали липсващи части на тялото.

Системата с високоразделителни способности за обработка на образи различаваше двеста петдесет и шест оттенъка на сиво, а човешкото око различава най-много трийсет и два. Следователно беше възможно да сканираме нещо в компютъра и да видим онова, което не се забелязваше с просто око. *Смъртдок* може би бе изпратил повече, отколкото мислеше. Първата задача тази сутрин беше да сравня снимката на торса в моргата с тази, която бях получила по електронната си поща.

Седнахме един до друг и се вторачихме в четирийсетсантиметровия монитор. Двете снимки бяха на скенера и видеокамерата предаваше изображенията на компютърния екран.

Вандър протегна ръка и смени филтъра на камерата.

— Мисля, че трябва да преместиш едната снимка малко вдясно — казах аз.

— Да, но пак има смущения в образа, от които искам да се отърва.

— Хубаво щеше да е, ако разполагахме с оригиналите. Каква е радиометричната разделителност на това нещо? — попитах аз. Имах предвид способността на системата да различава оттенъците на сивото.

— Много по-висока, отколкото навремето. В сравнение с първите дни, мисля, че сме удвоили броя на пикселите, които могат да бъдат дигитализирани.

Пикселите, досущ точки на матрица, бяха най-малките елементи на образа, молекулите, импресионистичните точки на цвета, образуващ картината.

— Имаме и няколко дарения. Някой ден ще поискам ултравиолетово изображение. Нямаш представа какво мога да правя с цианоакрилата — продължи той: говореше за универсалното лепило,

което реагира на компонентите на човешката пот и е отлично средство за разчитане на отпечатъци, невидими с невъоръжено око.

— Е, желая ти успех — казах аз, защото парите вечно не стигаха, независимо кой беше на власт.

Вандър отново премести снимката, сложи на камерата син филтър и увеличи по-светлите пиксели, осветявайки по-ярко образа, после уголеми хоризонталните детайли и премахна вертикалните. Сега двата торса бяха един до друг. Появиха се сенки и ужасните детайли станаха по-контрастни.

— Виждаш краищата на костите — казах аз. — Левият крак е отрязан близо до по-малкия трохантер, а десният — на около два сантиметра и половина, точно през костта.

— Ех, да можех да коригирам ъгъла, под който снима камерата, и перспективата на изкривяване — измърмори Вандър на себе си, както правеше често. — Но не знам мерките. Жалко, че онзи, който е правил снимката, не е включил скала.

— Тогава сериозно бих се разтревожила с какъв човек имаме работа — отбелязах аз.

— Само това ни липсваше. Убиецът да е някой като нас. — Той още веднъж премести снимките. — Да видим какво ще стане, като ги наложим една върху друга.

Вандър го направи и резултатът беше поразителен. Краищата на костите и дори разкъсана плът около отрязания врат напълно съвпадаха.

— За мен всичко е ясно — казах аз.

— И за мен няма съмнение, че трупът е един и същ — съгласи се той. — Да направим разпечатка.

Вандър щракна „мишката“ и лазерният принтер забръмча. Той махна снимките от скенера и сложи онази на краката и ръцете. Започна да увеличава образите и гледката стана още по-гротескна. Кръвта оцвети покривката в яркочервено, сякаш току-що бе рукнала. Убиецът бе наредил краката като чифт обувки, а ръцете — една до друга, досуш ръкавици.

— Би трябвало да ги обърне с дланите надолу — каза Вандър. — Защо ли не го е направил?

Той приложи пространствено филтриране, за да съхрани най-важните детайли, и започна да отстранява смущенията в образа, тоест

кръвта и синята покривка за маса.

— Виждаш ли линиите на пръстите? — попитах и се наведох толкова близо до него, че долових уханието на одеколona му.

— Да.

Гласът му изведнъж стана бодър и весел, защото за Вандър нямаше по-голямо удоволствие от това да разчита йероглифите на пръсти на крака и ръце. Въпреки добродушния си, разсеян вид, той беше човек, който бе изпратил хиляди хора в затвора и десетки на електрическия стол. Вандър увеличи снимката и определи произволни цветове на различните оттенъци на сивото, за да ги видим по-добре. Палците бяха малки и бледи, досущ стари пергаменти. И се виждаха линиите.

— На другите пръсти няма да видим нищо — каза той. Гледаше екрана като хипнотизиран. — Твърде са свити. Но палците се виждат ясно. Запамети това в твърдия диск. Ще поработят върху тях.

Това означаваше, че трябва да си тръгвам, и аз станах.

— Ако видя нещо, веднага ще ти го изпратя по АСИПО — добави Вандър: имаше предвид Автоматичната система за идентификация на пръстови отпечатащи, която може да сравнява непознати латентни отпечатащи с милионите, записани в съществуващата база данни.

— Добре. А аз ще започна със СОУПУ.

Той ме погледна учудено, защото Системата за оценка на убийства и за проследяване на улики беше базата данни на полицията във Вирджиния в сътрудничество с ФБР. Оттам трябваше да започнем, ако подозирахме, че случаят е местен.

— Макар да имаме основания да смятаме, че другите убийства не са извършени тук — обясних аз, — мисля, че трябва да претърсим всичко, което можем. Включително базите данни във Вирджиния.

Вандър продължаваше да гледа екрана, после каза:

— Стига да не се налага да попълвам формуляри.

В коридора имаше десетки кашони с надпис „Веществени доказателства“. Купчините стигаха до тавана. Покрай мен минаваха учени — потънали в мислите си и забързани. Носеха доклади и проби, които можеше да изпратят някого в съда за убийство. Поздравявахме се, без да забавяме крачка. Отидох в лабораторията за тъкани, която беше голяма и тиха. Там също имаше учени — бяха се навели над

микроскопите или работеха на бюрата си, където бяха наредени загадъчни пакети, увити в кафява хартия.

Аарон Кос стоеше пред една ултравиолетова лампа и разглеждаше предметно стъкло през лупа, за да види какво ще научи от отразените дълги вълни.

— Добро утро — поздравих аз.

— И на теб — ухили се Кос.

Чернокос и привлекателен, той изглеждаше твърде млад, за да бъде специалист по микроскопични влакна, утайки, бои и експлозиви. Тази сутрин беше с избелели джинси и маратонки.

— Днес не си в съда — предположих аз. Съдех по дрехите, които бе облякъл.

— Не. Голям късмет. Обзалагам се, че носиш влакна.

— Бях наблизо и ми хрумна да се отбия и тук.

Бях прословута с факта, че непрекъснато им носех веществени доказателства. Учените търпеливо изпълняваха молбите ми и накрая бяха благодарни. Знаех, че ги притискам, когато случаите бяха заплетени. Но когато убиваха и разчленяваха хора, доказателствата трябваше да бъдат изследвани веднага.

— Даваш ми отсрочка от работата върху бомбаджията на пътни знаци, така ли? — усмихна се Кос.

— Не ми върви в този случай — признах аз.

— Снощи е станало още едно произшествие. На шосе 195 северно от Лабърнъм, точно под носа на специалните сили. Там, където по-рано беше трети участък. Представяш ли си?

— Да се надяваме, че извършителят ще взривява само пътни знаци.

— Да. — Той отстъпи от ултравиолетовата лампа и стана много сериозен. — Ето какво научих от онова, което ми даде. Влакна от плат, втъкнати в костта. И косми. И петно, което прилича на кръв.

— Нейни косми? — озадачена попитах аз, защото не бях изпратила на Кос дългите посивели коси. Това не беше по неговата специалност.

— Онова, което видях под микроскопа, не ми се струва човешко. Може би са от два вида животни. Изпратих ги в Роуаноук.

В щата имаше само един специалист по космите.

— А петното? — попитах аз.

— Предполагам, че е от боклуците в сметището. Но искам да го видя с електронен микроскоп. На ултравиолетовата лампа видях влакна. Бих казал, че всъщност са фрагменти. Третирах ги с ултразвукова баня с дестилирана вода, за да отстраня кръвта. Искаш ли да ги видиш?

Кос ми направи място, за да надникна през лупата, и аз долових уханието на одеколона му — „Обсешън“. Не можах да не се усмихна — той бе на моите години, но още имаше енергията да се издокарва. Три фрагмента фосфоресцираха като неонов светлини. Платът беше бял. Единият фрагмент беше осеян с разноцветни като дъгата петънца.

— Какво е това?

— Прилича на синтетична материя. Диаметрите са еднакви.

— А флуоресциращите петънца?

— Това е най-интересното. Трябва да направя още тестове, но на пръв поглед приличат на боя.

— Каква боя?

— Едрозърнеста. На гранули. Бяла като черупка на яйце. Може би строителна.

— Само тези фрагменти и влакна ли видях?

— Току-що започнах. — Кос се приближи до друго бюро и издърпа високо столче. — Разгледах всичко с ултравиолетова лампа и бих казал, че това подобно на боя вещество се е просмукало в петдесет процента от материята. И макар да не мога да определя със сигурност каква е материята, знам, че всички проби, които ми даде, са от един и същ вид и вероятно от един източник.

Той сложи едно предметно стъкло на поляризиращия микроскоп, намали светлината и я раздели на вълни с различни стойности на отразяване, за да видим още някоя следа, идентифицираща материята. После нагласи фокуса и без да мига, се вторачи в окуляра.

— Това е най-големият фрагмент. Колкото монета от десет цента. Има две страни.

Кос се дръпна и аз погледнах влакната — приличаха на руси косми, осеяни с розови и зелени петънца.

— Структурата е подобна на полиестер — обясни той. — Петънцата са от вещества за отстраняване на блясъка, каквито се използват в производството на платове. Мисля, че има и изкуствена коприна. Предполагам, че това е обикновен плат, който може да се

използва почти за всичко, от блузи до покривки за легло. Но има един голям проблем.

Кос отвори шише с течен разтворител и с помощта на пинсета махна покривното предметно стъкло и внимателно преобърна фрагмента. Капна ксилол, отново покри стъклото и ми направи знак да погледна.

— Какво виждаш? — попита той. В гласа му прозвуча гордост.

— Нещо сиво и твърдо. Не е от същия материал като от другата страна — отговорих аз и го погледнах изненадано. — Тази материя има подплата, така ли?

— Някакъв термопластичен материал. Вероятно полиетилен терефталат.

— За какво се използва?

— Предимно за покритие на бутилки за безалкохолни напитки и в опаковки с подплата.

Вторачих се озадачено в него, защото не виждах какво общо имат тези продукти със случая.

— И за какво друго?

Кос се замисли.

— За лейкопласт. Някои от тези продукти, например бутилките, могат да бъдат рециклирани и използвани за подплата на килими и мокети. За много неща.

— Но не и за дрехи.

Той поклати глава.

— Не. Въпросната материя е често използвана. Груба полиестерна смес, подплатена с нещо като найлон. Няма такива дрехи, доколкото ми е известно. Освен това изглежда просмукана с боя.

— Благодаря, Аарон. Това променя всичко.

Върнах се в кабинета си и с изненада и раздразнение видях, че Пърси Ринг седи на стола пред бюрото ми и прелиства тефтера си.

— Трябваше да бъда в Ричмънд за интервю по Канал 12 — невинно каза той. — Затова помислих, че е хубаво да се отбия да те видя. Те искат да разговарят и с теб.

Не казах нищо, но мълчанието ми беше красноречиво.

— Предположих, че няма да искаш да дадеш интервю, и така им казах — спокойно и любезно продължи Ринг.

— Какво по-точно им каза този път?

— Моля? — Усмивката му помръкна, а погледът му стана суров и безмилостен. — Какво означава това?

— Нали си следовател. Досети се.

Погледът ми беше суров и безмилостен като неговия.

Ринг сви рамене.

— Ами, обикновените неща. Само основна информация за случая и сходството му с предишните убийства.

— Нека още веднъж да изясним нещата — казах аз, без да прикривам презрението си. — Случаят не е задължително като другите и ние не трябва да обсъждаме това с медиите.

— Струва ми се, че имаме различни гледни точки, доктор Скарпета.

Ринг беше с тъмен костюм, копринена вратовръзка и изглеждаше забележително убедителен. Не можах да не си спомня какво бе казал Уесли за амбициите и връзките му. Мисълта един ден този користолюбив идиот да стане шеф на щатската полиция или да бъде избран в Конгреса, беше направо непоносима.

— Мисля, че хората имат право да знаят, ако сред тях се разхожда психопат — рече той.

— И това ли си казал по телевизията? — Гневът ми нарасна. — Че сред нас има психопат?

— Не си спомням точно какво казах. Истинската причина да се отбия тук е, защото се питах дали мога да взема копие от доклада от аутопсията.

— Още не е готов.

— Трябва ми веднага, щом е на разположение. — Ринг ме погледна в очите. — Прокурорът иска да знае какво става.

Не повярвах на ушите си. Ринг не можеше да уведомява прокурора, освен ако нямаше заподозрян.

— Какво каза? — попитах аз.

— Съмнявам се в Кийт Плезънтс. Има много съвпадения, едно от които е, че той е карал булдозера, когато е бил намерен трупът. Плезънтс обикновено не шофира земекопни машини, а точно тогава е бил зад волана.

— Според мен това го прави по-скоро потърпевш, отколкото заподозрян. Ако Плезънтс е убиецът, едва ли щеше да иска да е в

радиус от сто и петдесет километра от сметището, когато намерят трупа.

— Психопатите обичат да се връщат на мястото на престъплението. Представят си какво ще бъде, когато открият жертвите им. Като онзи шофьор на линейка, който убивал жени и после ги хвърлял в работния си район. Когато дойдело време да отиде на дежурство, той се обаждал на полицията, за да изпратят него на мястото.

Освен че специалността му беше психология, Ринг несъмнено бе посещавал и лекции по изготвяне на психологични профили на престъпници. Всичко му беше ясно.

— Кийт живее с майка си, която според мен ненавижда — продължи той, оправяйки връзката си. — Тя го е родила късно, когато е била около шейсетгодишна. Той се грижи за нея.

— Тогава майка му още е жива и Плезънтс държи на нея.

— Да. Но това не означава, че Плезънтс не излива агресивността си върху други възрастни жени. В гимназията е работил в месарница. Бил е помощник-касапин.

Не му казах за какво според мен е бил използван трионът за месо този път и го оставих да говори.

— Не е общителен, което също се вметва в профила му. — Ринг продължи да плете фантасмагоричната си паяжина. — Освен това мъжете от сметището говорят, че е хомосексуалист.

— Въз основа на какво?

— На факта, че не се среща с жени и дори не проявява интерес, когато другите момчета подхвърлят шегички. Знаеш какви са работниците.

— Опиши къщата, в която живее.

Замислих се за снимката, която ми бе изпратена по електронната поща.

— Двуетажна, с три спални, кухня и хол. Типична за обедняващата средна класа. Може би навремето, когато бащата е бил там, е била хубава и поддържана.

— Какво е станало с бащата?

— Избягал е, преди Кийт да се роди.

— Има ли братя или сестри?

— Всички са много по-възрастни от него. Предполагам, че Кийт е бил изненада. Подозирам, че господин Плезънтс не е бил бащата и

това обяснява защо е избягал преди раждането му.

— И на какво се основават подозренията ти?

— Инстинкт.

— Разбирам.

— Къщата е далеч от града, на около петнайсет километра от сметището. Има голям двор и гараж, отделен от къщата. — Ринг кръстоса крака и млъкна, сякаш се готвеше да добави нещо важно. — В гаража има много инструменти и голяма работна маса. Кийт твърди, че сам поправя всичко. Видях трион и мачете. Той обясни, че ги използвал за рязане на дърва и сечене на плевели.

— Имаш достъп до много места, без да разполагаш със заповед за обиск — срязах го аз.

— Кийт беше много отзивчив — невъзмутимо отговори Ринг. — Хайде да поговорим за мислите, които се въртят в главата му. Кийт е умен. Навсякъде из къщата има книги, списания и вестници. Записал е на видео новините за това убийство и е изрязал статиите от вестниците.

— Вероятно повечето служители в сметището го правят — напомних му аз, но Ринг не прояви интерес към думите ми.

— Чете криминални романи. „Мълчанието на агнетата“, „Червеният дракон“, Том Кланси, Ан Рул...

Отново го прекъснах, защото не можех да го слушам повече.

— Току-що описа книгите, които четете среднестатистическият американец. Не мога да ти казвам как да извършваш разследването, но ми позволи да те убедя, че трябва да се ръководиш от доказателствата...

— Разбира се, че се ръководя от доказателствата.

— Точно това не правиш. Дори не знаеш какво е доказателство. Не си получил нито един доклад от моргата или от лабораториите. Нито психологически профил, изготвен от ФБР. Разговаря ли с Марино или с Григ?

— Все се разминаваме. — Ринг стана и облече самото си. — Този доклад ми трябва. Прокурорът ще ти се обади. Между другото, как е Луси?

Не исках той дори да знае името на племенницата ми и това беше очевидно от изуменото ми, гневно изражение.

— Не знаех, че се познавате.

— Преди няколко месеца ходих на лекциите й. Говори за Мрежата за разследване на технически престъпления.

Грабнах купчина смъртни актове от кошчето и започнах да ги номерирам.

— После ни заведе при екипа за освобождаване на заложници и демонстрира работи — добави Ринг. Вече бе стигнал до вратата. — Среца ли се с някого?

Нямах какво да му кажа.

— Знам, че живее с друг агент. Жена. Но те са само съквартиранти, нали?

Намерението му беше очевидно и аз се вцепених. Той излезе, като си подсвиркуваше. Вбесих се, взех купчина папки и станах от бюрото. В същия миг влезе Роуз.

— Този тип може да събуе обувките си до леглото ми винаги когато поиска — каза тя по негов адрес.

— Моля те, Роуз! Мислех, че си интелигентна жена.

— А аз мисля, че ти трябва горещ чай.

— Може би — въздъхнах аз.

— Но първо трябва да обсъдим един въпрос — делово каза тя. — Познаваш ли човек на име Кийт Плезънтс?

— Да. Защо?

— Той е във фоайето. Много е разстроен. Отказва да си тръгне, докато не разговаря с теб. Щях да повикам охраната, но реших първо да те питам...

Изражението ми я накара да млъкне.

— О, боже! — възкликнах аз. — Видяха ли се с Ринг?

— Нямам представа — озадачено отговори Роуз. — Какво не е наред?

— Всичко.

Отново въздъхнах и хвърлих папките на бюрото.

— Тогава ще говориш ли с него, или да повикам охраната?

— Не ги викай.

Минах бързо покрай нея и тръгнах по коридора. Завих зад ъгъла и се озовах във фоайето, което не ми се струваше уютно, колкото и да се опитвах. Никакво количество подбрани с вкус мебели или картини по стените не можеше да прикрие ужасната истина, която водеше хората тук. Подобно на Кийт Плезънтс, те седяха сковано на

тапицирания в синя дамаска диван. Предполагаше се, че цветът е неутрален и успокоява. Някои се бяха вторачили в празното пространство, други плачеха.

Бутнах вратата и Кийт скочи. Очите му бяха зачервени. Не можех да кажа дали е ядосан, или е изпаднал в паника. Той се хвърли към мен и за миг ми се стори, че ще ме сграбчи или ще падне. Но Кийт непохватно отпусна ръце до тялото си и гневно се вторачи в мен. Лицето му помръкна, но гневът в него очевидно кипеше.

— Нямаме право да говорите такива неща за мен! — извика той и стисна юмруци. — Вие изобщо не ме познавате! Не знаете нищо за мен!

— Успокой се, Кийт.

Направих му знак да седне, дръпнах един стол и се настаних срещу него. Плезънтс дишаше учестено и трепереше. Изражението му беше обидено, а очите — пълни със сълзи на гняв.

— Виждали сте ме само веднъж. — Той заплашително размаха пръст срещу мен. — А говорите разни глупости. Ще ме уволнят заради вас!

Гласът му трепереше. Кийт закри с юмрук устата си и отмести поглед встрани — опитваше се да се овладее.

— Първо, не съм казала нито дума за теб. На никого.

Кийт ме погледна.

— Нямам представа за какво говориш — продължих аз. Говорех тихо и уверено, и това го накара да потрепери. — Бих искала да ми обясниш за какво става дума.

Той ме гледаше колебливо. В очите му се четеше обидата от лъжите, които го бяха накарали да повярва на измислиците за мен.

— Не сте ли разговаряли със следовател Ринг за мен?

Овладях гнева си и отговорих:

— Не.

— Той дойде вкъщи сутринта, докато мама още беше в леглото. — Гласът му потрепери. — Започна да ме разпитва, сякаш съм убиец. Каза, че вие сте намерили разни неща срещу мен, затова било по-добре да направя самопризнания.

— Какви неща?

— Влакна, които според вас приличали на онези от дрехите ми в деня, когато се запознахме. Казали сте, че ръстът ми съответства на

размерите на човека, който е разчленил онзи труп. Натискът, упражнен върху триона, съвпадал с физическата ми сила. Искали сте информация за мен, за да направите тестове. ДНК. Смятали сте ме за странен...

— Господи, Кийт — прекъснах го аз. — През целия си живот не съм чувала толкова много глупости накуп. Ако кажа дори едно от тези неща, ще ме уволнят за некомпетентност.

— Има и друго. — Плезънтс отново скочи. В очите му блесна гняв. — Той е говорил с колегите ми! Всички се питат дали не съм убиец. Разбирам го по начина, по който ме гледат.

Кийт се разплака. В същия миг вратите се отвориха и във фойето влязоха няколко полицаи. Те не ни обърнаха внимание, защото им бяха позвънили от моргата, където Филдинг работеше върху трупа на пешеходец, блъснат от кола. Плезънтс беше твърде разстроен, за да продължи разговора, а аз — твърде вбесена от Ринг, за да знам какво друго да му кажа.

— Имаш ли адвокат? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Мисля, че е по-добре да си вземеш.

— Не познавам никого.

— Ще ти кажа няколко имена.

Уинго отвори вратата и се стъписа, като видя, че Плезънтс плаче на дивана.

— Доктор Скарпета? — каза Уинго. — Доктор Филдинг пита дали да изпрати личните вещи в погребалния дом.

Приближих се до Уинго, защото не исках Плезънтс да се разстройва още повече от работата тук.

— Полицаяте тръгнаха към моргата — тихо казах аз. — Ако те не искат личните вещи, Филдинг може да ги изпрати в погребалния дом.

Уинго гледаше изпитателно Кийт, сякаш го познаваше отнякъде.

— Слушай. Кажу ми на господин Плезънтс телефонните номера на Джеймсън и Хигинс — казах аз. Двата бяха много добри адвокати и ги смятах за приятели. — После го изпрати.

Уинго продължаваше да го гледа като хипнотизиран.

— Уинго? — попитах аз, защото той, изглежда, не ме чу.

— Да.

Минах покрай него и тръгнах надолу. Исках да говоря с Уесли, но може би първо трябваше да се свържа с Марино. Докато слизах с асансьора, се питах дали да не се обадя на областната прокурорка на Съсекс и да я предупредя за Ринг. И докато всичко това минаваше през главата ми, изпитвах огромно съжаление към Плезънтс. Страхувах се за него. Колкото и невероятно да изглеждаше, знаех, че може да го обвинят в убийство.

Филдинг и полицаите гледаха пешеходеца на първата маса за аутопсии, но не разменяха обичайните шеги, защото жертвата беше деветгодишната дъщеря на един от градските съветници. Рано сутринта отивала на автобусната спирка, когато някой с висока скорост излязъл от шосето. Нямаше спирачен път, затова шофьорът явно бе блъснал момичето отзад, без дори да намали.

— Какво става? — попитах аз.

— Положението е сериозно — отговори един от полицаите.

— Бащата се е побъркал — рече Филдинг, докато събираше вещественни доказателства от дрехите на детето.

— Има ли следи от боя? — попитах аз, защото ако имаше дори частица боя, можехме да идентифицираме модела и производителя на колата.

— Засега не.

Заместникът ми беше в лошо настроение. Не обичаше да прави аутопсии на деца. Кой ли обича?

Огледах скъсаните, окървавени джинси на момичето. Предната броня го бе блъснала в свивките на коленете, а главата се бе ударила в предното стъкло. Момиченцето бе носило малка червена раница. Сърцето ми се сви, като видях кутията с обяда, учебниците, тетрадките и писалките. Догади ми се.

— Отпечатъкът от решетката е доста високо. На нивото на хълбоците.

— И аз мислех за това — обади се друг полицаи. — Изглежда, е било пикап. По време на инцидента в квартала е забелязан черен джип „Чероки“, който се движел с висока скорост.

— Бащата се обажда през половин час — каза Филдинг и ме погледна. — Мисли, че е нещо повече от инцидент.

— Какво по-точно?

— Политическо убийство — отговори той и продължи да събира влакна и частици.

— Господи, дано не е така — казах и тръгнах. — И без това положението е достатъчно неприятно.

На стоманената маса в отсрещния ъгъл на моргата имаше електрическа печка, на която варяхме костите, за да ги оголим от плътта и мазнините. Процесът беше адски противен и изискваше сваряването на частите от тялото в десетпроцентов разтвор на белина. Голямата потракваща стоманена тенджерка и миризмата бяха ужасни и аз обикновено оставях тази дейност за нощите или за събота и неделя, когато нямахме посетители.

Предишния ден бях оставила краищата на костите от торса да се варят през нощта. Не им бе трябвало много време и аз изключих печката. Излях вонящата, вдигаща пара вода в мивката и изчаках, докато костите се охладят, за да мога да ги взема. Бяха чисти и бели, дълги около пет сантиметра, и следите от триона се виждаха ясно. Докато внимателно ги оглеждах, ме обзе страх и недоумение. Не можех да различа кои следи са направени от убиеца и кои — от мен.

— Джак — извиках. — Би ли дошъл за малко?

Филдинг спря работата си, приближи се до мен и попита:

— Какво има?

Дадох му една от костите.

— Можеш ли да кажеш кой край е отрязан с триона „Страйкър“?

Филдинг разгледа единия, после другия край и се намръщи.

— Отбеляза ли ги?

— Само кое е ляво и кое дясно. Но други маркировки не съм правила. А трябваше. Но обикновено е ясно кой край кой е, затова сметнах, че не е необходимо.

— Не съм специалист, но според мен всички следи са оставени от един и същ трион. — Той ми върна костта и аз я пуснах в един найлонов плик. — И без това трябва да ги занесеш на Кантър, нали?

— Той никак няма да бъде доволен от мен.

6.

Къщата ми беше от камък и се намираше в края на Уиндзор Фармс, стар ричмъндски квартал с английски имена на улиците и величествени сгради в готически стил от осемнайсети век. Прозорците светеха и зад тях виждах мебели, полилеи и хора, които се движеха или гледаха телевизия. Явно никой освен мен не дърпаше пердетата. Листата на дърветата бяха започнали да падат. Времето беше студено и облачно, и когато спрях на алеята за коли пред къщата ми, видях, че отпред е паркиран старият зелен шевролет на племенницата ми.

— Луси? — извиках аз, затворих вратата и изключих алармената система.

— Тук съм — отговори тя от другия край на къщата.

Тръгнах към кабинета, за да оставя куфарчето си и купчината папки, която бях донесла, за да работя въкъщи. Луси излезе от спалнята си.

— Здравей — усмихна се тя и ме прегърна.

Хванах я за раменете, отдалечих я от себе си на една ръка разстояние и я огледах от главата да петите, както правех винаги.

— Охо — игриво каза тя. — Време за оглед.

После вдигна ръце и се обърна, сякаш щях да я претърсвам.

— Голяма си умница — казах аз.

Всъщност предпочитях Луси да тежи малко повече. Но тя беше много хубава и здрава, макар и слаба. Имаше кестеняви коси, подстригани късо, но стилно. Още не можех да я погледна, без да си представя преждевременно развитото десетгодишно дете, което си няма никого, освен мен.

— Съжалявам, че идвам толкова късно.

— Разкажи ми какво правиш — помолих я аз.

— Помощникът на прокурора реши да се отбие. Водеше цяла свита. Както обикновено, поискаха екипът за освобождаване на заложници да направи демонстрация.

Тръгнахме към кухнята.

— Показах им роботите Тото и Тенекиения човек. Използвах фиброоптика и виртуална реалност. Обичайните неща, но беше страхотно. Пуснахме ги с парашути от хеликоптер „Хюи“ и с помощта на радиоуправлението ги накарах да пробият с лазер метална врата.

— Надявам се, че не е имало каскади с хеликоптери.

— Момчетата ги правиха. Аз вършех работата си на земята.

Луси явно не беше доволна от това.

Проблемът бе, че тя искаше да прави каскади с хеликоптери. В екипа за освобождаване на заложници работеха петдесет агенти. Луси беше единствената жена и имаше склонност да се престарава, когато не ѝ позволяваха да прави опасни неща, които по мое мнение не бяха нейна работа. Разбира се, аз не бях най-обективният съдия.

— За мен е идеално, ако се занимаваш само с роботите. Нещо мирише прекрасно. Какво сготви на уморената си стара леля?

— Спанак в сос от чесън и зехтин, и филе, което ей сега ще сложа на скарата. Днес е единственият ден в седмицата, когато ям месо, но ако не е твоят, нямаш късмет. Дори се изръсих за бутилка хубаво вино.

— Откога агентите на ФБР могат да си позволяват хубаво вино?

— Е, не ни плащат чак толкова малко. Пък и обичам да харча.

Но със сигурност не харчеше пари за дрехи. Когато и да я видех, беше облечена или в сиво-кафяв панталон и риза, или в анцуг. От време на време си слагаше джинси, фланелка и яке, и се шегуваше с предложенията ми да ѝ подаря мои дрехи. Не искаше да носи деловите ми костюми и блузи с високи яки, пък и откровено казано, аз бях попълна от нея и едва ли щяха да подхождат на атлетичната ѝ фигура. Вероятно нищо от моя гардероб нямаше да ѝ отива.

Луната беше огромна и бе надвиснала ниско на облачното, черно небе. Облякохме якета и седнахме на верандата да пием вино, като Луси ставаше да се оправя с вечерята. През последните години взаимоотношенията ни вече не бяха толкова като между майка и дъщеря, а по-скоро като между колеги и приятелки. Преходът не беше лесен, защото тя често ме поучаваше и дори работеше по някои от случаите ми. Чувствах се странно и бях объркана, защото вече не бях сигурна каква е ролята ми в живота ѝ.

— Уесли иска да проследя онзи адрес в „Америка онлайн“ — каза Луси.

— Познаваш ли Пърси Ринг? — попитах и отново се вбесих, като си спомних какво бе казал в кабинета ми.

— Идва на лекциите ми. Държа се отвратително. Не млъкна. Наперен пуяк. — Луси протегна ръка към бутилката и напълни чашите. Сетне вдигна капака на скарата и бодна месото с вилица. — Мисля, че е готово.

Влезе в къщата и след няколко минути се върна с картофите.

— Ринг по някакъв начин е разбрал, че си ми леля. Не че това е тайна. И един ден след часовете ме попита. Дали си ме учела и дали си ми помагала, сякаш не мога да се справям сама. Мисля, че ме избра само защото съм нов агент и жена.

— Това може да се окаже най-голямата грешка в живота му.

— На всичко отгоре попита дали съм омъжена.

Не видях очите ѝ, защото лицето ѝ беше в сянка.

— Тревожа се какво всъщност го интересува — отбелязах аз.

Луси ме погледна и рече:

— Обичайното.

Тя беше заобиколена от мъже и не обръщаше внимание на погледите и подмятанията им.

— Днес той подхвърли нещо за теб — добавих аз. — Прикрито.

— Какво?

— За съквартирантката ти.

Колкото и често и деликатно да говорехме по този въпрос, Луси винаги ставаше раздражителна и нетърпелива.

— Независимо дали е вярно, или не, винаги ще има слухове, защото съм агент. Това е смешно. Познавам омъжени жени с деца, а мъжете ги мислят за лесбийки само защото са ченгета, агенти, войници или работят в тайните служби. Някои хора мислят, че дори ти си такава. Поради същата причина. Заради професията и влиянието ти.

— Тук не става дума за обвинения, а дали някой може да те обиди. Ринг е много обигран. Внушава доверие. Предполагам, че не му е приятно, защото ти си агент на ФБР, а той не е.

— Мисля, че Ринг вече показа това.

— Само се надявам да не те покани на среща.

— О, но той го направи. Най-малко десетина пъти. Покани дори Джанет. Представяш ли си? — засмя се Луси. — Бавно схваща.

— Напротив. Всичко му е ясно, но събира доказателства срещу теб.

— Ами, нека събира. — Тя изведнъж сложи край на дискусиата ни. — Каж ми какво стана днес?

Разказах ѝ какво съм научила в лабораториите, после внесохме вътре пържолите и виното. Седнахме на масата в кухнята и продължихме да разменяме информация, която малко хора биха обсъждали по време на ядене.

— Завеса в евтин мотел може да има такава подплата — каза Луси.

— Да. Или нещо като покривка. Заради подобното на боя вещество. Спанакът е чудесен. Откъде го купи?

— От „Ъкропс“. Бих дала всичко в моя квартал да има такъв магазин. И така, убиецът е увил жертвата в покривка и после я е разчленил? — попита тя, докато разрязваше месото в чинията си.

— Така изглежда.

— Какво каза Уесли?

— Още не съм имала възможност да говоря с него.

Това не беше истина, защото дори не му се бях обадила.

Луси ме погледна, но не каза нищо. После стана и донесе бутилка минерална вода.

— И колко време смяташ да се криеш от него?

Престорих се, че не я чувам, с надеждата, че тя няма да опита отново.

— Точно това правиш. Защото те е страх.

— Не е необходимо да обсъждаме този въпрос. Особено когато прекарваме такава приятна вечер.

Луси протегна ръка към чашата с вино.

— Между другото, много е хубаво — казах аз. — Обичам пино ноар, защото е леко. Не е тежко като мерлото. В момента нямам настроение за нищо друго. Направила си добър избор.

Тя набоде хапка месо. Явно разбра, че не желая да говорим за Уесли.

— Разкажи ми как стоят нещата с Джанет — продължих аз. — С какво се занимава? С чиновническата престъпност? Или напоследък прекарва повече време в Инженерния научноизследователски институт?

Луси се вторачи в луната и бавно започна да върти чашата между пръстите си. Накрая каза:

— Трябва да поработя с компютъра ти.

Разтребих масата, а тя отиде в кабинета ми. Знаех, че ми е сърдита. Луси искаше пълна откровеност, а мен не ме биваше по това. Стана ми неудобно и се почувствах зле, сякаш бях изменила на всички, които обичах. Обадих се на Марино, после на майка ми. Накрая направих две чаши кафе без кофеин и ги занесох в кабинета.

Луси си бе сложила очила и работеше на компютъра ми. Беше се съсредоточила и челото ѝ беше намръщено. Оставих кафето на бюрото и надникнах над рамото ѝ, за да видя какво пише, но не разбрах нищо.

— Как върви работата? — попитах.

— И добре, и зле — отговори тя и нетърпеливо въздъхна. — Проблемът с „Америка онлайн“ е, че не можеш да проследиш файла, докато не проникнеш в програмния език. Точно това правя в момента. Все едно следвам пътека от трохи в многопластова вселена.

Седнах до нея.

— Луси, можеш ли да ми кажеш дали убиецът ми е изпратил тези снимки?

Тя спря да работи, махна очилата и започна да масажира слепоочията си, сякаш имаше главоболие.

— Имаш ли тиленол?

— Ацетаминофенът не трябва да се взима с алкохол — отговорих аз, отворих едно от чекмеджетата на бюрото и ѝ дадох мотрин.

Луси глътна две хапчета и рече:

— Първо, щеше да бъде по-лесно, ако името ти в „Америка онлайн“ не беше същото като истинското. КСКАРПЕТА.

— Нарочно го направих лесно, за да могат колегите да ми изпращат съобщения — за пореден път обясних аз.

— Направила си го лесно за всички. — Тя ме погледна укорително. — Получавала ли си преди това ексцентрични съобщения?

— Мисля, че това е нещо повече от ексцентрично.

— Моля те, отговори на въпроса ми.

— Няколко пъти. Но нищо обезпокоително. Обикновено след някой сензационен случай, предизвикал множество публикации в

пресата.

— Трябва да смениш потребителското си име.

— Не. *Смъртдок* може да ми изпрати още нещо. Не мога да го сменя точно сега.

— Страхотно — рече Луси и пак си сложи очилата. — Сега пък искаш да си кореспондирате.

— Моля те, Луси — тихо казах аз. И мен започна да ме боли главата. — Имаме работа.

Тя замълча, после се извини.

— Предполагам, че се държа твърде покровителствено с теб. Така, както ти винаги си се държала с мен.

— Така е. — Потупах я по коляното. — *Смъртдок* е намерил името ми в директорията с абонати на „Америка онлайн“, нали?

Луси кимна.

— Хайде да поговорим за данните за теб в „Америка онлайн“.

— Там няма нищо, освен професионалните ми титли и служебния ми телефон и адрес. Не съм вкарвала лични подробности като семейно положение, дата на раждане, любими занимания и така нататък. Дотолкова поне мога да разсъждавам.

— А ти провери ли информацията за него?

— Откровено казано, не ми е минало през ума.

Потисната, аз се замислих за следите от триона, които не можеха да бъдат различени, и почувствах, че днес съм направила още една грешка.

— Ето, има информация — каза Луси. — Той иска да знаеш кой е. Затова е написал данни за себе си.

Тя беше влязла в директорията с абонатите на „Америка онлайн“ и когато отвори описанието на *смъртдок*, аз не повярвах на очите си.

Юристка, аутопсия, съдебна лекарка, Корнел, труп, смърт, разчленяване, ФБР, съдебна медицина, Джорджтаун, италианка, Джон Хопкинс, безпристрастна, убийца, патолог, акваланги, Вирджиния.

Списъкът продължаваше. Професионалната и личната информация описваше мен.

— *Смъртдок* сякаш иска да каже, че се идентифицира с теб — отбеляза Луси.

Бях стъписана. Изведнъж ми стана студено.

Луси отмести стола си назад и ме погледна.

— Той знае биографията ти. В киберпространството, в Световната мрежа, вие сте един и същ човек с две различни потребителски имена.

— Не сме един и същ човек. Не мога да повярвам, че го казваш.

— Снимките са твои и ти си ги изпратила сама на себе си. Било е лесно. Само си ги сканирала. Фасулска работа. Можеш да си купиш цветен скенер за четири-петстотин долара. Прикрепяш файла към съобщението „десет“ и си го изпращаш на себе си, на КСКАРПЕТА. Или с други думи...

— Луси — прекъснах я аз, — престани, за бога!

Тя млъкна. Лицето ѝ беше безизразно.

— Това е възмутително. Не мога да повярвам, че говориш такива неща.

— Ако на оръжието, с което е извършено престъпление, има твои отпечатъци, нямаше ли да искаш да ти кажа?

— Отпечатъците ми не са върху нищо.

— Лельо Кей, само искам да кажа, че в Интернет някой те дебне и се представя за теб. Разбира се, че не си направила нищо. Но се опитвам да ти обясня, че всеки път, когато някой търси нещо по теми, защото се нуждае от помощта на специалист като теб, този човек ще види и името *смъртдок*.

— Откъде знае всичко това за мен? В информацията за себе си не съм писала къде съм учила и че имам италиански произход.

— Може би от статиите, написани за теб през годините.

— Вероятно. — Имах чувството, че се разболявам. — Искаш ли да пийнеш нещо преди лягане? Много съм уморена.

Но Луси отново се бе съсредоточила върху компютъра.

— Лельо Кей, каква е паролата ти за достъп до „Америка онлайн“?

— Същата, която използвам и за всичко друго — признах аз. Знаех, че тя пак ще се ядоса.

— По дяволите! Не ми казвай, че още е *синбад*.

— Скапаният котарак на майка ми никога не е бил споменаван в нещо, написано за мен — оправдах се аз.

Луси написа командата парола и вкара *синбад*.

— Кой друг знае паролата ти?

— Роуз. И, разбира се, ти. Но няма начин *смъртдок* да я знае.

— Винаги има начин. Той може да използва програма за закодиране на пароли. Закодира всяка дума в речника, после ги сравнява с паролата ти...

— Не е било толкова сложно — убедено казах аз. — Обзалагам се, че онзи, който е изпратил снимките, не знае нищо за тази програма.

Луси завъртя стола си и ме погледна с любопитство.

— Защо казваш това?

— Защото преди всичко можеше да измие торса, за да заличи доказателствата. И не трябваше да ми изпраща снимка на ръцете на жертвата. Сега може да намерим отпечатъците на жената. Той не е толкова умен.

— Може би мисли, че отпечатъците ѝ нямат значение — каза Луси и стана. — И между другото, почти във всяко помагало за компютри пише да не си толкова глупав, че да избираш парола с името на домашния си любимец.

— Синбад не е мой котарак. Не бих си взела злобен сиамец, който да ме гледа накриво и да ме дебне непрекъснато.

— Е, сигурно поне малко го обичаш, инак нямаше да искаш да мислиш за него всеки път, когато включиш компютъра си.

— Изобщо не ми е симпатичен.

Рано сутринта въздухът беше свеж и чист. Излязох на магистрала 64 и след няколко минути подкарах между редиците коли на паркинга на международното летище в Ричмънд.

Паркирах и докато изваждах куфарчето си от багажника, чух стъпки и мигновено се обърнах.

— Не стреляй — каза Марино и вдигна ръце. Беше студено и дъхът му излизаше на пара.

— Трябваше да подсвирнеш или да кажеш нещо, след като се промъкваш към мен в тъмнината.

— Лошите типове не подсвиркват. Правят го само добрите като мен.

Той грабна тежкото куфарче, което носех в Мемфис, както бях правила безброй пъти. Вътре имаше човешки прешлени и кости —

веществени доказателства, които не трябваше да изпускам от ръцете си.

— Куфарчето ще бъде закачено с белезници на ръката ми — заявих аз и го издърпах от него. — Съжалявам, че ти развалям спокойствието, Марино. Сигурен ли си, че е необходимо да идваш?

Няколко пъти бяхме обсъждали този въпрос и аз мислех, че не е нужно да ме придружава. Не виждах смисъл.

— Знаеш, че някакъв маниак си играе с теб. Аз, Уесли, Луси и цялото проклето Бюро мислим, че трябва да дойда с теб. Преди всичко, защото пътуваш по един и същ маршрут с едно и също куфарче при всяко разследване и си станала предсказуема. Пък и във вестниците пише, че се съветваш с онзи човек от Областния център по съдебна медицина.

Паркингът беше ярко осветен и пълен с коли. Не можах да не забележа как шофьорите карат бавно и търсят място, което да не се намира на километри от изхода. Запитах се какво още знае *смъртдок* за мен и съжалих, че не си бях взела палто, защото беше студено, а бях забравила и ръкавиците си.

— Пък и не съм ходил в Грейсланд^[1] — добави Марино.

Отначало помислих, че се шегува.

— В списъка ми е — продължи Марино.

— Какъв списък?

— Онзи, който имах, когато бях дете. Аляска, Лас Вегас и Големия каньон — отговори той така, сякаш идеята го изпълни с радост. — Не си ли мислила за места, където да отидеш, ако можеш да правиш каквото искаш?

Стигнахме до входа на летището.

— Да. Искам да съм си вкъщи. В леглото.

Тръгнах към гишетото на авиолинии „Делта“, взех билетите и се качих горе. Магазините още не работеха. Приблжих се до охраната и сложих куфарчето на лентата за проверка на рентген. Знаех какво ще последва.

— Ще трябва да го отворите, госпожо — каза служителката.

Отключих куфарчето. Вътре бяха наредени надписаните найлонови торбички с костите. Служителката отвори широко очи.

— Много пъти съм минавала оттук — търпеливо обясних аз.

Тя понечи да вземе една от найлоновите торбички.

— Моля ви, не докосвайте нищо — предупредих я аз. — Това са вещественни доказателства за убийство.

Зад мен имаше няколко пътници, които слушаха всяка моя дума.

— Трябва да ги прегледам.

— Не може. — Показах ѝ картата със значката си на съдебен лекар. — Докоснете ли нещо, ще трябва да ви включат сред свидетелите, когато тези неща отидат в съда. Ще получите призовка.

Обясненията бяха достатъчни и тя ме пусна да мина.

— Тъпанарка — измърмори Марино.

— Просто си върши работата — възразих аз.

— Ще се върнем чак утре сутринта. Това означава, че освен ако не прекараш целия ден в гледане на кости, ще имаме малко свободно време.

— Отиди сам в Грейсланд. Аз имам много работа. Освен това ще бъда в отделението за непущачи. Затова, ако искаш да пушиш, ще трябва да отидеш ей там — казах аз и седнах в единия ъгъл на чакалнята.

Марино огледа другите пътници, после се обърна към мен.

— Знаеш ли, проблемът ти е, че не обичаш да се забавляваш.

Извадих от чантата си сутрешния вестник и го разгърнах.

Марино седна до мен и добави:

— Обзалагам се, че не слушаш Елвис.

— Как да не го слушам? Непрекъснато пускат песните му по всички радиостанции и телевизионни канали.

— Той е върхът. Краля!

Погледнах го.

— Гласът му, всичко. Няма друг като него — продължи Марино, сякаш беше влюбен в Елвис. — Все едно слушаш класическа музика или гледаш картините на художниците, които най-много харесваш. Мисля, че такива хора се раждат веднъж на сто години.

— Сега пък го сравняваш с Моцарт и Моне.

— Понякога си ужасна снобка. — Той стана и се нацупи. — И вероятно поне веднъж в живота си може да дойдеш там, където аз искам. Виждала ли си ме да играя боулинг? Казвала ли си нещо хубаво за колата ми? Ходила ли си на риболов с мен? Вечеряла ли си вкъщи? Не. Все аз трябва да идвам при теб, защото живееш в баровската част на града.

— Сготви нещо и ще дойда.

Марино ядосано извади цигари и се отдалечи от мен. Усетих погледите на непознатите. Сигурно мислеха, че сме женени и от години не се разбираме. Усмихнах се и прелистих вестника. Смятах не само да отида с него в Грейсланд, но и да го почерпя кюфтета на скара.

Тъй като човек не може да отлети директно от Ричмънд за никъде, освен за Шарлот, първо отидохме в Синсинати, където сменихме самолета. Пристигнахме в Мемфис по обед и се регистрирахме в хотел „Пийбоди“. Командировката покриваше нощувка за седемдесет и три долара за двама и Марино захласнато се вторачи в голямото фоайе с цветни стъкла и фонтан с патици.

— Мамка му! — рече той. — Не бях виждал хотел с живи патици.

Влязохме в ресторанта с подходящото име „Дива патица“, където във витрини бяха изложени предмети на изкуството, изобразяващи патици. На стените имаше картини с патици, на зелените елеци и вратовръзки на персонала също бяха избродирани патици.

— На покрива има патешки дворец — казах аз. — И два пъти на ден им разстилат червен килим, когато отиват при Елвис.

— Не се занасяй.

Казах на управителката, че искаме маса за двама, и добавих:

— В отделението за непушачи.

Ресторантът беше пълен с мъже и жени, които имаха карти с имената си на реверите заради някакъв конгрес на агентите на недвижими имоти, провеждан в хотела. Седнахме толкова близо до тях, че можех да прочета докладите, които преглеждаха, и да чуя проблемите им. Поръчах си плодова салата и кафе, а Марино си взе обичайните кюфтета на скара.

— Да не са препечени — каза той на сервитьорката.

— Може да се заразиш с коли бацили — рекох аз, когато тя се отдалечи. — Не си заслужава. Повярвай ми.

— Добре, добре — каза Марино и сви рамене. — Никога ли не ти се иска да си причиниш лоши неща?

Той изглеждаше потиснат и състарен на това красиво място, посещавано от хора, които бяха елегантно облечени и по-добре платени от един капитан от полицията в Ричмънд. Косата му бе оредяла и един непокорен кичур опасваше главата му, досущ ореол от

потъмняло сребро. Не беше отслабнал нито килограм, откакто го познавах, и коремът му се подаваше над колана и се допираше до масата. Не минаваше ден, в който да не се страхувам за него. Не можех да си представя, че няма да работя заедно с него до края на живота си.

В един и половина следобед излязохме от хотела и наехме кола. Както обикновено, Марино настоя да шофира. Поехме на изток по Мадисън Авеню. Университетът беше толкова близо, че можеше да отидем пеша. Областният център по съдебна медицина се намираше срещу магазин за автомобилни гуми и Центъра по кръвопреливане. Марино спря пред главния вход.

Центърът се финансираше от областната управа и имаше размерите на този в Ричмънд. Там работеха трима патолози по съдебна медицина и двама антрополози. Това беше необичайно и завидно, защото с удоволствие бих приела в персонала си колега като Дейвид Кантър. В Мемфис имаше и друга разлика. Шефът на центъра беше участник в два от вероятно най-известните случая в страната — бе направил аутопсията на Мартин Лутър Кинг и бе присъствал на тази на Елвис Пресли.

— Ако не възразяваш, ще се обадя по телефона на няколко души, докато си вършиш работата — каза Марино.

— Добре. Сигурна съм, че ще ти намерят свободен кабинет, откъдето да говориш.

Той присви очи, огледа се и рече:

— Не мога да повярвам, че съм тук, където са го докарали.

— Не — казах аз, защото много добре знаех за какво говори. — Елвис е бил закаран в Баптистката мемориална църква. Не са го докарали тук, макар че би трябвало.

— Защо?

— Мислели са, че е починал от естествена смърт.

— Ами да. Умрял е от сърдечен удар.

— Вярно, сърцето му е било в ужасно състояние. Но не това го е убило. Причината за смъртта му са наркотиците.

— Причината за смъртта му е полковник Паркър — ядосано измърмори Марино, сякаш искаше да го убие.

— В кръвта на Елвис са открити десет наркотика. Трябвало е да класифицират смъртта като нещастен случай. Тъжна история.

— Сигурно не е бил той.

— За бога, престани, Марино!

— Виждала ли си снимки от аутопсията?

— Да.

Влязохме в сградата и спряхме пред рецепцията.

— И какво има на тях? — не се отказваше Марино.

Младата жена на име Шърли, която познавах от предишните си посещения, чакаше да прекратим спора си.

— Това не е твоя работа — срязах го аз, после се обърнах към нея. — Как си, Шърли?

— Пак сте тук, а? — усмихна се тя.

— И за съжаление, не нося добри новини.

Марино започна да подрязва ноктите си с джобно ножче, като непрекъснато се оглеждаше, сякаш всеки момент можеше да влезе Елвис.

— Доктор Кантър ви очаква — каза Шърли. — Елате. Ще ви заведе при него.

Марино отиде някъде да говори по телефона, а аз бях поканена в скромния кабинет на човека, когото познавах от дните на лекарската си специализация в университета в Тенеси. Когато се запознахме, Кантър беше на годините на Луси.

Той беше последовател на антрополога доктор Бас, основател на института в Ноксвил, и бе цитиран от най-големите светила в тази наука. Смятаха го за най-добрия експерт в света по следи от триони по човешки кости.

— Кей. — Той стана и протегна ръка.

— Готов си да ме приемеш по всяко време, нали Дейв? — казах и седнах на стола срещу бюрото му.

— Ами, знам какво ти е.

Черните му коси бяха сресани назад и когато Кантър погледнеше надолу, падаха над челото му. Той непрекъснато ги пригладяше и явно не съзнаваше, че го прави. Лицето му беше младежко, кокалесто и интересно, с разположени близо очи, волева брадичка и голям нос.

— Как са Джил и децата? — попитах.

— Много добре. Отново чакаме бебе.

— Моите поздравления. Три ли ще станат?

— Четири — широко се усмихна той.

— Не знам как го правиш.

— Правенето е най-лесното. Какво ми носиш?

Сложих куфарчето на бюрото, отворих го и извадих найлоновите торбички с частите от кости. Дадох му ги и Кантър взе първо остатъка от лявата бедрена кост. Огледа я с лупа, като я обръщаше от единия до другия край.

— Хм. Не си отбелязала следите от твоя трион.

Той не ме упрекваше, а само ми напомняше и аз отново се ядосах на себе си. Обикновено бях много внимателна. Дори бях известна с това, че съм педантична до идиотизъм.

— Направих предположение и сгрехих — казах аз. — Не очаквах да видя, че убиецът е използвал трион с характеристики, близки до моя.

— Убийците обикновено не използват триони за аутопсии. — Той блъсна стола си назад и стана. — Всъщност не съм имал такъв случай. Само съм изучавал теоретично този вид следи.

— Тогава са от трион за аутопсии, така ли?

— Не мога да съм сигурен, докато не ги разгледам с микроскоп. Но и двата края сякаш са отрязани с трион „Страйкър“.

Кантър взе торбичките с костите. Тръгнах след него по коридора и опасенията ми се засилиха. Не знаех какво ще правим, ако той не може да различи следите. Грешка като тази, която бях допуснала, беше достатъчна, за да провали дело в съда.

— Знаем, че вероятно няма да кажеш много за прешлена — рекох аз, защото прешленът имаше множество сраствания и по повърхността му трудно можеха да се видят следи от инструменти.

— Е, нищо не ти стана, че го донесе. Може пък да ни проверви.

Влязохме в лабораторията.

Нямаше нито сантиметър свободно пространство. Сто и петдесет литрови барабани с обезмаслители и полиуретанов лак бяха сложени навсякъде, където можеха да се вместят. Лавиците от пода до тавана бяха отрупани с пакетирани кости, а в кашони и на колички бяха поставени всякакви видове триони, известни на човека. Разчленяванията бяха рядко явление и аз знаех, че за това злодеяние има само три очевидни мотива. Първо: транспортирането на торса е

по-лесно. Второ: идентификацията се забавяше, понякога дори ставаше невъзможна. Или трето, най-простото: ненормален.

Кантър седна до един микроскоп с камера и отместе встрани поднос със счупени ребра и тироиден хрущял, върху които сигурно бе работил, преди да пристигна.

— Освен всичко са го ритнали и в гърлото — разсеяно обясни той, докато си слагаше хирургични ръкавици.

— В хубав свят живеем — отбелязах аз.

Кантър отвори найлоновата торбичка с остатъка от дясната бедрена кост и доближи към срязаните повърхности фиброоптична лампа.

— Определено е „Страйкър“ — каза той, като надникна през лупата. — Сигурно движението на триона ти е бързо и възвратно-постъпателно, защото повърхността е гладка. Изглежда почти като лакирана. Виждаш ли?

Той се дръпна и аз погледнах. Костта беше леко набраздена, досущ замръзнала на вълнички вода, и блестеше. За разлика от другите електрически триони, „Страйкър“ има вибриращо острие, което не прониква дълбоко. Не реже кожа, а само твърдата повърхност на кости или ортопедичен гипс.

— Явно напречните нарязи в средата са направени от мен — казах аз. — Докато взимах костен мозък за изследване на ДНК.

— Но следите от нож не са от теб.

— Не.

— Е, вероятно няма да научим нищо повече. Ножовете обикновено прикриват следите си, освен ако костта или хрущялът на жертвата не са прободени или отрязани.

— Но добрата новина е, че има няколко пробни нарязи и една поширока бразда и може да се определи разстоянието между зъбците на триона — каза Кантър, докато фокусираше микроскопа.

Не знаех нищо за трионите, докато не започнах да прекарвам повече време с Дейв Кантър. Костта е отлична повърхност за следи от инструменти и когато се среже с трион, се образуват бразди. Когато с микроскоп се изследват стените и дъното на браздата, може да се види от коя страна трионът е излязъл от костта. Определянето на характеристиките на отделните зъбци, броят им на квадратен

сантиметър и разстоянието между тях и браздите показват формата на острието.

Кантър наклони оптичната лампа на една страна, за да освети ярко браздите и резките.

— Виждаш извивката на острието.

Той посочи следите от пробните опити. Някой бе допрял триона до костта и после бе опитал да я среже на друго място.

— Тези следи не са от мен — казах аз. — Или поне се надявам, че съм по-опитна.

— Тъй като това е краят, където са повечето следи от ножа, съгласен съм с теб. Онзи, който е направил това, е трябвало първо да реже с нещо друго, защото вибриращият трион не реже плът.

— Трион?

— Зъбците са големи. Седемнайсет броя на разстояние четирийсет сантиметра. Затова сигурно е използван кръгъл трион за аутопсии. Обърни костта.

Той насочи светлината към другия край на костта, където нямаше пробни опити. Повърхността беше гладка и вълнообразно набраздена като другата, но различна за наблюдателното око на Кантър.

— Електрически трион за аутопсии с голямо острие — каза той. — Многопосочен разрез, тъй като радиусът на острието е твърде малък, за да среже костта с един удар. Затова онзи, който го е направил, само е сменил посоката, режейки от различни ъгли, при това с голямо умение. Отделило се е минимално количество костен прах. Бих се обзаложил, че си била ти.

— Хвана ме. Признавам се за виновна.

— Да. Ти не би използвала кръгло острие без нужда.

Големите кръгли триони за аутопсия са тежки и непрекъснато се извъртат, унищожавайки костта. Обикновено ги използват лекарите, за да срежат ортопедичния гипс на счупен крайник.

— Евентуално бих ги използвала върху животни.

— Двупасти или четирипасти?

— Вадила съм куршуми от кучета, птици, котки и дори от питон. Кантър разглеждаше друга кост.

— Пък аз мислех, че само аз се забавлявам.

— Смяташ ли за необичайно, че някой е използвал трион за месо в четири от разчленяванията и после изведнъж го е сменил с

електрически трион за аутопсии? — попитах аз.

— Ако теорията ти за убийствата в Ирландия е правилна, тогава деветте разчленявания са извършени с трион за месо. Дръж тук, за да направя снимка.

Хванах остатъка от лявата бедрена кост с върха на пръстите си, а той щракна с фотоапарата.

— Да, намирам това за изключително необичайно. Тук става дума за два различни профила. С триона за месо се борави ръчно. Има физически допир. Такъв трион минава през тъканите и срязва голяма част от костта с всеки удар. Следите, които остават, са по-груби и загатват за сръчен и силен човек. Освен това не бива да забравяме, че във всеки от предишните случаи извършителят е рязал през ставите, а не през костите, което също се прави много рядко.

— Престъпникът не е един и същ.

Кантър взе костта от ръката ми и ме погледна.

— И аз мисля така.

Когато се върнах във фойето, Марино още говореше по телефона. Изчаках малко, после излязох навън, защото се нуждаех от чист въздух. И светлина. И гледки, които не са ужасяващи. Минаха двадесетина минути и Марино най-сетне се появи.

— Не знаех, че си свършила — каза той. — Ако не ми бяха казали, още щях да говоря по телефона.

— Няма нищо. Денят е великолепен.

Марино отключи колата и когато седнахме, попита:

— Е, как мина?

Разказах му набързо какво бе станало.

— Искаш ли да се върнеш в хотела?

Знаех какво иска да прави Марино, затова отговорих:

— Не. Грейсланд може да ми се отрази добре.

Той включи на скорост и не можа да сдържи усмивката си.

Вторачих се в картата и казах:

— Трябва ни магистрала „Фаулър“.

— Бих искал да ми дадеш доклада от аутопсията — отново започна Марино. — Искам да видя с очите си точно какво се е случило с Елвис. Тогава ще знам и това повече няма да ме измъчва.

— Какво искаш да знаеш?

— Дали е било така, както казват. Дали наистина е починал на тоалетната чиния. Това адски ме притеснява. Знаеш ли колко много такива случаи съм виждал? Няма значение дали си президентът на Съединените щати, или някой безделник. Свършваш със задника в тоалетната чиния. Надявам се, че това няма да се случи с мен.

— Елвис е бил намерен на пода в тоалетната. Да, бил е гол. Паднал е от черната порцеланова тоалетна чиния.

— Кой го е намерил?

— Приятелка, отседнала в съседната стая. Или поне така казват.

— Искаш да кажеш, че Елвис влиза в тоалетната, сяда и умира ей така? Без предупредителни симптоми?

— Знам само, че сутринта е играл тенис и е изглеждал добре.

— Шегуваш се. — Любопитството на Марино беше неутолимо. — Не бях чувал това. Не знаех, че е играел тенис.

Минахме през индустриалния район. Грейсланд беше заобиколена от евтини мотели и магазини и се различаваше от обкръжението си. Бялата сграда с колони стоеше съвсем не на място, досущ декор за лош филми.

— Мамка му! Само погледни — възкликна Марино, когато спряхме на паркинга.

И продължи да се възхищава, сякаш виждаше Бъкингамския дворец.

— Знаеш ли, иска ми се да го бях познавал — замислено каза Марино.

— Може би щеше да го познаваш, ако Елвис се бе грижил повече за себе си — казах аз и отворих вратата на колата, защото той запали цигара.

През следващите два часа се разхождахме сред позлата, огледала, разкошни килими и пауни от цветно стъкло, а гласът на Елвис ни съпътстваше, докато бродехме из неговия свят. Стотици почитатели пристигаха с автобуси и преклонението им пред Елвис беше изписано на лицата им. Мнозина слагаха цветя, картички и писма на гроба му. Някои плачеха, сякаш го бяха познавали лично.

Разгледахме лилавите и розовите му кадилаци, и музея с другите коли. Имаше самолети, стрелбища и зала с витрини, където бяха изложени „Грами“, златни и платинени плочи и други трофеи и награди, които ме изумиха. Помещението беше дълго поне двайсет и

пет метра. Не можех да откъсна очи от великолепните костюми от сърма и пайети и от снимките на този наистина изключителен и чувствено красив мъж. Марино зяпаше с отворена уста. На лицето му бе изписано почти болезнено изражение на обич.

— Знаеш ли, че не са искали Елвис да се мести тук? — каза той, когато излязохме. — Някои от снобите в този град така и не са го приели. Мисля, че това го е обидило и може би съсипало накрая. Затова е взимал болкоуспокояващи.

— Взимал е много повече неща.

— Ако тогава беше съдебен лекар, щеше ли да му направиш аутопсия? — попита Марино и извади цигара.

— Разбира се.

— И нямаше да покриеш лицето му? — възмутено добави той и щракна със запалката си.

— Не.

— Аз не бих го направил. Дори нямаше да искам да присъствам на аутопсията му.

— Ако го бяха докарали при мен, нямаше да го регистрирам като естествена смърт. Светът трябва да знае истината, за да не взима перкодан.

Стигнахме до магазините със сувенири. Хората се тълпяха вътре и гледаха Елвис на видео. Гласът му беше завладяващ и игрив. Наистина нямаше друг като него. Продължих да вървя и казах на Марино истината.

— Аз съм почитателка на Елвис и имам голяма колекция с компактни дискове с неговите песни, ако искаш да знаеш.

Той не можа да повярва. Беше много развълнуван.

— И ще ти бъда благодарна, ако не разказваш това наляво и надясно.

— Познавам те от толкова години и не си ми казвала? — възкликна той. — Не се шегуваш, нали? И през ум не ми е минавало, че можеш да го харесаш. Е, сега може би най-сетне разбра, че имам вкус, нали?

И продължи и след като се качихме в колата и потеглихме.

— Спомням си, че веднъж, когато бях малък, го гледах по телевизията. Както обикновено, баща ми се върна пиан и започна да крещи да сменя канала. Никога няма да го забравя. — Марино намали

и зави към хотел „Пийбоди“. — Елвис пееше „Хрътка“. Юли, 1956 година. Помня го, защото беше на рождения ми ден. Баща ми дойде, започна да псува и угаси телевизора. Станах и отново го включих. Той ме удари по главата и пак го изключи. И тогава за пръв път в живота си го ударих. Фраснах го в лицето и му казах, че ако още веднъж посегне на мен или на майка ми, ще го убия.

— И той посегна ли ви?

— Не.

— Тогава трябва да благодариш на Елвис.

[1] „Благословена земя“, вилата на Елвис Пресли в Мемфис, Тенеси. — Б.пр. ↑

7.

Два дни по-късно, в четвъртък, шести ноември, рано сутринта поех от Ричмънд към Академията на ФБР в Куонтико, Вирджиния. Пътят беше около деветдесет минути. Марино и аз пътувахме в отделни коли, защото не знаехме какво може да ни се случи. За мен това можеше да бъде самолетна катастрофа или дерайлирал влак, докато той трябваше да се оправя с градските власти и множеството шефове. Затова не се изненадах, когато, щом приближихме Фредериксбърг, телефонът в колата ми извънтя. Слънцето ту се показваше, ту се скриваше зад облаците и времето беше достатъчно студено, за да завали сняг.

— Скарпета — каза той. — Градският съвет е пощурял. Там е Маккуен, чието дете беше блъснато от кола. А по телевизията, вестниците и радиото непрекъснато говорят и пишат за нашия случай.

През изминалите два дни имаше още изтичане на информация. Полицията имаше заподозрян в серийните убийства, включително за петте случая в Дъблин. Предстоеше арест.

— Вярваш ли на тези глупости? — възкликна Марино. — За какво става дума? Мъж на около двацет и пет, който е бил в Дъблин през последните няколко години? Истината е, че градският съвет внезапно е решил да организира публичен форум във връзка със ситуацията, вероятно защото мислят, че са на път да разкрият престъпленията. Искат да си присвоят заслугата. Да накарат гражданите да мислят, че поне веднъж са свършили някаква работа. Затова трябва да се върна. В десет часа трябва да съм в градския съвет. Освен това шефът ми иска ме види.

Наблюдавах стоповете, докато колата му се приближаваше към изхода от магистралата. И тази сутрин по И-95 имаше голямо движение — много хора всеки ден пътуват до окръг Колумбия. Колкото и рано да станех, тръгнах ли на север, движението беше ужасно.

— Всъщност е хубаво, че ще бъдеш там — казах аз. — Прикривай и моя гръб. По-късно ще ти се обадя, за да ти кажа какво е станало.

— Добре. Когато видиш Ринг, извий му врата.

Пристигнах в Академията и пазачът ми направи знак да вляза, защото вече познаваше колата ми и регистрационния номер. Паркингът беше препълнен и спрях досами гората. На стрелбищата срещу шосето вече се провеждаше тренировка с огнестрелно оръжие. Служителите на Агенцията за борба с наркотиците бяха в защитно облекло и стискаха щурмови пушки. На лицата им бе изписана ожесточеност. Тревата бе натезжала от росата и обувките ми се намокриха, докато минах по прекия път до главния вход на тухлената сграда „Джеферсън“.

Във файето беше струпан багаж, защото полицията на националната академия вечно пътува за някъде. Мониторът на видеото над бюрото на пазача пожелаваше на всеки добър ден и му напомняше своевременно да покаже значката си. Моята още беше в чантата и аз я извадих. Пъхнах магнитната карта в процепа, отворих стъклената врата, на която бе гравирани печатът на Министерството на правосъдието, и тръгнах по дългия коридор.

Бях потънала в мисли и бегло забелязвах новите агенти, облечени в тъмносиньо и сиво-кафяво, и студентите със зелени униформи. Те кимаха и се усмихваха, докато минаваха покрай мен. И аз се държах дружелюбно, но не бях съсредоточена. Продължавах да мисля за разчленения труп, за заболяванията на жената, за старостта и за жалкия пакет в хладилника на моргата, където тя щеше да стои няколко години или докато някой не я идентифицираше. Мислех и за Кийт Плезънтс, за *смъртдок*, за триони и за остриета.

Влязох в стаята за почистване на оръжия и долових миризмата на разтворителя на Хопс. Компресорите свистяха и бълваха въздух през частите на пушките и пистолетите. Винаги когато усетех тази миризма и чуех тези звуци, се замислях за Уесли и за Марк. Сърцето ми бе завладяно от силни чувства. Изведнъж чух познат глас да вика името ми.

— Изглежда, и двамата сме тръгнали в една и съща посока — каза Ринг.

Облечен в безупречен морскосин костюм, той чакаше асансьора, който щеше да ни закара на двайсет метра под земята, където Хувър бе построил противобомбеното си убежище. Преместих в другата си ръка тежкото куфарче, стиснах по-здраво под мишница кутията с диапозитиви и казах:

— Добро утро.

— Дай да ти помогна.

Ринг протегна ръка и видях, че ноктите му са изрязани съвсем късо.

— Не е необходимо — отказах аз.

Качихме се в асансьора. И двамата гледахме право напред. Ринг бе идвал и преди на консултации и старателно записваше всичко, но досега бележките му не се бяха появявали в новините. Той беше твърде умен, за да го направи, защото ако изтечеше информация от съвещание на ФБР, лесно можеха да проследят източника.

— Изумих се от информацията, до която по някакъв начин са се добрали медиите — рекох аз, когато слязохме от асансьора.

— Знам какво имаш предвид — искрено каза той и отвори вратата, водеща към лабиринта от коридори, който някога се наричаше отдел по бихевиористични науки, после — „В помощ на разследването“, а сега — „Серийни убийства и отвлечения на деца“. Имената се сменяха, но престъпленията оставаха същите. Мъжете и жените често идваха на работа по тъмно и се прибираха по тъмно, прекарвайки дни и години в изучаване на чудовища, обладани от омраза.

— Колкото повече информация изтича, толкова по-лошо става — добави Ринг, когато се приближихме до друга врата, водеща към залата за съвещания, която посещавах най-малко няколко дни в месеца. — Едно е да съобщиш подробности, които може да подтикнат обществеността да ни помогне...

Той продължи да говори, но аз не го слушах. Уесли вече седеше начело на лакираната маса. Беше си сложил очила за четене и разглеждаше големи снимки с печата на областния шериф на Съсекс на гърба. Детектив Григ седеше през няколко стола от Уесли. Пред него имаше купчина доклади и той изучаваше някаква графика. Срещу него седеше Франкел от Програмата за залавяне на извършители на

тежки престъпления, а в другия край на масата — племенницата ми. Тя пишеше на преносим компютър и вдигна глава, но не ме поздрави.

Заех обичайното си място вдясно от Уесли, отворих куфарчето си и започнах да подреждам папките. Ринг се настани от другата ми страна и продължи да говори.

— Трябва да приемем за факт, че убиецът следи всичко по новините. Така се забавлява повече.

Всички приковаха погледи в него. В стаята изведнъж се възцари тишина. Чуваше се само неговият глас. Той говореше разумно и тихо, сякаш единствената му цел беше да възвестява истината, без да привлича излишно внимание към себе си. Ринг беше превъзходен мошеник и онова, което каза пред колегите ми, страшно ме ядоса.

— Например — и го казвам съвсем откровено — продължи той, — мисля, че идеята да се оповестят расата, възрастта и всичко за жертвата, беше крайно нелепа. Може би греша, но ми се струва, че колкото по-малко се говори, толкова по-добре.

— Нямах избор — казах аз, като едва сдържах гнева си. — Защото от някого вече бе изтекла информация.

— Но това винаги става и аз не мисля, че би трябвало да ни принуждава да разпространяваме подробности, преди да сме се подготвили.

— Няма да ни помогне, ако обществеността се съсредоточи върху безследно изчезнала малолетна азиатка — рекох аз и се вторачих в него.

— Съгласен съм — обади се Франкел. — Ще получим досиета за изчезнали хора от всички краища на страната. Тази грешка трябва да се поправи.

— Преди всичко тази грешка не трябваше да се допуска. Днес с нас са детектив Григ от Съсекс и специален агент Фаринели — рече Уесли и погледна Луси. — Тя е технически аналитик в екипа за освобождаване на заложници, ръководи Програмата за разследване на престъпления с технически средства и е дошла тук, за да ни помогне с компютърната ситуация.

Племенницата ми не ни погледна и съсредоточено продължи да пише на клавиатурата. Ринг се бе вторачил в нея така, сякаш искаше да я изяде.

— Каква компютърна ситуация? — попита той, а очите му продължиха да я поглъщат.

— Ще говорим и за това — рече Уесли. — Първо ще обобща нещата, после ще се придвижим към спецификата. Почеркът на убийството в последния случай на сметището е толкова различен от предишните четири, или девет, ако включим Ирландия, че според мен имаме работа с друг извършител. Доктор Скарпета ще направи преглед на медицинските си заключения, които ще изяснят, че почеркът е съвсем нетипичен.

До обяд обсъждахме моите доклади, диаграми и снимки. Зададох ми куп въпроси. Питаше предимно Григ, който много искаше да вникне във всеки аспект и нюанс на серийните разчленявания, за да се убеди, че последното не е като предишните.

— Каква е разликата между срязването през ставите и през костите? — зададе поредния си въпрос той.

— Срязването през ставите е по-трудно — отговорих аз. — Това изисква познания по анатомия и вероятно опит.

— Искате да кажете, че предполагаемият извършител може да е месар или да е работил във фабрика за пакетиране на месо?

— Да.

— Предполагам, това се вмести във факта, че е използвал трион за месо.

— Да. Който е много различен от триона за аутопсии.

— В какъв смисъл? — обади се Ринг.

— Трионът за месо е ръчен и е направен за рязане на месо, хрущяли и кости — отговорих аз. — Обикновено е дълъг трийсет и пет сантиметра, има десет много тънки зъбци, подобни на длето, разположени на разстояние два сантиметра и половина. Освен това изисква известна физическа сила от страна на потребителя. За разлика от него, електрическият трион за аутопсии не реже плътта, която предварително трябва да се отстрани с нещо като нож.

— Както е направено в този случай — каза Уесли.

— На костта има бразди, които съответстват на характеристиката на ножа. Трионът за аутопсии е предназначен за работа само върху твърди повърхности и се движи възвратно-постъпателно, постепенно прониквайки в костта. Знам, че всички сте запознати с това, но съм донесла снимки.

Отворих единия от пликите, извадих снимки на следите от триона на убиеца върху краищата на костите, които бях занесла в Мемфис, и ги раздадох на присъстващите.

— Както виждате, следите от триона тук са многопосочни и гладки.

— Нека да изясним това — каза Григ. — Вие използвате същия трион в моргата, нали?

— Не. Не е съвсем същият. Обикновено използвам по-голямо острие от това на снимките.

— Но тези следи са от медицински трион — рече той и показа снимката.

— Точно така.

— Откъде може един обикновен човек да се сдобие с такова нещо?

— От лекарски кабинет, болница, морга, компания за медицински доставки. От много места. Продажбата им не е ограничена.

— Тогава извършителят е могъл да си го поръча, без да е медицински работник.

— Съвсем лесно.

— Или да го открадне — отново се обади Ринг. — Може да е решил този път да направи нещо различно, за да ни обърка.

Луси го погледна. Бях виждала това изражение в очите ѝ. Тя мислеше Ринг за глупак.

— Ако имаме работа с един и същ убиец — каза Луси, — тогава защо той изведнъж започва да изпраща съобщения по Интернет, след като преди не го е правил?

— Уместен въпрос — отбеляза Франкел.

— Какви съобщения? — попита Ринг.

— Ще стигнем и до това — каза Уесли, възстановявайки реда. — Почеркът е различен. Инструментът също.

— Подозираме, че жената е била ударена по главата — продължих аз и раздадох диаграми на аутопсията и снимки на съобщенията по електронната поща, — защото в дихателната ѝ тръба има кръв. По това случаят може да се различава от другите или да не се различава, защото не знаем каква е била причината за настъпването на смъртта при тях. Но радиологичните и антропологичните показания

сочат, че последната жертва е значително по-възрастна от останалите. Освен това намерихме влакна, които показват, че е била увита в нещо като покривка, когато е била разчленявана, и това също не съвпада с другите случаи.

Обясних подробно всичко за влакната и боята. През цялото време Ринг наблюдаваше племенницата ми и си водеше бележки.

— Вероятно е разчленена в нечия работилница или гараж — каза Григ.

— Не знам — отговорих аз. — Както виждате от снимките, изпратени ми по електронната поща, жената се намира в стая с пепелявосиви стени и маса.

— Искам отново да подчертая, че Кийт Плезънтс има работилница зад къщата си — напомни ми Ринг. — Там има голяма работна маса, а стените се от небоядисано дърво. Би могло да се каже, че са пепелявосиви.

— Струва ми се, че би било адски трудно да изчисти толкова много кръв — отбеляза Григ.

— Покривка за маса с гумена подплата може да обясни липсата на кръв — рече Ринг. — През тази материя не изтича нищо.

Всички ме погледнаха, за да видят реакцията ми.

— Би било много странно в случая да няма кръв — казах аз. — Особено след като жертвата още е имала кръвно налягане, когато е била обезглавена. Ако не друго, то поне бих очаквала да има кръв в структурата и в цепнатините на дървената маса.

— Ще проверим това с химичен тест — заяви Ринг, явявайки се в ролята на съдебномедицински експерт. — Например с луминол. Има ли кръв, луминолът ще реагира и ще свети на тъмно.

— Проблемът е, че луминолът унищожавя материала — казах аз. — А ние искаме да направим изследване на ДНК, за да видим дали ще можем да я сравним с нечия друга. Затова не желаем да съсипваме малкото кръв, която евентуално бихме намерили.

— И без това нямаме основателна причина да претърсим работилницата на Плезънтс — заяви Григ и предизвикателно се вторачи в Ринг.

— Мисля, че имаме — възрази Ринг и отвърна на погледа му.

— Освен ако не са променили правилата, без да съм разбрал — бавно каза Григ.

Уесли наблюдаваше всичко това и преценяваше всеки и всяка дума, както правеше винаги. Той имаше свое мнение и в повечето случаи се оказваше прав, но обикновено си мълчеше.

— Мислех... — започна Луси.

— Много вероятно е това убийство да е имитация — прекъсна я Ринг.

— О, да, и аз мисля, че е така — рече Григ. — Но не съм съгласен с теорията ти за Плезънтс.

— Позволете да довърша — каза Луси. — Мислех да ви информирам за това как са били изпратени двата файла по „Америка онлайн“ на електронния адрес на доктор Скарпета.

Винаги ми звучеше странно, когато ме наричаше така.

— Изгарям от любопитство — отново се обади Ринг, подпря с ръка брадичката си и изпитателно се вторачи в нея.

— Първо е необходим скенер — продължи тя. — Това не е трудно. Цветните скенери със святна разделителна способност са леснодостъпни. Но на мен ми се струва, че в случая е използван скенер с висока разделителна способност. Може да става дума за обикновен скенер за триста деветдесет и девет долара или за скъп...

— И към какъв компютър би го включила? — пак я прекъсна Ринг.

— Точно това щях да кажа. — На Луси ѝ писна да я прекъсва. — Минимум осем мегабайта РАМ, цветен монитор, програмен продукт като „Фототъч“ или „Сканмен“ и модем. Може да е „Макинтош“, „Пърформа 6116Д“ или още по-стар. Въпросът е там, че сканирането на файлове и изпращането им чрез Интернет е достъпно за всеки и затова телекомуникационните престъпления ни създават толкова много главоболия напоследък.

— Като онзи нашумял случай за детска порнография, предназначена за педофили, които наскоро разкрихте — каза Григ.

— Да. Снимки, изпращани като файлове по Световната мрежа, където децата могат да говорят с непознати. Сканирането в черно и бяло не е трудно. Но когато започнеш да използваш цветовете, става по-сложно. Освен това снимките на краищата на костите, изпратени на доктор Скарпета, са относително ясни и няма много смущения в образа.

— Струва ми се, че е някой, който знае какво прави — рече Григ.

— Да — съгласи се Луси. — Но не е задължително да е компютърен програмист или графичен художник. Съвсем не.

— В днешно време, ако имаш достъп до необходимата техника и няколко наръчника, всеки може да го направи — каза Франкел, който също се занимаваше с компютри.

— И така, снимките са сканирани в системата — обърнах се аз към Луси. — Какво става по-нататък? Как са изпратени до мен?

— Обикновено графичните файлове се изпращат безпроблемно, защото „Америка онлайн“ извършва всички процедури.

— И това в основни линии се прави по телефона — добави Уесли.

— Точно така.

— А възможно ли е да бъдат проследени?

— Взвод 19 вече работи по този въпрос — отговори Луси: имаше предвид частта на ФБР, която разследваше неправомерното използване на Интернет.

— Не съм сигурен какво би било престъплението в случая — подчерта Уесли. — Снимки на отрязани крайници, ако, разбира се, не са фалшиви. А за съжаление това не е незаконно.

— Снимките не са фалшиви — казах аз.

— Трудно е да се каже.

— И ако не са фалшиви? — попита Ринг.

— Тогава са вещественно доказателство — отговори Уесли. — Нарушение по член 18, параграф 876. Отправяне на заплашителни комуникации.

— Заплахи към кого? — попита Ринг.

Уесли бе приковал поглед върху мен.

— Явно към получателя.

— Заплахата не е директна — напомних му аз.

— Достатъчна е, за да получим заповед за арест.

— Първо трябва да намерим извършителя — каза Ринг и се протегна и прозя като котарак.

— Чакаме го отново да се включи в „Америка онлайн“ — рече Луси. — Следим денонощно. Но ако си представите глобална телефонна система с четирийсет милиона потребители и без указател и телефонисти, това е Интернет. Няма списък на абонатите, освен ако

доброволно не решат да напишат нещо за себе си. В случая единственото, с което разполагаме, е псевдонимът *смъртдок*.

— Как е знаел къде да изпрати съобщение на доктор Скарпета?
— попита Григ.

Обясних, после се обърнах към Луси.

— Всичко това се прави с карта, нали?

Тя кимна.

— Проследихме картата — „Американ експрес“, на името на Кен Л. Пърли. Пенсиониран учител от Норфък. Седемдесетгодишен. Живее сам.

— Имаш ли представа как някой е получил достъп до картата му? — попита Уесли.

— Пърли явно не използва често кредитната си карта. Последния път го е направил в ресторант „Червеният рак“ в Норфък. На втори октомври. Той и синът му вечеряли там. Сметката е била двацет и седем долара и трийсет цента, включително бакшиша. Нито Пърли, нито синът му си спомнят нещо необичайно за онази нощ. Но когато дошло време да платят сметката, кредитната карта дълго стояла на масата. В заведението имало много клиенти. И по някое време Пърли отишъл в тоалетната, а синът му излязъл навън да пуши.

— Господи. Колко умно. Сервитьорите забелязали ли са някой да се приближава до масата? — попита Уесли.

— Както вече казах, имало е много хора. Проверяваме сметките, за да разберем кои са били клиентите. Проблемът ще бъде с посетителите, които са платили в брой.

— И предполагам, че още е рано сметката от „Америка онлайн“ да е пристигнала на картата на Пърли — отбеляза Уесли.

— Да. Според „Америка онлайн“ сметката е била открита съвсем наскоро. Седмица след вечерята в „Червеният рак“. Пърли ни оказа голямо съдействие — добави Луси. — А „Америка онлайн“ остави сметката отворена, без да иска пари, в случай че извършителят изпрати още нещо.

Уесли кимна.

— Би трябвало да предположим, че убиецът, поне в случая със сметище „Атлантик“, може да е бил в Норфък преди около месец.

— Убийството явно е било извършено тук — казах аз.

— Възможно ли е някои от телата да са били замразени? — попита Ринг.

— В този случай категорично не — отговорих аз. — Убиецът не е бил в състояние да гледа жертвата си. Трябвало е да я покрие и да реже през плата и според мен не е отишъл много далеч, за да изхвърли торса.

— Също като в „Издайническо сърце“ от Едгар Алън По — подметна Ринг.

Луси четеше нещо на екрана на компютъра си и безшумно натискаше клавишите. Лицето ѝ беше напрегнато.

— Току-що получих нещо от взвод 19 — каза тя. — *Смъртдок* се е включил в „Америка онлайн“ преди петнайсет минути. Изпратил е съобщение до президента.

Електронната поща беше изпратена директно до Белия дом. Това не беше голям подвиг, защото адресът е публично достояние и на разположение на всеки потребител на Интернет. Посланието отново беше написано само с малки букви и без пунктуация.

„извини се в противен случай ще започна с Франция“.

— Има няколко усложнения — каза Уесли, докато изстрелите от стрелбищата на горния етаж отекваха като тътен на далечна война. — Всички тези съобщения ме карат да се чувствам неспокоен за теб.

Той спря.

— Не мисля, че всичко това има нещо общо с мен — казах аз. — Би трябвало да се притеснява президентът на Съединените щати.

— Това е символично, ако питаш мен. Не буквално. — Вървахме по коридора. — Убиецът явно е недоволен и разгневен и смята, че някой от властниците или всички заедно са виновни за житейските му проблеми.

— Като Юнабомбър^[1] — казах, когато се качихме в асансьора.

— Да. Вероятно дори се е вдъхновявал от него. Искаш ли да те почерпя една бира, преди да тръгнеш?

— А кой ще шофира? — усмихнах се аз. — Но може да ме поканиш на кафе.

Минахме през помещението за почистване на оръжия, където десетки служители на ФБР и на Агенцията за борба с наркотиците

разглобяваха оръжията си, бършеха ги и почистваха частите им със сгъстен въздух. Те ни поглеждаха с любопитство и аз се запитах дали са чули слуховете. Връзката ми с Уесли доста дълго беше предмет на клюки в Академията и това ме притесняваше повече, отколкото показвах. Изглежда, много хора мислеха, че съпругата му го е напуснала заради мен. Всъщност тя бе избягала с друг мъж.

Телевизорът в кафенето беше включен и някои хора вече пиеха бира и ядяха пуканки. Седнахме колкото е възможно по-далеч от другите и си поръчахме кафе.

— Каква, мислиш, че е връзката с Франция? — попитах аз.

— Убиецът явно е интелигентен и следи новините. Отношенията между Съединените щати и Франция бяха много напрегнати заради опитите им с ядрено оръжие. Сигурно си спомняш за насилието, вандализма и бойкота на френски вина и други продукти. Пред френските посолства имаше протести и Съединените щати имаха пръст в тази работа.

— Но това беше преди две години.

— Няма значение. Раните нарастват бавно. — Уесли се вторачи навън, в сгъстяващия се мрак. — Пък и Франция едва ли ще е доволна, ако сериен убиец от Щатите отиде да действа там. Предполагам, че *смъртдок* намеква за това. Ченгетата от Франция и от другите страни от години се тревожат, че нашият проблем ще стане техен, сякаш насилието е болест, която може да се разпространява.

— Така е.

Той кимна и посегна към кафето си.

— Може би ще е по-логично да допуснем, че един и същ човек е убил десетте души тук и в Ирландия — казах аз.

— Не можем да изключим нищо, Кей.

Гласът му прозвуча уморено.

Поклатих глава.

— Извършителят си приписва заслугата за убийства, извършени от друг, и сега ни заплашва. Вероятно няма представа колко различен е почеркът му. Разбира се, че не можем да изключим нищо, Бентън. Но аз знам какво показват данните от аутопсията и мисля, че идентифицирането на жертвата ще бъде ключът за разкриването на престъпленията.

— Ти винаги мислиш така — усмихна се той.

— Защото знам за кого работя. А в момента работя за горката жена, чийто труп е в хладилника на моргата.

Навън се мръкна. Кафенето се изпълни със здрави и силни мъже и жени в униформи в различни цветове. Шумът, който вдигаха, пречеше на разговора ни. Трябваше да видя Луси, преди да си тръгна.

— Не харесваш Ринг, нали? — попита Уесли и протегна ръка към облегалката на стола, за да вземе сакото си. — Той е умен и изглежда искрено мотивиран.

— Последното не е вярно, но за първото имаш право. Наистина не го харесвам.

— Това беше очевидно по държането ти.

Станаме и тръгнахме сред хората, които търсеха свободни столове и слагаха на масите халби с бира.

— Мисля, че Ринг е опасен.

— Той е суетен и иска да стане известен — каза Уесли.

— Не смяташ ли, че това е опасно?

— Тези качества характеризират почти всеки, с когото работя.

— С изключение на мен, надявам се.

— Ти, доктор Скарпета, си изключение на почти всичко, за което се сещам.

Минахме по дългия коридор към фойето. Изведнъж изпитах желание да не се разделям с Уесли. Почувствах се самотна и не бях сигурна защо.

— Бих искала да вечеряме заедно — казах аз, — но Луси иска да ми покаже нещо.

— Какво те кара да мислиш, че нямам други планове?

Думите му ме обезпокоиха, макар да знаех, че Уесли се шегува.

— Може да се видим в събота или в неделя — добави той. — Тогава ще имаме повече време. Този път аз ще сготвя. Къде си паркирала?

— Ей там.

Насочих дистанционното управление. Вратите на колата се отключиха и осветлението се включи. Както обикновено, не се прегърнахме, нито се целунахме. Никога не го правехме, когато наоколо имаше хора.

— Мразя всичко това — казах аз и се качих в колата. — Може по цял ден да говорим за трупове, изнасилвания и убийства, а не можем

да се прегърнем или да се хванем за ръце. Не дай боже някой да ни види. Нормално ли е това? Кажи ми. Не изневеряваме никому, нито извършваме престъпление. Има ли във ФБР правило по този въпрос, което да не знаем?

Уесли ме целуна по устата точно когато покрай нас минаваха група агенти и рече:

— Не казвай на никого.

След няколко минути спрях пред Инженерния научноизследователски институт — просторна старинна сграда, където ФБР извършва технически тестове и разработки. Дори да знаеше какво става в лабораториите там, Луси не ми казваше нищо. В сградата имаше малко помещения, където ми позволяваха да вляза, дори когато тя ме придружаваше. Луси ме чакаше на входа. Насочих дистанционното управление към колата, за да я заключа, но не стана нищо.

— Тук не работи — каза Луси.

Погледнах отрупания с антени и сателитни чинии покрив, въздъхнах и заключих с ключа.

— Би трябвало вече да съм го запомнила, след като съм идвала тук толкова пъти — измърморих аз.

— Твоят приятел, следователят Ринг, се опита да ме изпрати дотук след консултацията — каза Луси.

— Ринг не ми е приятел.

Фойето имаше висок таван и стъклени витрини, в които бяха изложени старомодни радиоапарати и електронни устройства, използвани от силите на реда, преди да бъде създадено ФБР.

— И отново ми предложи среща — добави Луси.

Коридорите бяха едноцветни и изглеждаха безкрайни. Както винаги бях смаяна от тишината и усещането, че там няма никого. Учените и инженерите работеха зад затворени врати в помещения, достатъчно големи, за да поберат автомобили, хеликоптери и малки самолети. В Инженерния научноизследователски институт се трудеха стотици служители на ФБР, но никой нямаше връзка с нас. Не знаехме имената им.

— Сигурна съм, че има един милион хора, които искат да те поканят на среща — рекох аз.

— Не и след като са били около мен твърде дълго.

— Аз още не съм те зарязала.

Но тя беше сериозна.

— Започна ли професионален разговор, мъжете изгубват интерес към мен. Но Ринг обича предизвикателствата, ако знаеш какъв тип мъже имам предвид.

— Познавам ги много добре.

— Той иска нещо от мен, лельо Кей.

— Искаш ли да отгатна какво? Между другото, къде ме водиш?

— Просто имам такова чувство. — Тя отвори вратата на лабораторията по виртуална реалност и добави: — Хрумна ми нещо интересно.

Хрумванията на Луси винаги бяха интересни. Дори нещо повече. Ужасяващи. Стаята беше пълна с виртуални процесори, уреди, чипове, периферни устройства и шлемове.

Взех дистанционно управление и два от екраните светнаха. Познах снимките, които бе ми изпратил *смъртдок*. Бяха увеличени и цветни. Започнах да се изнервям.

— Какво ще правиш? — попитах аз.

— Основният въпрос винаги е бил потапяне в обстановката, която да подобри постиженията на оператора — отговори тя, докато подаваше команди на компютъра. — Досега не си имала възможност да се потопиш в обстановката на местопрестъплението.

Двете се вторачихме в окървавените остатъци от крайници и наредените части от тялото и по гърба ми полазиха ледени тръпки.

— Но ако сега ти се предостави такъв шанс? — продължи Луси. — Какво ще кажеш, ако се озovesш в стаята на *смъртдок*?

Отворих уста да я прекъсна, но тя не ми позволи.

— Какво друго може да видиш и да направиш? Какво още може да научиш за жертвата и за него?

— Не знам дали ще мога да използвам това нещо.

— Разбира се, че ще можеш. Не ми остана време да добавя синтетичния звук, но ще чуваш основните сигнали. Изтракването означава, че нещо се отваря, изщракването е, когато нещо се включва

или изключва, а звънът на камбанка обикновено означава, че си се блъснала в нещо.

— Какви ги говориш, по дяволите?

Луси внимателно сложи сензорната ръкавица на лявата ми ръка.

— За комуникациите с хора и с компютъра използваме жестове или както ние ги наричаме, позиции — обясни тя.

Ръкавицата беше от черна ликра и имаше фиброоптични сензори, свързани с кабел, включен в мощен компютър. Луси взе шлема, към който бе прикрепен друг кабел, и когато тръгна към мен, сърцето ми се сви от страх.

— Същият шлем използват и в НАСА — оттам го видях. Различава триста и петдесет хиляди цветни елементи. Превъзходна разделителна способност и широк обхват на зрението.

Луси сложи шлема на главата ми.

— Сега виждаш течни кристали. Стъклени платки, електроди и молекули, които правят страхотни неща. Как се чувстваш?

— Сякаш всеки момент ще падна и ще се задуша.

Започнах да се паникьосвам така, както когато за пръв път се гмурнах с акваланг.

— Нищо няма да ти стане — търпеливо каза Луси. — Отпусни се. Нормално е отначало да те е страх. Ще ти казвам какво да правиш. Сега застани неподвижно и поемай дълбоко въздух. Ще те включа.

Тя намести шлема на главата ми, после се върна при компютъра майка. Не виждах нищо и губех равновесие. Пред всяко от очите ми имаше мъничък телевизор.

— И така, започваме — каза Луси. — Не знам дали ще има полза, но нищо не ни пречи да опитаме.

Чух изщракване на ключ и се озовах в стаята от снимките. Луси започна да ми дава указания как да движа ръката си, за да се придвижвам напред, да се връщам назад, дахващам и да пускам. Изпотих се. Прекарах пет минути, вървейки по тавана и стените. По едно време се озовах на масата, където върху окървавената синя покривка лежеше торсът, и стъпих върху веществените доказателства и мъртвата жена.

— Ще повърна — казах аз.

— Стой неподвижно. Нормализирай дишането си.

Вдигнах ръка, докато отварях уста да добавя още нещо, и мигновено паднах на виртуалния под.

— Видя ли защо ти казах да не мърдаш — рече Луси: сигурно гледаше на мониторите какво правя. — Сега доближи ръка до гърдите си и посочи с два пръста натам, откъдето чуваш гласа ми. По-добре ли си?

— Да.

Стоях на пода на стаята, която сякаш се бе материализирала от снимката. Беше триизмерна и с естествени размери. Огледах се, но не видях нищо повече отпреди, когато Вандър бе увеличил образа. Различни бяха само усещанията ми.

Стените бяха пепелявосиви. Тук-там боята беше олющена от влага, каквато би се очаквало да е в гараж или в мазе. Но сега бледите петна изглеждаха различни — бяха по-равномерно разпределени и някои — едва забележими. Някога под пепелявосивата боя беше имало тапети, впоследствие отлепени. Над засенчения с щори прозорец имаше малки дупки, останали от корниз.

— Не се е случило тук — казах аз и сърдечният ми ритъм се ускори.

Луси мълчеше.

— Жената е била донесена тук после, за да бъде снимана. Не е била убита и разчленена в тази стая.

— Какво виждаш? — попита Луси.

Мръднах ръка и се приближих до виртуалната маса, сетне посочих стените, за да ѝ покажа какво виждам.

— Къде е бил включен електрическият трион за аутопсии?

Виждах един-единствен контакт в основата на стената.

— Оттук ли е покривката? — продължих аз. — Някак не се вмести в обстановката. Тук няма боя, нито инструменти. Погледни и пода. Дъските са по-светли по края, сякаш е имало килим. Кой слага килим в работилница? И тапети, и пердета? Къде са контактите за електрическите инструменти?

— Какво усещаш?

— Усещам, че това е стая в нечия къща, където мебелите са изнесени. С изключение на масата, която е покрита с нещо. Може би със завеса за душ. Не знам. Имам чувството, че съм в нечий дом.

Протегнах ръка и се опитах да докосна покривката на масата, сякаш можех да я надигна и да видя какво има отдолу. Огледах се и детайлите ми се изясниха. Зачудих се как не съм ги видяла по-рано. Точно над масата висеше кабел, на който може би някога е бил окачен полилей или крушка.

— Какво е зрителното ми възприятие в момента? — попитах аз.

— Би трябвало да е същото.

— Тогава тук има още нещо. Стените... Цветът просветлява в тази посока. Има отвор. Вероятно врата, през която влиза светлина.

— На снимката няма врата. Виждаш само онова, което е на нея.

Странно, но за миг ми се стори, че долавям мирис на кръв и парливата миризма на плът, мъртва от няколко дни. Спомних си подобната на тесто структура на кожата на жената и странния обрив, който ме накара да се запитам дали не е била болна от херпес зостер.

— Тя не е била избрана случайно — казах аз.

— А другите са били случайни жертви.

— Другите случаи се различават от този. Виждам двоен образ. Можеш ли да направиш нещо?

— Вертикално зрително несъответствие между двете ретини.

В същия миг усетих, че Луси ме хваща за ръката.

— Обикновено преминава след десет-петнайсет минути — добави тя. — Време е да си починеш.

— Не се чувствам добре.

— Зрителна умора. Гадене от симулацията. Наречи го както искаш. Предизвиква замъгляване на образа, сълзи и световъртеж.

Изгарях от нетърпение да махна шлема от главата си. Пред очите ми отново се появи окървавената маса.

Ръцете ми трепереха. Луси ми помогна да сваля сензорната ръкавица. Седнах на пода.

— Добре ли си?

— Беше ужасно.

— Това означава, че е било полезно. — Тя сложи шлема и ръкавицата на бюрото. — Потопила си се в обстановката. Така трябва да стане.

Луси ми даде няколко кърпички и аз избърсах лицето си.

— А другите снимки? Онази с отрязаните ръце и крака? — попита тя.

— Достатъчно дълго стоях в тази стая — отговорих аз.

[1] Теодор Качински, самотник, учител по математика, обвинен през 1996 г. в четири бомбени атентата, убили двама и ранили други двама души. — Б.пр. ↑

8.

Карах към дома си. Бях много напрегната. През по-голямата част от професионалния си живот ходех на сцените на местопрестъпленията, но никога не бях прониквала в обстановката. Усещането, че съм в онази снимка, и представата за миризмата и допира до трупа силно ме разстрои. Беше почти полунощ, когато вкарах колата в гаража, и не можах да отключа вратата достатъчно бързо. Влязох вкъщи и изключих алармената система, после се върнах да заключа и се огледах, за да се уверя, че всичко е на мястото си.

Запалих камината и си налях питие. Пушеше ми се. Пуснах музика, за да ми прави компания, сетне влязох в кабинета да видя дали ме очаква нещо. Имаше факсове и телефонни съобщения и още едно послание по електронната поща. Този път *смъртдок* само повтаряше: „мислиш се за много умна“. Направих разпечатка и тъкмо се запитах дали взвод 19 са видели съобщението, когато телефонът иззвъня и ме стресна.

— Здравсти — каза Уесли. — Само исках да се уверя, че си добре.

— Пак имам съобщение.

— Запамети го на твърдия диск и си лягай.

— Трудно ми е да не мисля за това.

— Той иска да стоиш будна цяла нощ и да мислиш. Това е играта му.

— Но защо е избрал мен?

Нямах настроение и още ми се виеше свят.

— Защото ти си предизвикателство, Кей. Дори за добри хора като мен. Утре ще поговорим. Обичам те.

Не можах да спя дълго. В четири и няколко минути сутринта телефонът отново иззвъня. Тази път се обади доктор Хойт, домашен лекар от Норфък, където работеше и като съдебен лекар през последните двама месеца. Хойт приближаваше седемдесетте, но беше жизнен, енергичен и с ума си. Не го бях виждала разтревожен за нещо, затова мигновено се притесних от тона му.

— Съжалявам за безпокойството, доктор Скарпета — каза той.
— Намирам се на остров Танжер.

— Какво правиш там, за бога?

Протегнах ръка към нощното шкафче, за да взема писалка и тефтер.

— Късно снощи ми се обадиха и съм тук от няколко часа. Бреговата охрана ме докара с катер. Но аз мразя лодките. Клатят се и подскочат. Освен това тук е адски студено.

Нямах представа за какво говори.

— Последния път, когато видях такова нещо, беше през 1949 година в Тексас — продължи той, — където бях на специализация и се готвех да се женя...

— Успокой се, Фред — прекъснах го. — И ми разкажи какво е станало.

— Петдесет и две годишна местна жителка. Вероятно е била мъртва най-малко от двацет и четири часа в спалнята си. Има жестоки кожни обриви по цялото тяло, включително на дланите и на ходилата. Колкото и налудничаво да звучи, прилича на едра шарка.

— Имаш право. Наистина звучи налудничаво. А може ли да е варицела? И жената да има потисната имунна система? — Устата ми пресъхна.

— Не знам нищо за нея, но не съм виждал такава варицела. Обривът прилича на вариола. Всички мехурчета са на една и съща възраст и са станали гнойни. Колкото повече се отдалечават от средата на тялото, толкова по-гъсти стават.

Замислих се за трупа без глава и крайници и за малката област с обрив, за който предполагах, че е херпес зостер, и сърцето ми се изпълни със страх. Не знаех къде е умряла жертвата, но смятах, че е някъде във Вирджиния. Остров Танжер също е в границите на Вирджиния. Малък бариерен риф в залива Чесапийк, където хората изкарват прехраната си с лов на раци.

— Напоследък има множество странни вируси — каза Хойт.

— Да. Ханта, ебола, ХИВ, тропическа треска и така нататък. Но те нямат симптоми, каквито ти описваш. Това, разбира се, не означава, че не съществува нещо, за което не знаем.

— Познавам симптомите на едрата шарка. Достатъчно съм възрастен и съм виждал такива болни с очите си. Но не съм

специалист по инфекциозните заболявания, Кей. Не съм наясно и с твоята професия. Но какъвто и да е случаят, факт е, че жената е мъртва и я е убил вирус на някаква шарка.

— Явно е живяла сама.

— Да.

— И кога за последен път е била видяна жива?

— Шефът работи по този въпрос.

— Какъв шеф?

— На полицията на острова. Сега съм в пикапа му и използвам телефона.

— Той чува ли разговора ни?

— Не. Излезе. Отиде да разпита съседите. Направих всичко възможно да получа информация, но не ми провървя. Била ли си тук?

— Не.

— Ами, да кажем само, че не са много общителни. На целия остров има може би три фамилни имена. Повечето хора остаряват тук. Не се местят. Адски трудно е да разбереш какво казват. Говорят на диалект, какъвто няма другаде по света.

— Никой да не докосва трупа, докато не добия представа с какво имам работа — казах аз и почнах да разкопчавам пижамата си.

— Какво искаш да направя?

— Предай на шефа на полицията да охраняват къщата. Никой да не влиза, докато не кажа. А ти се прибери вкъщи. По-късно ще ти се обадя.

Лаборантите не бяха готови с микробиологичния анализ на торса, но аз не можех да чакам. Облякох се набързо — изпусках всичко, което докоснех, сякаш двигателните ми способности ме бяха напуснали. Подкарах с висока скорост по безлюдните улици и в пет часа паркирах на мястото си пред Института по съдебна медицина. Влязох в сградата и стреснах нощния пазач.

— Господи, доктор Скарпета! — възкликна Евънс, който охраняваше сградата, откакто работех там.

— Съжалявам — с разтуптяно сърце казах аз. — Не исках да те уплаша.

— Правя редовната си обиколка. Всичко наред ли е?

— Надявам се — отговорих аз и минах покрай него.

— Труп ли карат?

Той ме последва. Отворих вратата и го погледнах.

— Не, доколкото знам.

Евънс беше напълно озадачен, защото не разбираше защо съм дошла в този час, ако не карат труп. Той поклати глава и се върна при вратата, водеща към паркинга. Оттам щеше да отиде във фойето и да гледа телевизия, докато дойде време за поредната обиколка. Евънс не стъпваше в моргата. Не разбираше как някой би могъл да го прави и аз знаех, че се страхува от мен.

— Няма да се бавя — извиках аз.

— Добре. Знаеш къде съм.

На половината път по коридора за моргата имаше малка стая. Отбих се първо там и отключих вратата. В помещението имаше три камери за дълбоко замразяване, каквито човек не може да види в магазина. Бяха от неръждаема стомана и огромни. Дигиталните датчици на вратите показваха температурата вътре. На всеки беше залепен списък с номерата на неидентифицираните трупове там.

Отворих едната врата и от камерата излезе гъста мъгла от леденостуден въздух, който попари лицето ми. Жената беше в чувал, поставен на носилка. Сложих си престилка, ръкавици, маска на лицето и всички други предпазни средства, с които разполагахме. Знаех, че може би вече съм си навлякла неприятности, и мисълта за Уинго и уязвимото му състояние ме изпълни със страх. Издърпах чувала и го сложих на масата от неръждаема стомана в средата на стаята. Свалих ципа и изложих торса на температурата на въздуха на околната среда. После отидох да отключа залата за аутопсии.

Взех скалпел и чисти предметни стъкла и се върнах в хладилното помещение. Външният слой на кожата на трупа беше влажен, защото бе започнал да се размразява, и аз използвах топли мокри хавлии, за да ускоря този процес, после изстъргах мехурчетата от остатъците на ампутирани крайници и натрих предметните стъкла. Вдигнах ципа и закачих на чувала оранжевия знак, предупреждаващ за биологична опасност. Със сетни сили пренесох торса в хладилната камера. Ръцете ми трепереха. Нямаше кого да повикам на помощ освен Евънс, затова се справих сама. Сложих още предупредителни знаци на вратата на хладилната камера.

Отидох на третия етаж и отключих малката лаборатория, която би изглеждала като останалите тук, ако не бяха различните уреди,

използвани само за хистологично микроскопско изследване на тъкани. На една от работните маси имаше процесор за тъкани, който пресоваше и дехидрираше проби като черен дроб, бъбрек, далак и после ги потапяше в парафин. Оттам блокчетата отиваха в микротома, където се нарязваха на тънки ивици. Взех крайния продукт и се наведох над микроскопа.

Докато предметните стъкла съхнеха, претърсих лавиците и взех различни реактиви. Мислех за остров Танжер, където досега не бях имала случай. Бяха ми казвали, че там няма голяма престъпност, само пияници, което е обичайно за самотни мъже, прекарващи по-голямата част от живота си в морето. Сетих се за раците и изпитах желание Бев да ми бе продала някаква риба.

Намерих шише с боя на Николау и с помощта на капкомер капнах малко червена течност върху предметните стъкла, сетне ги покрих с други. Сложих ги в твърда картонена папка и тръгнах надолу, към моя етаж. Хората вече бяха започнали да идват на работа и ме поглеждаха озадачено, защото не си бях махнала маската и ръкавиците. Роуз прибираше мръсните чаши за кафе от бюрото ми и се вцепени, като ме видя.

— Какво става, за бога?

— Не съм сигурна, но се надявам, че нищо — отговорих аз, седнах зад бюрото и махнах покривката на микроскопа.

Роуз застана на прага и видя, че слагам предметно стъкло. Сигурно разбираше, че нещо не е наред.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Петното върху предметното стъкло се фокусира и увеличи четиристотин и петдесет пъти и аз добавих капка кедрово масло. После се вторачих във вълните от яркочервени еозиноепителиални клетки или телцата на Гуарниери в цитоплазмата, показващи наличието на вирус на шарка. Прикрепих към микроскопа фотоапарат и направих цветни снимки на онова, което предпологах, че жестоко е убило възрастната жена. Смъртта не ѝ бе дала хуманен избор и ако бях на нейно място, бих предпочела пистолет или бръснач.

— Обади се в Центъра по медицина на Вирджиния и провери дали Филис е дошла на работа — обърнах се към Роуз. — Кажй й, че пробата, която изпратих в събота, не може да чака.

След час Роуз ме остави на ъгъла на Единайсета улица и Маршал стрийт, пред Центъра по медицина на Вирджиния, където бях специализирала съдебна медицина, когато не бях много по-възрастна от студентите, които обучавах сега. Сградата беше строена през шейсетте години и имаше фасада от безвкусни яркосини тухли, които се забелязваха от километри. Качих се в асансьор, пълен с лекари, които познавах, и студенти, които се страхуваха от тях.

— Добро утро.

— И на теб. Лекции ли имаш?

Поклатих глава.

— Трябва ми трансмисионният ви електронен микроскоп.

— Чу ли за аутопсията, която правихме онзи ден? — попита един от белодробните специалисти, когато вратите на асансьора се отвориха. — Пневмокониоза, причинена от прах от минерали. По-точно берилиоза. Виждала ли си такова нещо?

Стигнах до петия етаж и бързо влязох в лабораторията по патология, където се намираше единственият в града трансмисионен електронен микроскоп. Помещението беше пълно с фотомикроскопи и други езотерични уреди за анализ на размерите на клетките и третиране на лабораторните проби с въглерод за микроанализ с рентген.

По правило трансмисионният електронен микроскоп беше запазен за живите и най-често се използваше за бъбречни биопсии и специфични тумори, рядко за вируси и почти никога за проби от аутопсия. Като се имаха предвид настоящите ми потребности и вече починалите пациенти, беше трудно да предизвикам интереса на учени и лекари, когато болничните легла бяха пълни с хора, очакващи дума, която може да отсрочи трагичния край. Затова досега не бях карала микробиоложката Филис Краудър да действа незабавно. Тя обаче разбра, че този път е различно.

Докато вървах по коридора, познах английския ѝ акцент. Доктор Краудър говореше по телефона.

— Знам. Разбирам — каза тя, когато потропах на отворената врата. — Но или ще промениш графика си, или ще трябва да минеш без мен. Възникна нещо друго.

Филис Краудър ми се усмихна и ми направи знак да вляза.

Познавах я от дните на лекарската си специализация и мислех, че любезните думи на преподавател като нея ме бяха насърчили да кандидатствам за мястото на главен съдебен лекар на Вирджиния. Тя беше горе-долу на моите години. Още не се беше омъжила. Късата ѝ коса беше тъмносива като очите. Винаги носеше една и съща верижка със златно кръстче, което изглеждаше старинно. Родителите ѝ бяха американци, но Филис беше родена в Лондон, където бе учила и започнала работа.

— Проклети съвещания — оплака се тя, след като затвори телефона. — Мразя ги най-много от всичко. Всички седят и говорят, вместо да работят.

Филис извади ръкавици и маска и ми ги подаде, после взе и за себе си.

— На вратата е закачена престилка — добави тя.

Влязохме в малката тъмна стая, където Филис Краудър бе работила, преди да позвъни телефонът. Наметнах лабораторната престилка и я последвах. Намерих стол, а тя се вторачи в зеления фосфоресциращ екран. Трансмисионният електронен микроскоп приличаше по-скоро на уред по океанография или астрономия, отколкото на микроскоп. Стаята приличаше на батисфера, през която се виждат странните и ужасни образи на море, обагрено в цветовете на дъгата. Хилядаволтовият лъч освети пробата, която бях донесла — тънка ивица черен дроб, пресована до дебелина шест-седем стотни от микрона. Намазките, които бях гледала през моя микроскоп, бяха твърде дебели и електронният лъч не можеше да мине през тях.

Бях третирила частите от черния дроб и далака с глутаралдехид, който много бързо прониква в тъканите. После ги бях изпратила на Краудър, която ги бе обработила с уранови и железни йони.

Но нито една от двете ни не очакваше да види онова, което сега, докато гледахме зелената сянка на пробата, увеличена почти сто хиляди пъти, се появи пред очите ни. Филис нагласи интензитета, контраста и увеличението. Вторачих се в отрязъка на ДНК на вируса и видях, че е на едра шарка.

— Какво мислиш? — попитах с надеждата, че Филис Краудър ще ме опровергае.

— Несъмнено е вирус на някакъв вид шарка. Въпросът е на каква. Обривът не следва схемата на нервите. Освен това хората на

тази възраст рядко се разболяват от вариола. Фактът, че може би имаш друг случай със същите симптоми, силно ме притеснява. Трябва да се направят още изследвания, но аз бих окачествила това като криза в медицината. Международно критично положение. Бих се обадила на Центъра за контрол и превенция на заболяванията.

— Точно това ще направя.

— Каква е според теб връзката с разчленения труп?

— Не виждам връзка — отговорих аз и станах. Изведнъж се почувствах немошна.

— И тук, и в Ирландия се разхождат серийни убийци, които изнасилват и режат хора.

Погледнах я.

Тя въздъхна.

— Искат ли ти се понякога да си беше останала клиничен патолог?

— Убийците, с които се занимаваш ти, се забелязват по-трудно — отговорих аз.

До остров Танжер можеше да се стигне по въздух или по вода. Там не ходеха много туристи и фериботите бяха малко и не пътуваха след петнайсети октомври. Трябваше да отида с кола до Рийдвил, откъдето да ме вземе Бреговата охрана. Излязох от кабинета си, когато повечето хора мислеха за обяд. Денят беше влажен и студен, небето — облачно, и духаше силен студен вятър.

Бях оставила на Роуз инструкции да се обади в Центъра за контрол и превенция на заболяванията в Атланта, защото не можах да се свържа с тях. Тя трябваше да се обади и на Марино и на Уесли и да им каже къде отивам. Отправих се на изток по магистрала 64 и скоро се озовах сред селскостопански земи.

Угарта беше кафява. Птиците се спускаха, грабваха царевични зърна и отново се стрелкаха нагоре в небето. Клоните на дърветата бяха голи. Къщите покрай река Рапаханок бяха големи, каквито днешното поколение собственици не можеше да си позволи. Минах покрай още ниви и стигнах до Хийтсвил, където имаше гробища с изкуствени цветя и грижливо поддържани парцели. Последваха борови гори, сетне отново царевични ниви. В пристанището на Бъзард Пойнт

беше закотвен туристически кораб, който щеше да остане там до пролетта. Нямах проблеми с паркирането, а в будката нямаше и пазач, който да ми поиска такса.

На кея ме чакаше бял катер на Бреговата охрана. Полицаяте бяха с яркооранжеви защитни облекла. Единият се качваше на пристана. Беше по-възрастен от останалите, имаше черни очи и коса и носеше на колана си деветмилиметров пистолет „Берета“.

— Доктор Скарпета?

— Да.

Носех няколко чанти и куфарче с микроскопа и камерата си.

— Дайте да ви помогна. Казвам се Рон Мартинес, шеф на станцията в Крисфилд.

— Благодаря.

— И ние сме ви благодарни, че дойдохте.

Хванах се за перилата и се качих на катера. Мартинес тръгна надолу и аз го последвах. Влязохме в трюм, пълен със спасителна екипировка, пожарни маркучи и огромни спирали от навити въжета. Миришеше на нафта. Той сложи нещата ми на сигурно място и ги завърза. После ми даде защитно облекло, спасителна жилетка и ръкавици.

— Ще ви потрѣбват, в случай че стоите на палубата. Вълните са големи. Но може би предпочитате да останете тук.

— Не ми става лошо от вълнението, но имам клаустрофобия — казах аз, седнах на тясната пейка и събух ботушите си.

— Както желаете.

Мартинес се качи горе, а аз облякох костюма, който имаше множество ципове и беше пълен с поливинилхлорид, за да запази живота ми малко по-дълго, ако катерът се обърне. Нахлузих пак ботушите и си сложих спасителната жилетка, на която имаше нож, свирка, сигнални огледала и ракети. Качих се на палубата, защото нямаше начин да остана долу. Мартинес се настани на седалката зад кормилото, сложи си предпазния колан и запали мотора.

— Вятърът е северозападен и духа със скорост двайсет и два възела — каза единият полицаи. — Вълните са метър и двайсет.

Катерът започна да се отдалечава от пристана.

— Това е проблемът в залива — обърна се Мартинес към мен. — Вълните прииждат толкова близо една след друга, че не можеш да

поддържаш равномерен ритъм както в открито море. Може да се отклоним от курса. Няма друг патрулен катер. Само ние сме.

Бавно минахме покрай стари къщи с дъсчени пътеки до вратите и зелени морави.

— Щом някой се нуждае от спасяване, трябва да излезем в морето — продължи той.

Видях рибарска лодка, управлявана от старец с високи ботуши. Той се вторачи в нас.

— Един господ знае на какво може да се натъкнете — добави Мартинес.

— Няма да ми е за пръв път — казах аз. Започвах да долавям отвратителна миризма.

— Но ще ви закараме. Както закарахме и другия лекар. Така и не запомних името му. Откога работите с него?

— Отдавна — невъзмутимо отговорих аз.

Пред нас имаше ръждясали казани, от които се издигаше пушек, и когато се приближихме, видях движещи се конвейерни ленти, пренасящи милиони херинги, за да бъдат преработени в торове и масла. Чайките кръжаха и лакомо гледаха малките вонящи рибки. Минахме покрай други фабрики — развалини от тухли, пълзящи към пролива. Смрадта беше непоносима, но аз издържах стоически.

— Котешка храна — каза един от полицаите и направи гримаса.

— Представяш ли си какъв е дъхът им?

— Никой не може да ме накара да живея тук.

— Рибеното масло е ценно. Индианците са използвали рибите, за да наторяват царевицата.

— Голяма работа. Радвам се, че не трябва да мириша тази гадост, за да си изкарвам прехраната.

Разговорът продължи. Мартинес увеличи скоростта. Плавахме покрай шамандури и платформи, маркиращи местоположението на телените кошове за ловене на раци. Постепенно навлязохме в дълбоките сини води на залива. На хоризонта се очерта силуетът на океански кораб.

— Какво е разстоянието до острова? — попитах аз.

— Петнайсет мили. Морски — отговори Мартинес, без да отмества поглед встрани. — Обикновено пътуването не трае дълго, но днес вълнението е много силно.

Членовете на екипажа непрекъснато наблюдаваха уредите за дълбочината и посоката, който се управляваха от сателит. Вече не виждах нищо друго, освен вода. Вълните шумно се плискаха в катера.

— Какво още можете да ми кажете за мястото, където отиваме? — попитах аз.

— Населението е около седемстотин души. Допреди двацет години сами са произвеждали електроенергия. Имат малко летище — отговори Мартинес.

Лицето му беше съсредоточено. Всички бяха спокойни и бдителни.

— Икономиката се основава на раци — продължи Мартинес. — Всякакви видове. Островът снабдява цялата страна. Всъщност богатите идват с частните си самолети, за да ги купуват.

— Или поне казват, че купуват раци — подхвърли някой.

— Наистина имаме проблем с алкохолизма, контрабандата и наркотиците. Качваме се на яхтите им, за да проверим дали имат спасителни жилетки или наркотици, а те казват, че това било „обиск“ — усмихна се Мартинес. — И само как говорят. Трудно е да ги разбереш.

— Кога свършва сезонът на раците? — попитах аз. Бях загрижена повече за онова, което изнасят жителите на остров Танжер, отколкото как говорят.

— По това време на годината хвърлят мрежи на дъното на морето, за да вадят раци. Правят го цяла зима. Работят по четиринайсет-петнайсет часа на ден. Понякога ги няма по цяла седмица.

Най-сетне Мартинес намали и се приближихме до западния бряг, където бяха натрупани камъни, пробити лодки, ръждясали хладилници, коли и други отпадъци, за да се спре ерозията. Земята беше почти на едно ниво с водата. Видях къщи, църква и водонапорна кула.

Бавно минахме покрай блата и плитчини. Старият пристан беше отрупан с кошове за ловене на раци, направени от тел, и очукани дървени лодки. Мартинес изсвири със сирената и звукът раздра въздуха. Местните жители обърнаха към нас безизразните си груби лица и ни погледнаха така, както правят хората, когато отношението

им невинаги е дружелюбно. Те се движеха насам-натам и шиеха мрежите си. Катерът спря до помпите с гориво.

— Изглежда, всички са тук. Шефът на полицията се казва Крокет. Дейви Крокет. Хайде — каза Мартинес, а очите му обходиха пристанището и бара, който, изглежда, не беше отворен по това време на годината.

Слязохме от катера. Вятърът беше студен като през януари. Не бяхме изминали много път, когато зад ъгъла бързо зави малък пикап. Стигна до нас и спря. От колата слезе млад мъж в сини джинси, черно зимно яке и шапка, на която пишеше „Полиция“. Очите му се стрелнаха към Мартинес, после към мен и накрая се вторачиха в онова, което носех.

— Е, оставям ви на Дейви — каза Мартинес, сетне се обърна към него и добави: — Това е доктор Скарпета.

Крокет кимна.

— Ще ви закарам до къщата на жената.

Бях чувала този диалект и преди. Говореха го в непристъпните планински дебри, където хората сякаш не бяха от този век.

— Ще ви чакам тук — обеща Мартинес и тръгна към катера.

Качих се в пикапа на Крокет и разбрах, че го почиства всеки ден.

— Предполагам, че сте влезли в къщата — казах аз.

Той включи двигателя и отговори:

— Не съм. Една от съседките е влязла. И когато ми съобщиха за това, се обадох в Норфък.

Крокет даде на заден ход, обърна и потегли. Погледнах през стъклото и видях малки бели дървени ресторанти с написани на ръка табели и пластмасови чайки, окачени на прозорците. Срещу нас се зададе камион, натоварен с телени кошове за ловене на раци, и свърна встрани, за да ни направи път. Хората караха велосипеди, които нямаха нито ръчни спирачки, нито скорости, а любимият им начин на придвижване, изглежда, бяха мопедите.

— Как се казва починалата? — попитах и извадих бележника си.

— Лила Прюит. Възрастна дама. Не знам на колко години беше. Продаваше рецепти на туристите. За ястия с раци и други неща.

Видях училището и гробищата. Надгробните плочи бяха наклонени, сякаш бе минал ураган.

— Кога за последен път е била видяна жива?

— В „Деби“. Може би през юни.

— Какво е „Деби“ и кой я е видял там?

— Магазин. „Деби и син“. Ще ви го покажа. Пазарувах там и я видях. Мисля, че беше през юни.

Произнасяше сричките по странен начин и думите се лееха от устата му като поток.

— А съседите й? Виждал ли я е някой?

— Не. От много дни.

— Тогава кой е намерил трупа?

— Никой.

Съвсем се обърках и отчаяно го погледнах.

— Госпожа Брадшоу отишла да поиска рецепта и усетила вонята.

— Качила ли се е в спалнята?

— Каза, че не е. Дошла направо при мен.

— Какъв е адресът на покойната?

— Вече пристигнахме — каза той и намали. — Скул стрийт.

Къщата беше облицована с боядисани в бяло дъски и се намираше на ъгъла, до местната методистка църква. Беше на два етажа. Прането още висеше на въжето. В осеяния с мидени черупки двор имаше стара дървена гребна лодка и телени кошове за ловене на раци. Покрай оградата, на която бяха наредени интересни, боядисани в бяло кутии, обърнати с процепите към улицата, растяха хортензии.

— Какви са тези неща? — попитах аз.

— Оттам Лила Прюит продаваше рецептите си. По четвърт долар. Пускаш парите в процепа. Госпожа Прюит не общуваше много с хората.

Сложих ръка на дръжката на вратата, а Крокет добави:

— Ще ви чакам тук.

Изражението му ме умоляваше да не го карам да влиза в къщата.

— Не пускайте никого — казах и слязох от пикапа.

— Не се тревожете за това.

Погледнах другите малки къщи и ремаркетата в песъчливата почва на дворовете им. Някои имаха семейни парцели и бяха погребали мъртвите си роднини там. Надгробните плочи бяха изгладени от времето, наклонени или паднали. Изкачих стъпалата пред къщата на Лила Прюит и забелязах още надгробни плочи в ъгъла на двора й.

На плъзгащата се врата имаше петна от ръжда и пружината силно изскърца, когато я отворих. Влязох в затворената веранда, наклонена към улицата. Там имаше люлеещ се стол, тапициран с изкуствена материя на цветя, и малка пластмасова маса. Представих си как Лила Прюит е седяла там, пиела е чай с лед и е наблюдавала туристите, купувачи за четвърт долар рецептите ѝ, и се запитах дали ги е шпионирала, за да се увери, че плащат.

Вратата на къщата беше отключена, но Хойт бе залепил бележка, която предупреждаваше: „Болест! Не влизай!“. Сигурно се бе сетил, че жителите на остров Танжер не знаят какво е биологичен риск, но бе успял да предаде посланието. Влязох в тъмен вестибюл. На стената беше закачена картина на Исус. Долових противната миризма на разлагаща се човешка плът.

В хола имаше доказателства, че някой е бил болен. Възглавниците и одеялата бяха разхвърляни, а на масичката за кафе имаше носни кърпи, термометър, шишета с аспирина, мехлеми и мръсни чаши и чинии. Жената бе имала висока температура. Беше чувствала болки и бе идвала тук, за да се настани удобно и да гледа телевизия. Накрая вече не бе имала сили да стане от леглото. И точно там я намерих — в стаята горе, с тапети на розови пъпки и люлеещ се стол, обърнат към улицата. Голямото огледало беше покрито с чаршаф, сякаш Лила Прюит не бе могла да гледа повече отражението си. Хойт почтително бе покрил тялото ѝ, без да докосва нищо друго. Той много добре знаеше, че не трябва да премества нищо на местопроизшествието, особено ако след него там щях да отида аз. Застанах в средата на стаята. Вонята сякаш сгъстяваше въздуха.

Очите ми обходиха евтината четка и гребен на тоалетката и розовите чехли под стола, отрупан с дрехи, които Лила Прюит не бе имала сили да прибере в гардероба или да изпере. На нощното шкафче имаше библия с черни кожени корици и мостра с ароматичен спрей за лице „Вита“. Сигурно го бе използвала, за да се разхлажда от високата температура. На пода имаше купчина с поръчани по пощата каталози. Краищата на страниците бяха прегънати, за да отбелязват желанията ѝ.

Огледалото над мивката в банята също бе покрито с хавлия, а на пода, застлан с линолеум, бяха разхвърляни други хавлии — влажни и окървавени. Тоалетната хартия се бе свършила, а кутията със сода за хляб до ваната загатваше, че Лила Прюит се е опитвала да се лекува

сама, за да облекчи страданията си. В шкафчето не намерих лекарства по рецепта, а само стара паста за зъби, мехлем против хемороиди и обикновен крем за рани. Зъбната ѝ протеза беше сложена в пластмасова кутия на мивката.

Възрастна и самотна жена. С малко пари. Вероятно бе напускала острова само няколко пъти. Предположих, че не бе правила опити да потърси помощ от съседите — първо, нямаше телефон, и второ, сигурно се бе страхувала, че ако някой я види, ще се ужаси и ще избяга. Но дори аз не бях подготвена за онова, което видях, когато дръпнах завивките.

Лиля Прюит беше покрита с гноини пъпки — сиви и твърди като перли. Беззъбата ѝ уста беше хлътнала, а боядисаните в червено коси — разрошени. Разкопчах нощницата ѝ и забелязах, че гъстотата на обрива е по-голяма на крайниците и на лицето, отколкото на торса, както бе казал Хойт. Сърбежът я бе накарал да издере с нокти ръцете и краката си, които бяха разкъравени, и бе предизвикал вторични инфекции.

— Господ да ни е на помощ — промълвих аз.

Представих си как се е чесала, как е изгаряла от температурата и се е страхувала от кошмарното си отражение в огледалото.

— Какъв ужас — добавих и в съзнанието ми пробягна образът на майка ми.

Пробих една от гноините пъпки и натрих едно предметно стъкло, после слязох в кухнята и сложих микроскопа си на масата. Вече бях убедена какво ще видя. Това не беше варицела, нито херпес зостер. Всички признаци сочеха към пагубната обезобразяваща вариола, известна като едра шарка. Настроих микроскопа, сложих предметното стъкло, увеличих образа четиристотин пъти, нагласих фокуса и видях в цитоплазмата телцата на Гуарниери. Сетне направих още снимки на онова, което не можеше да бъде истина.

Блъснах стола назад и започнах да крача из стаята. Часовникът на стената шумно тиктакаше.

— Откъде сте се заразили с това? — отчаяно извиках аз.

Излязох навън, но не се приближих до пикапа.

— Имаме сериозен проблем — казах на Крокет. — И не съм сто процента сигурна какво трябва да направя.

Следващият ми проблем беше да намеря телефон, по който да говоря, без никой да ме подслушва. Накрая реших, че това е невъзможно. Не можех да се обадя от някой магазин, нито от съседите или от пикапа на шефа на полицията. Оставаше клетъчният ми телефон, който обикновено не използвах за такива обаждания. Но нямах друг избор. В три и петнайсет на позвъняването ми във Военния научноизследователски институт по заразни болести във Форт Дерик във Фредерик, Мериленд, се обади женски глас.

— Трябва да говоря с полковник Фуджицубо — казах аз.

— Съжалявам, но той е на съвещание.

— Въпросът е много важен.

— Бихте ли се обадили утре?

— Свържете ме поне с помощника или със секретарката му...

— В случай че не сте чули, повечето федерални служители са в отпуск...

— Господи! — отчаяно възкликнах аз. — Намирам се на отдалечен остров при жена, починала от инфекциозна болест. Може би тук има епидемия. Не ми казвайте да чакам, докато свърши проклетият ви отпуск!

— Моля?

От другата страна на линията се чуваше непрестанен звън на телефони.

— Говоря по клетъчен телефон. Батерията може да се изтощи всеки момент. Прекъснете съвещанието, за бога! Свържете ме с полковника! Веднага!

Фуджицубо беше в сградата „Ръсел“ на Капитолийския хълм. Знаех, че е в кабинета на някой сенатор, но не ми пукаше. Набързо му обясних каква е ситуацията, като се опитвах да контролирам паниката си.

— Не може да бъде — каза той. — Сигурна ли си, че не е варицела или морбили?

— Не. Но независимо какво е, заболяването трябва да бъде изолирано, Джон. Не мога да изпратя трупа в моргата. Трябва да се справиш с положението.

Във Военния научноизследователски институт по заразни болести се намираше главната лаборатория на Програмата за биологична защита. Задачата ѝ беше да предпазва гражданите от

евентуална заплаха от биологична война. Освен това в Института се помещаваше лабораторията с най-високото ниво на секретност в страната.

— Не мога да го направя, освен ако не е терористичен акт — каза Фуджицубо. — С епидемиите се занимава Центърът за контрол и превенция на заболяванията. Трябва да разговаряш с тях.

— Ще го направя. Но съм убедена, че и там повечето служители също са в отпуск, заради което не можах да се свържа с теб веднага. Но те са в Атланта, а ти — в Мериленд, недалеч оттук, а аз трябва да измъкна този труп от острова колкото е възможно по-скоро.

Той не каза нищо.

— Надявам се, че греша — продължих аз, обливайки се в студена пот. — Но ако съм права и не вземем необходимите предпазни мерки...

— Ясно. По дяволите! В момента сме в основния си състав. Добре, дай ни няколко часа. Ще се обадя на Центъра. Кога за последен път си ваксинирана против едра шарка?

— Когато бях твърде млада, за да си спомням.

— Ще дойдеш тук заедно с трупа.

— Случаят е мой — казах аз, но много добре знаех какво има предвид Фуджицубо. Щяха да ме поставят под карантина. — Нека първо да изнесем жената от острова, после ще се тревожим за другото.

— Къде ще бъдеш?

— Къщата ѝ се намира в центъра на града, близо до училището.

— Господи, какъв късмет. Имаш ли представа колко хора са били изложени на риск от зараза?

— Не. Виж какво. Наблизо има пролив. Ориентирайте се по него и по методистката църква. Камбанарията ѝ е висока. Според картата има и друга църква, но тя няма камбанария. Има и писта за самолети, но колкото по-близо дойдете до къщата толкова по-добре, за да не пренасяме жената из целия град и да ни видят всички.

— Да. Не трябва да предизвикваме паника. — Той замълча за миг и с по-мек тон добави: — Добре ли си?

— Надявам се.

Усетих, че в очите ми бликват сълзи. Ръцете ми трепереха.

— Искам да се успокоиш. Отпусни се и престани да се тревожиш. Ще се погрижим за теб — каза той и затвори.

Имаше теоретична вероятност, че след всичките убийства и безумия, които бях видяла в кариерата си, накрая ще умра от някоя болест. Никога не знаех на какво се излагам, когато правя разрез на трупа, докосвам кръвта и дишам изпаренията му. Внимавах да не се порежа или убода, но имаше и други основания за безпокойство, освен хепатит и ХИВ. Непрекъснато откриваха нови вируси и често се питах дали някой ден болестите няма да спечелят войната срещу хората.

Седях в кухнята и слушах тиктакането на часовника. Дневната светлина навън помръкна. Обзе ме паника, когато странният глас на Крокет внезапно ме върна в действителността.

— Госпожо? Госпожо?

Излязох на верандата, погледнах през вратата и на най-горното стъпало видях малък кафяв пакет и напитка с капачка и сламка. Занесох ги в къщата, а Крокет отново се качи в пикапа. Беше ми донесъл вечеря, което при дадените обстоятелства не беше разумно, но бе мило от негова страна. Махнах му, сякаш беше ангел-пазител, и се почувствах малко по-добре. Седнах на люлеещия се стол и изпих подсладения чай с лед. Сандвичът беше с пържена риба камбала, а отстрани имаше и пържени миди. Стори ми се, че не съм вкувала по-прясно и вкусно нещо.

Люлеех се на стола, пиех чай и наблюдавах улицата през ръждясалата плъзгаща се врата. Слънцето — огненочервено кълбо — се спусна зад камбанарията. В небето прелетя ято гъски. Крокет запали фаровете. Прозорците на къщите светваха един по един. По улицата минаха две момичета на велосипеди и погледнаха към дома на Лила Прюит. Бях сигурна, че знаят какво се е случило. Целият остров знаеше. Слухът за пристигането на Бреговата охрана и на лекари заради смъртта на Лила Прюит се бе разпространил.

Надянах нови ръкавици, сложих маската на устата и носа си и отново влязох в кухнята, за да видя какво ще намеря в боклука. Пластмасовата кофа беше застлана с книжна кесия и пъхната под мивката. Седнах на пода и я прерових, за да видя дали ще добия представа откога е била болна Лила Прюит. Боклукът не бе изхвърлян отдавна. Празните тенекиени кутии и опаковките от замразена храна бяха изсъхнали и корави, а обелките от репи и моркови — съсухрени и твърди.

Обиколих стаите в къщата и прерових всички кошчета за отпадъци, които намерих, но най-тъжна беше гледката в кошчето в хола. Вътре имаше няколко написани на ръка рецепти за ястия с риби, раци и яхния от миди.

Лиля Прюит бе правила грешки и бе задраскувала думи. Предположих, че затова ги е изхвърлила. На дъното имаше малка тубичка с мостра, която бе получила по пощата.

Извадих фенерчето от чантата си, излязох навън, застанах на стълбите и изчаках Крокет да слезе от пикапа.

— Скоро тук ще настане голяма суматоха — казах аз.

Той се вторачи в мен така, сякаш бях откачена. Видях, че хората надничат през прозорците си. Слязох по стълбите, приближих се до оградата и осветих с фенерчето кутиите, където Прюит бе продавала рецептите си. Крокет се дръпна назад.

— Опитвам се да разбера откога е била болна — обясних аз.

В процепите имаше много рецепти и само три монети по четвърт долар в кутията за парите.

— Кога дойде последният ферибот с туристи? — попитах аз.

— Преди седмица.

— Съседите купуваха ли рецептите й?

Крокет се намръщи, сякаш казах нещо странно.

— Те си имат свои.

Хората започнаха да излизат на верандите си и безшумно да се промъкват в тъмните сенки на дворовете си, за да видят странната жена в хирургична престилка, маска и ръкавици, която свети в оградата на съседката им и разговаря с шефа на полицията.

— Скоро тук ще настане голяма суматоха — повторих аз. — Военните изпращат медицински екип и вие ще ни трябват, за да накарат хората да запазят спокойствие и да стоят в домовете си. А сега искам да отидете при Бреговата охрана и да им кажете, че ще трябва да ви помогнат.

Дейви Крокет бързо подкара пикапа.

9.

В девет вечерта хеликоптерът шумно се спусна от небето. Военният „Блекхоук“ изрева над методистката църква и разклати клоните на дърветата. Мощният му прожектор потърси място за кацане. Хеликоптерът се приземи в съседния двор, а на улицата изскочиха стотици уплашени местни жители.

Медицинският екип слезе и децата се скриха зад родителите си. Петимата учени от Военния институт по заразни болести приличаха на извънземни с надуваемите си оранжеви защитни облекла, качулки и раници.

— Слава богу, че дойдохте — казах аз, когато те се приближиха до мен.

Те не си направиха труда да се представят. Единствената жена в екипа ми даде сгънат оранжев костюм.

— Вероятно е малко късно — казах аз.

— Няма да навреди. — Тя ме погледна в очите. Не беше много по-възрастна от Луси. — Хайде, облечете го.

Седнах на люлеещия се стол, свалих обувките и дрехите си и нахлузих костюма. После казах:

— Жената е горе.

Заведох ги до леглото на мъртвата и щом я видяха, те се умълчаха.

— Господи — каза след малко единият от учените. — Не съм виждал такова нещо.

И изведнъж всички започнаха да говорят бързо.

— Да я увием в чаршафите.

— Да я сложим в найлонов чувал и да го запечатаме.

— Завивките и всичко на леглото трябва да отиде в автоклава.

— По дяволите! Какво да направим? Да изгорим къщата?

Отидох в банята и взех хавлиите. Членовете на екипа вдигнаха трупа и го сложиха в преносимия изолатор, предназначен за живи хора. Запечатаха го и излязохме на улицата.

— Какво ще стане, след като заминем? — попитах аз.

— Трима от нас ще останат. Утре ще дойде друг хеликоптер.

Към нас се приближи още един учен — носеше метална кутия. Той ни обеззарази с душ от химични вещества. Хората продължаваха да се събират и да гледат. Бреговата охрана бе пристигнала и Крокет и Мартинес разговаряха. Отидох при тях и те се стреснаха, като видяха защитното ми облекло, и отстъпиха назад.

— Къщата трябва да се запечата — казах аз. — Докато не разберем с какво имаме работа, никой да не влиза и дори да не се приближава до нея.

Крокет бе пъхнал ръце в джобовете на якето си и непрекъснато мигаше.

— Трябва незабавно да ме уведомите, ако се разболеете още някой — добавих аз.

— По това време на годината много хора боледуват — рече Крокет.

— Ако някой има треска, болки в гърба и обрив, веднага ми се обадете. Тези хора са дошли да ви помогнат.

Изражението му даваше ясно да се разбере, че Крокет не иска никой да остава тук, на неговия остров.

— Моля ви, опитайте се да разберете — казах аз. — Това е изключително важно.

Той кимна. В същия миг зад него се появи момченце и го хвана за ръката. Беше най-много на седем години. Имаше буйни руси коси и големи светли очи и се вторачи в мен така, сякаш бях най-ужасното привидение.

— Татко, извънземни — каза детето и ме посочи.

— Прибери се вкъщи, Дарил — рече Крокет.

Тръгнах към хеликоптера. Морският въздух охлади лицето ми, но ми беше горещо в костюма. Проправих си път през двора до църквата.

Вратата на хеликоптера беше отворена и кабината беше осветена. Членовете на екипа завързваха трупа, както правеха с живите пациенти. Качих се, седнах и си сложих предпазния колан. Единият от учените затвори вратата. Хеликоптерът шумно се издигна в небето. Беше невъзможно да се чуваме без слушалки, но те не работеха добре през качулките.

Отначало това ме озадачи. Костюмите ни бяха обеззаразени, но екипът не ги събличаше. После изведнъж се сетих защо не го правят. Аз бях стояла в близост до Лила Прюит и никоой не искаше да диша въздуха около мен, докато първо не минеше през маска с високоефективен филтър. Споглеждахме се мълчаливо и хвърляхме погледи към мъртвата. Затворих очи и се замислих за Уесли, Луси и Марино. Те нямаха представа какво става и когато разберяха, щяха много да се разтревожат. Притесних се в какво състояние ще бъда, когато отново ги видя. Краката ми бяха потни, ходилата ми горяха и не се чувствах добре. Страхувах се от първите фатални симптоми — хладни тръпки, болки в гърба, световъртеж и висока температура. Като дете бях имунизирана против едра шарка. Лила Прюит също е била. Както и жената, чийто торс още беше в хладилника на моргата. Бях видяла белезите им от ваксинацията — бележникави петна с размер на монета от четвърт долар.

Когато кацнахме, беше единайсет. Бях спала достатъчно дълго, за да съм дезориентирана, и когато отворих очи, връщането в реалността беше внезапно. Вратата на хеликоптера отново бе отворена. Срещу площадката за приземяване имаше голяма правоъгълна сграда. Много от прозорците светеха в този късен час, сякаш хората бяха будни и чакаха пристигането ни.

Учените махнаха ремъците на трупа и бързо го натовариха на един микробус. Жената ме придружи и сложи ръка на рамото ми.

Не видях къде отнесоха мъртвата. Поведоха ме към северната част на сградата. Минахме по един коридор, после ми показаха баня и бях обеззаразена с химични вещества. Съблякох се и отново ме заляха с гореща сапунена вода. Изсуших косата си с хавлия и оставих дрехите и вещите в средата на пода, както ми казаха.

В коридора ме чакаше медицинска сестра. Бързо минахме покрай хирургията и стените с автоклави, които приличаха на стоманени батискафи. Въздухът вонеше на попарени лабораторни животни. Настаниха ме в отделение двеста, където имаше червена линия, предупреждаваща пациентите в изолатора да не се приближават. Огледах малката болнична стая с легло, електрическо одеяло, вентилатор, хладилник и телевизор. На вратата имаше метален шубер, през който подаваха подносите с храната, а после ги обеззаразяваха с ултравиолетови лъчи.

Седнах на леглото. Чувствах се самотна и потисната. Не исках да мисля какви неприятности съм си навлякла. Минутите минаваха. По едно време вратата се отвори.

— Добре дошла в Пандиза — каза полковник Фуджицубо и влезе в стаята.

И той беше в защитно облекло.

— Не съм готова за това, Джон.

— Бъди разумна, Кей.

Лицето му изглеждаше строго, дори страховито, и аз се почувствах уязвима и беззащитна.

— Трябва да кажа на някои хора къде съм.

Фуджицубо се приближи до леглото, скъса един хартиен плик и извади шишенце и спринцовка.

— Дай да видя рамото ти. Време е да те реваксинираме. За всеки случай ще ти сложа и глобулин.

— Днес е щастливият ми ден.

Фуджицубо натърка със спирт дясното ми рамо. Седях неподвижно, докато той проби два пъти плътта ми със скарификатор и инжектира серума.

— Да се надяваме, че не е необходимо — добави полковникът.

— Никой не се надява повече от мен.

— Добрата новина е, че ще имаш чудесна реакция, с по-високо ниво на антитела отпреди. Ваксинацията до двайсет и четири или четирийсет и осем часа след инжектирането на серума обикновено свършва работа.

Не казах нищо. И той, и аз знаехме, че може би вече е твърде късно.

— Утре в девет ще направим аутопсия на жената и ще те задържим няколко дни след това, за да сме сигурни. Имаш ли някакви симптоми?

— Боли ме главата и съм раздразнителна.

Фуджицубо се усмихна и ме погледна в очите. Той беше гениален лекар. Бе служил във Военния институт по патология, сетне бе оглавил Института по заразни болести. Беше разведен и няколко години по-възрастен от мен. Фуджицубо взе едно одеяло, разгъна го и ме зави. После придърпа стол и седна срещу леглото ми.

— Джон, бях изложена на заразата пред две седмици.

— Но онази жена беше убита.

— Би трябвало вече да съм се разболяла.

— Последният случай на едра шарка беше в Сомалия през октомври 1977 година, Кей. Оттогава това заболяване е премахнато от лицето на земята.

— Знам какво видях с електронния микроскоп. Вирусът може да се разпространява.

— Искаш да кажеш умишлено?

— Не знам. — Едва държах очите си отворени. — Но не ти ли се струва странно, че първият човек, който вероятно е бил заразен, беше и убит?

— Цялата тази история е странна — отговори той и стана. — Но освен да предложим изолация за трупа и за теб, не можем да направим много.

— Разбира се. Всъщност няма какво друго да направите.

Не исках да слушам историите за конфликтите му във връзка с правомощията на другите институции.

— В момента това е проблем на общественото здравеопазване, а не на военните. Знаеш, че не можем веднага да вземем случая от ръцете на Центъра за контрол и превенция на заболяванията. В най-лошия случай сигурно става въпрос за епидемия от нещо. А те се занимават именно с това.

— Остров Танжер трябва незабавно да се постави под карантина.

— Ще говорим за това след аутопсията.

— Смятам да я направя аз.

— Ще видим как ще се чувстваш.

На вратата се появи медицинска сестра.

Фуджицубо ѝ каза нещо, докато излизаше, после тя влезе в стаята. И сестрата беше в защитно облекло. Беше млада и обезпокоително весела. Обясни ми, че работела в болница „Уолтър Рийд“, но помагала тук, когато имали пациенти в специалния изолатор, което, за щастие, не се случвало често.

— Последния път ме повикаха, когато двама лаборанти бяха изложени на риск от зараза от кръвта на полска мишка, заражена с вируса на ханта. Заболяванията с кръвоизливи са ужасни. Стояха тук петнайсет дни. Доктор Фуджицубо каза, че сте искали телефон. По-късно ще ви донеса. Гладна ли сте?

— Бих искала сирене и солети. Нещо такова би било чудесно — отговорих аз. Стомахът ме присвиваше и ми се гадеше.

— Как се чувствате, освен че ви боли главата?

— Добре, благодаря.

— Е, да се надяваме, че състоянието ви няма да се влоши. Защо не отидете до тоалетната, после да се измиете и да си легнете? Има телевизор.

— Къде са вещите ми?

— В момента ги стерилизират. Не се тревожете.

Не можах да се стопля, затова се изкъпах още веднъж с гореща вода. Но нищо не можеше да отмие мръсотията от този злополучен ден и аз продължавах да си представям хлътналата уста на Лила Прюит, притворените невиждащи очи и вкочанената ѝ отпусната ръка. Излязох от банята и видях, че сестрата ми е оставила чиния със сирене и солени бисквити и е включила телевизора. Но нямаше телефон.

— По дяволите — измърморих и се пъгнах под завивките.

Сутринта закуската ми бе подадена през шубера. Сложих подноса на коленете си и започнах да гледам предаването „Днес“ — нещо, което обикновено не правя. Опитах рохкото яйце. Беше изстинало. Нямах апетит и не знаех дали ме боли гърбът, защото съм уморена, или поради някаква друга причина, за която не исках да се замислям.

Сестрата влезе и попита:

— Как сме?

— Не ви ли е топло с това нещо? — попитах аз и посочих с вилицата защитното ѝ облекло.

— Предполагам, че ще ми стане топло, ако го нося по-дълго време. — Тя ми подаде дигитален термометър и добави: — Измерва температурата само за една минута.

Сложих го в устата си и се вторачих в телевизора. Интервюираха някакъв лекар, който говореше за сезонния грип. Затворих очи, докато термометърът не изпиука.

— Трийсет и шест и четири. Температурата ви е малко ниска. Нормалната е трийсет и шест и шест.

Сестрата уви около ръката ми маншета на апарата за измерване на кръвното налягане и енергично започна да помпа въздух.

— Сто и осем на седемдесет. Все едно сте на смъртно легло.

— Благодаря — измърморих аз. — Трябва ми телефон. Никой не знае къде съм.

— Трябва ви почивка. — Тя извади слушалка и започна да ме преслушва. — Дишайте дълбоко.

Усещах студ навсякъде, където тя допреше стетоскопа.

— Бихте ли казали на полковник Фуджицубо да се отбие при мен? — помолих аз.

— Да. Ще му оставя съобщение. Облечете се — отговори сестрата и дръпна завивките до брадичката ми. — Ще ви донеса още вода. Боли ли ви още главата?

— Не — излъгах аз. — Наистина трябва да му кажете да се отбие при мен.

— Сигурна съм, че ще дойде, когато има възможност. Знаем, че е много зает.

Снизходителното ѝ отношение започна да ме вбесява.

— Извинете — настоятелно казах аз. — Няколко пъти поисках телефон и имам чувството, че съм в затвор.

— Знаете ли как наричат това място? На пациентите обикновено не се позволява...

— Не ме интересува какво им се позволява — прекъснах я аз и гневно се вторачих в нея.

Държанието ѝ се промени. Очите ѝ блеснаха. Тя повиши тон.

— Успокойте се.

— Капризна пациентка ли е? Всички лекари са такива — каза полковник Фуджицубо и влезе в стаята.

Сестрата се стъписа. После изпълнените ѝ с ненавист очи се фокусираха върху мен, сякаш не вярваше, че наистина съм лекар.

— Телефонът пристига. Бет, предполагам, че са те представили на доктор Скарпета, главен съдебен лекар на Вирджиния, патолог и консултант на ФБР. — Той държеше оранжево защитно облекло, което остави на леглото ми, после се обърна към мен. — Облечи го. Ще се върна да те взема след две минути.

Сестрата се намръщи и взе подноса. Сетне смутено се прокашля и каза:

— Не сте си изяли закуската. Обикновено, когато човек влезе тук, не го пускат навън.

— Случаят не е обикновен — казах, докато обличах оранжевия костюм.

Разбрах, че е една от онези медицински сестри, които ненавиждат лекарите жени, защото предпочитат да ги командват мъже. Или може би бе искала да стане лекар и ѝ бяха казвали, че момичетата порастват, за да станат медицински сестри и да се омъжат за лекари. Спомних си времето, когато учех медицина в „Джон Хопкинс“. Един ден старшата сестра сграбчи ръката ми. Никога няма да забравя омразата ѝ, когато изръмжа, че синът ѝ не е влязъл, защото аз съм заела мястото му.

Фуджицубо се върна, усмихна ми се, подаде ми телефон и го включи.

— Имаш време за един разговор. После трябва да тръгваме. Обадох се на Марино.

Секретната биологична лаборатория се намиреше на гърба на една обикновена лаборатория, но разликата между двете помещения беше огромна. В секретната биологична лаборатория учените водеха открита война с вирусите на ебола, ханта и непознати болести, за които нямаше лекарство. Въздухът се пускаше само от една посока и налягането беше отрицателно, за да попречи на силно заразните микроорганизми да проникнат в другите части на сградата.

Аутопсиите там бяха рядкост, но когато се извършваха, това ставаше в херметически затворено помещение с прякор „Подводницата“, което се намиреше зад две масивни врати от неръждаема стомана. За да вляза там, трябваше да мина през лабиринт от съблекални и душеве.

Стоманените врати се отваряха и затваряха автоматично. Влязох във вътрешно помещение, където бяха окачени тежки сини костюми от винил. Седнах на пейката, облякох един от тях и вдигнах ципа. Нахлузих гумени ботуши и дебели ръкавици. Започна да ми става горещо. Вратите се затвориха зад мен и се озовах в най-клаустрофобичната зала за аутопсии, която бях виждала.

Фуджицубо и един друг лекар слагаха етикети на епруветки и миеха трупа на Лила Прюит. В голотата ѝ болестта изглеждаше още по-ужасна. Заловихме се мълчаливо за работа.

Направихме разрез на трупа, измерихме органите и както е протоколът, записахме информацията на касетофон. Лила Прюит бе страдала от типичните дегенеративни изменения на удебеляване на аортата. Сърцето ѝ беше уголемено, а изпълнените с кръв бели дробове показваха ранен стадий на пневмония. В устата имаше ранички, а в храносмилателния тракт — увреждания. Но мозъкът ѝ отразяваше най-трагичната история на смъртта ѝ. Лила Прюит имаше атрофия на мозъчната кора, разширяване на мозъчните бразди и загуба на паренхимата — издйническите симптоми на болестта на Алцхаймер.

Представих си объркването ѝ, когато се бе разболяла. Вероятно не си беше спомняла къде се намира, нито дори коя е и в деменцията си бе мислила, че през огледалата влиза някакво кошмарно същество. Лимфните ѝ възли бяха подути, а далакът и черният дроб — потъмнели и увеличени от некротична тъкан — симптоми на едра шарка.

Смъртта изглеждаше естествена. Не можахме да определим причината. След два часа приключихме с аутопсията. Излязох по същия начин, по който бях дошла. Отново ме обляха с душ от химични вещества. Изтърках с твърда четка всеки сантиметър на костюма, после го закачих да съхне и отново се изкъпах и измих косата си. Сложих си стерилното оранжево защитно облекло и се върнах в Пандиза.

Сестрата беше в стаята ми.

— Джанет е тук. Пише ви бележка.

— Джанет? — изненадах се аз. — Луси с нея ли е?

— Ще я пусне през шубера за подносителите. Знам само, че е дошла млада жена на име Джанет. Сама е.

— Къде е? Трябва да говоря с нея.

— Знаете, че в момента това е невъзможно.

Бет отново се залови да измерва кръвното ми налягане.

— Дори в затвора има стая за свиждания. Няма ли къде да поговоря с нея през стъклена преграда? Или тя да си сложи защитно облекло и да дойде при мен, както правите вие?

Разбира се, всичко това изискваше разрешение от полковника, който реши, че най-лесният начин е да си сложи маска с високоефективен филтър за пречистване на въздуха и да отиде в стаята за посещения. Помещението се намиреше в отделението за клинични

изследвания, където се разработваха нови ваксини. Бет ме поведе през стаята за отдых на секретната биологична лаборатория, където доброволци играеха пинг-понг, четяха списания или гледаха телевизия.

Сестрата отвори дървената врата на стая номер пет. Джанет седеше от другата страна на стъклената преграда. Двете едновременно взехме телефонните слушалки.

— Не мога да повярвам — каза тя. — Добре ли си?

Сестрата още стоеше зад мен. Обърнах се и я помолих да излезе. Тя не помръдна.

— Извинете, но разговорът е личен.

В очите ѝ блесна гняв и тя излезе и затвори вратата.

— Не знам как съм. Но не се чувствам твърде зле.

— Колко време ще те държат тук? — В очите на Джанет блесна страх.

— Десет дни. Най-много четиринайсет.

— Е, това е хубаво. Или не?

— Не знам. — Чувствах се потисната. — Зависи какво е заболяването. Но ако още няколко дни ми няма нищо, предполагам, че ще ме изпишат.

Джанет изглеждаше зряла и хубава в тъмносиния си костюм. Под сакото се виждаха очертанията на пистолета ѝ. Знаех, че не би дошла сама, освен ако не се беше случило нещо много неприятно.

— Къде е Луси? — попитах.

— Ами... всъщност и двете сме тук, в Мериленд, в предградията на Балтимор. С взвод 19.

— Тя добре ли е?

— Да. Работим с твоите файлове. Опитваме се да ги проследим по „Америка онлайн“.

— Е, и?

Джанет се поколеба.

— Мисля, че най-бързият начин да го хванем ще бъде, докато осъществява връзка с теб.

Намръщих се.

— Не съм сигурна дали разбирам...

Тя се вторачи в маската ми.

— Удобно ли ти е с това нещо?

— Да.

Явно представлявах ужасна гледка. Маската закриваше половината ми лице и приличаше на муцуна.

— Как ще го хванете, докато осъществява връзка, ако не ми изпрати повече съобщения?

Джанет отвори папка с разпечатки.

— Искаш ли да ги чуеш?

Кимнах. Стомахът ми се сви.

— „микроскопични червеи размножаващи се ферменти и миазми“ — прочете тя. — Това е съобщението, което е изпратил тази сутрин. Следващото пристигна следобед. „те са живи но никой друг няма да бъде“. А после, след около час, дойде още едно. „хората които грабят от другите и ги експлоатират са макропаразити те убиват гостоприемника си“. Всичко е написано с малки букви и няма пунктуация, с изключение на разстоянията между думите.

— Класическа медицинска философия. Датира от Хипократ и други европейски практики. Според теориите им причината за болестите е атмосферата. Възпроизвеждането на отровни частици, възникнали при разлагането на органичната материя. Микроскопични червеи и така нататък. По-късно историкът Макнийл е писал за взаимодействието между микро и макропаразитите като начин за разбиране на еволюцията на обществото.

— Тогава *смъртдок* има медицинско образование. И ми се струва, че намеква за каква болест става дума в случая.

— Няма начин да знае каква е — казах аз и ме обзе ужасен, нов страх. — Не виждам как би било възможно.

— Имаше нещо в новините.

Почувствах прилив на гняв.

— Кой се е разприказвал този път? Не ми казвай, че и Ринг знае за това.

— Във вестника пише само, че главният съдебен лекар разследва необикновен смъртен случай на остров Танжер, странна болест, която е накарала военните да приберат трупа с хеликоптер.

— По дяволите!

— Въпросът е там, че ако е чул новините във Вирджиния, *смъртдок* може да е знаел за това, преди да е изпратил съобщенията си по електронната поща.

— Надявам се случаят да е такъв.

— Защо мислиш, че може да е станало нещо друго?

— Не знам. — Бях изтощена и стомахът ми се бунтуваше.

— Той иска да говори с теб — каза Джанет и се наведе към стъклената преграда. — Затова ти праща съобщения.

По гърба ми отново полазиха ледени тръпки.

— Чуй сега какво сме намислили — продължи тя и прибра разпечатките в папката. — Мога да ти осигуря самостоятелен чат рум в „Америка онлайн“. Ако разговаряте достатъчно дълго, може да го проследим по телефона и да разберем в кой район и град се намира.

— Не мисля, че *смъртдок* ще се хване на тази въдица. Твърде е умен, за да го направи.

— Бентън Уесли мисли, че може да ни провърви.

Не казах нищо.

— Уесли смята, че *смъртдок* е маниак и може да влезе в някой чат рум, за да разговаря с теб. Че не само иска да знае какво мислиш ти, но и ти да знаеш какво мисли той. Или поне такава е теорията на Уесли. Нося преносим компютър и всичко, което ти е необходимо.

— Не — отговорих аз и поклатих глава. — Не искам, Джанет.

— И без това няма какво друго да правиш през следващите няколко дни.

Винаги се ядосвам, когато някой ме обвини, че нямам достатъчно работа.

— Не искам да общувам с това чудовище! Твърде е рисковано. Може да сбъркам нещо и да умрат още хора.

Джанет ме погледна изпитателно в очите.

— Те и без това умират. Може би умират и в момента, докато разговаряме, без да знаем.

Замислих се за Лила Прюит — сама, обикаляща от стая в стая и обезумяла от болестта. Представих си я как пищи, когато се поглежда в огледалото.

— Трябва просто да поддържаш разговора — продължи Джанет. — Не проявявай интерес. Дръж се така, сякаш те е изненадал, инак ще се усъмни. Прави го няколко дни, а ние ще се опитаме да разберем къде е той. Включи се в „Америка онлайн“. Ще създам за теб чат рум на име „Съдебен лекар“. Влез и чакай там.

— И после?

— Надявам се, че *смъртдок* ще те потърси там, където се консултираш с други лекари и учени. Няма да устои. Това е теорията на Уесли и аз съм съгласна с него.

— Той знае ли, че съм тук?

Въпросът не беше еднозначен, но тя разбра какво имам предвид.

— Да. Марино ме помоли да му се обадя.

— И какво каза?

— Искаше да знае дали си добре. — Джанет започна да говори уклончиво. — Занимава се с онзи стар случай в Джорджия. Двама души, наръгани с нож в магазин за алкохол. Нещо, свързано с организираната престъпност. В някакво градче край остров Сейнт Саймънс.

— Аха. Пътува.

— Предполагам.

— А ти къде ще бъдеш?

— С взвода. Всъщност ще бъда на пристанището в Балтимор.

— А Луси? — отново попитах аз и този път тя нямаше как да подмине въпроса. — Ще ми кажеш ли какво всъщност става, Джанет?

Знаех, че няма да ме излъже.

— Всичко наред ли е? — добавих.

— Доктор Скарпета, дойдох сама поради две причини. Първо, Луси и аз се скарахме жестоко за това дали да разговаряш по „Америка онлайн“ със *смъртдок*. Затова всички, замесени в разследването, решиха, че ще е по-добре не тя, а друг да говори с теб.

— Разбирам. И съм съгласна.

— Втората причина е много по-неприятна. Става дума за Кари Гретхен.

Изумих се и се вбесих само като чух това име. Преди години, когато Луси разработваше Програмата за разследване на престъпления с технически средства, Кари работеше с нея. Някой проникна в Инженерния научноизследователски институт и Кари направи всичко възможно да прехвърли вината върху племенницата ми. Бяха извършени и убийства — садистични и ужасни, в които Кари бе съучастничка на един психопат.

— Тя още е в затвора — казах аз.

— Знам. Но делото ѝ е насрочено за пролетта.

— Да.

Не разбирах накъде бие Джанет.

— Ти си най-важният свидетел. Без теб прокурорът почти няма на какво да разчита.

— Не те разбирам, Джанет.

Отново ме заболя главата.

Тя пое дълбоко дъх и продължи:

— Сигурно знаеш, че навремето Луси и Кари са били близки. — Джанет се поколеба, сетне добави: — Много близки.

— Разбира се, че знам — нетърпеливо отговорих аз. — Луси беше твърде млада и Кари я съблазни. Да, знам цялата история.

— Пърси Ринг също я знае.

Втрещих се.

— Вчера Ринг отишъл при прокурора по делото, Роб Шърмън, и дружески му казал, че има голям проблем, защото племенницата на главната свидетелка е имала интимна връзка с обвиняемата.

— Господи! — Не можех да повярвам. — Шибано копеле.

Щяха да изправят Луси на свидетелската скамейка и да я разпитват за връзката ѝ с друга жена. Единственият начин да се избегне това, беше се откажа да дам показания в съда и да позволя на Кари да се измъкне безнаказано.

— Онова, което е правила Луси, няма нищо общо с престъпленията на Кари — казах аз.

Джанет премести слушалката на другото си ухо. Опитваше се да бъде спокойна, но виждах, че се страхува.

— Не е необходимо да ти разказвам как е във ФБР — рече тя. — Такива връзки не се толерират, каквото и да говорят. Луси и аз внимаваме много. Другите може и да подозират, но не могат да бъдат сигурни. Но мисля, че случаят с Кари ще я съсипе. Репортажите в медиите. Реакцията на момчетата от екипа за освобождаване на заложници. Ринг го прави само за да я съсипе. Тази история няма да помогне и на моята кариера.

— Знае ли някой какво е отговорил Шърмън, когато Ринг му е казал?

— Стъписал се. Обадил се на Марино и му казал, че не знае какво да прави. И че ако защитата разбере, с него е свършено. И тогава Марино ми се обади.

— А на мен не ми каза нищо.

— Не е искал да те разстройва. Пък и сигурно си е казал, че не е негова работа.

— Разбирам. Луси знае ли?

— Казах й.

— И как реагира?

— Побесня. После заяви, че ако трябва, ще даде показания.

Джанет притисна ръка до стъклото и разпери пръсти, очаквайки и аз да направя същото. Не можехме да се прегърнем, за да се утешим взаимно, и очите ми се напълниха със сълзи.

— Имам чувството, че извършвам престъпление — казах аз.

10.

Сестрата донесе компютъра в стаята ми и без да каже нищо, ми го даде, после веднага излезе. Вторачих се в него така, сякаш беше нещо, което можеше да ме нарани. Седях в леглото и се потях обилно, макар че в същото време ми беше студено.

Не знаех дали състоянието ми се дължи на вирус, или бях получила емоционален стрес от онова, което току-що ми бе казала Джанет. От малка Луси искаше да стане агент на ФБР и вече беше един от най-добрите им специалисти. Не беше честно. Тя не бе направила нищо, освен грешката, когато беше едва деветнайсетгодишна, да бъде привлечена от една зла жена. Изпитах отчаяно желание да изляза от тази стая и да намеря Луси. И да се прибера вкъщи. И тъкмо да позвъня на сестрата, вратата се отвори. Не беше Бет.

— Дали ще може да получа нови твърди четки? — попитах аз.

— Ще ви донеса нощница.

— Четки, ако обичате.

— Ами, това е малко необичайно. — Тя се намръщи.

— Знам — отговорих аз и включих компютъра в контакта за телефона.

— Ако скоро не увеличат бюджета, няма да има кой да чисти с автоклава четките, нито нищо друго — каза тя, докато оправяше завивките ми. — Сутринта по новините президентът каза, че Службата за разнасяне на храна по домовете е на път да фалира, Агенцията по опазване на околната среда не чисти сметищата с токсични отпадъци и федералните съдилища може да бъдат затворени. Готова ли сте да обядвате?

— Благодаря — отговорих аз, а тя продължи да изрежда лоши новини.

— Да не говорим за медицинското осигуряване, замърсяването на въздуха и епидемията от грип тази зима. Имате късмет, че в момента сте тук. Следващата седмица може и да сме затворили.

Не исках да мисля за бюджетните войни, защото и без това отделях голяма част от времето си на тях, като спорех с шефовете в Министерството и със законодателите в Конгреса. Тревожех се, че ако федералната криза стигне до щатско ниво, новата сграда на Института по съдебна медицина никога няма да бъде довършена и още по-безмилостно ще отрежат и без това оскъдното ми финансиране. Никой не лобира за мъртвите. Моите мъртви нямаха партия и не гласуваха.

— Имате два варианта — каза сестрата.

— Моля?

— Пиле или шунка.

— Пиле — казах аз, макар че не бях гладна. — И горещ чай.

Тя излезе, а аз сложих компютъра на подноса и се включих в „Америка онлайн“. Първо проверих пощата си. Имаше много неща, но не и съобщение от *смъртдок*, което взвод 19 вече да не бе отворил. Разгледах менютата на чат румовете, за да видя колко души чакат в тази на име „Съдебен лекар“.

Нямаше никого. Облегнах се на възглавниците и се вторачих в празния екран с икони в горната част. Нямаше с кого да бърбря и ми хрумна колко смешно изглежда това на *смъртдок*, ако по някакъв начин наблюдава. Не беше ли очевидно, че съм сама в чат рума? Не беше ли ясно, че чакам? В същия миг на екрана се изписа изречение и аз започнах да отговарям.

КУИНСИ: Здравей. За какво ще говорим днес?

СКАРПЕТА: За съкращенията в бюджета. Отразява ли ти се това?

КУИНСИ: Работя извънредно, не само в прокуратурата. Истински кошмар.

СКАРПЕТА: Съдебен лекар ли си?

КУИНСИ: Да. Срещали сме се на конференции. Имаме общи познати. Днес тук няма много хора, но нещата ще се оправят, ако човек е търпелив.

Чак тогава разбрах, че Куинси е някой от агентите под прикритие от взвод 19. Продължихме да разговаряме, докато пристигна обяда, сетне бързахме още час. Обсъждахме проблемите си, търсехме решения, споделяхме всичко, което би могло да прилича на обикновен разговор между съдебни лекари. Но *смъртдок* не се хвана на въдицата.

Задряхах и се събудих в четири часа. За миг не можах да се ориентирам къде съм, после си спомних всичко с потискаща образност и яснота. Седнах в леглото, отново се включих в „Америка онлайн“ и влязох в чат рума „Съдебен лекар“. Този път към мен се присъедини някой, който се представи като МЕДЕКС. Разговаряхме за базата данни, която използвах във Вирджиния, за да получавам информация за различните случаи и да правя статистически заключения.

Точно в четири и пет се чу сигнал и прозорецът за лични съобщения изпълни екрана на компютъра. Вторачих се изумена в думите на *смъртдок*.

СМЪРТДОК: мислиш се за много умна

СКАРПЕТА: Кой си ти?

СМЪРТДОК: знаеш кой съм аз съм онова което правиш

СКАРПЕТА: Какво правя?

СМЪРТДОК: смърт доктор смърт ти си като мен

СКАРПЕТА: Не съм като теб.

СМЪРТДОК: мислиш се за много умна

После прекъсна връзката. Сърцето ми биеше като обезумяло. Изпратих съобщение на МЕДЕКС, в което написах, че съм имала гост. Не получих отговор и отново се озовах в чат рума.

— По дяволите!

В десет опитах пак, но не се появи никой, с изключение на Куинси, който ми каза, че утре сутринта ще разговаряме отново. Всички доктори се били прибрали вкъщи.

Сестрата дойде и се държа мило. Съжалих я, защото работеше извънредно и синьото защитно облекло, което трябваше да си слага всеки път, когато влезеше при мен, ѝ причиняваше неудобство.

— Къде е новата смяна? — попитах я, докато тя измерваше температурата и кръвното ми налягане.

— Аз съм. Всички правим, каквото можем.

Кимнах, защото разбрах, че намеква за съкращенията.

— Нощем тук няма никого — добави тя. — Може сутринта да се събудиш и да си единственият човек в сградата.

— Сега със сигурност ще сънувам кошмари.

— Е, нали се чувствате добре. Това е най-важното. Откакто дойдох да работя тук, започнах да си въобразявам, че се заразявам от

едно или друго. Най-малката болка или подсмърчане, и се побърквам. Какъв лекар сте?

Казах й.

— Аз пък щях да ставам педиатър, но се омъжих.

— Щяхме да имаме много неприятности, ако нямаше такива добри медицински сестри като вас — усмихнах се аз.

— Повечето лекари не забелязват това. Държат се надменно.

— Да, някои са такива — съгласих се.

Опитах се да заспя, но се мятах неспокойно през цялата нощ. Светлините на лампите на паркинга проникваха през щорите и накъдето и да се обърнех, не можех да се отпусна. Трудно ми беше да дишам и сърцето ми не искаше да нормализира ритъма си. В пет часа най-после седнах в леглото и запалих нощната лампа. След няколко минути влезе сестрата.

— Добре ли сте?

— Не мога да заспя.

— Желаете ли нещо?

Включих компютъра и поклатих глава. Влязох в „Америка онлайн“ и се върнах в чат рума „Съдебен лекар“. Там нямаше и следа от *смъртдок* и аз започнах да разглеждам различните чат румове, които бяха на разположение на абонатите и на семействата им.

Наистина имаше по нещо за всеки. Места за флиртуване, за неженени, за хомосексуалисти, за лесбийки, за местни американци, за афроамериканци и за извратени типове. Хора, които предпочитаха секс със завързване с ремъци, садомазохизъм, групов секс, жестокости и кръвосмешение, се приканваха да си намерят партньори и да обменят порнографски снимки. ФБР не можеше да направи нищо по този въпрос. Всичко беше законно.

Отчаях се и без да искам, задряхах. Когато след час отворих очи, видях, че се намирам в чат рум на име „Любители на изкуството“. На екрана ме чакаше съобщение. *Смъртдок* ме бе намерил.

СМЪРТДОК: картината струва колкото хиляда думи

СКАРПЕТА: Какво продаваш?

Той не отговори веднага. Минаха три-четири минути, сетне на екрана се появиха думите:

СМЪРТДОК: не търгувам с предатели аз давам безплатно какво мислиш че става с такива хора

СКАРПЕТА: Защо не ми кажеш?

Последва мълчание: той излезе от чат рума и след минута се върна. Явно взимаше мерки да не бъде проследен.

СМЪРТДОК: мисля че знаеш

СКАРПЕТА: Не знам.

СМЪРТДОК: ще разбереш

СКАРПЕТА: Видях снимките, които ми изпрати. Не бяха много ясни. Какво искаше да ми кажеш с тях?

Той не отговори и аз се почувствах мудна и недосетлива. Не можех да поддържам разговора. Бях отчаяна и обезсърчена. На екрана се появи друго лично съобщение, този път от взвод 19.

КУИНСИ: С. Л. К., Скарпета. Трябва пак да обсъдим случая. Онзи за саможертвата.

Най-сетне разбрах, че Куинси е Луси. С. Л. К. означаваше „Само леля Кей“ — нейният код за мен. Луси се грижеше за мен, както аз се бях грижила за нея през годините, и ми казваше да не се ядосвам. Веднага написах отговор:

СКАРПЕТА: Съгласна съм. Случаят е много обезпокоителен. Как се справяш?

КУИНСИ: Само почакай да ме видиш в съда. После ще ти разкажа повече.

Усмихнах се и се облегнах на възглавниците. Вече не се чувствах толкова самотна и нервна.

— Добро утро — каза Бет.

— И на вас — отговорих аз и настроението ми мигновено се развали.

— Хайде да измерим температурата и кръвното налягане. Как се чувстваме днес?

— Добре сме.

— Имате избор. Яйца или овесена каша.

— Плодове.

— Това не влизаше в предложението. Но може да се намери някой банан. Навън е много студено. Всеки момент може да завали. Температурата е под нулата. Представяте ли си? Предното стъкло на колата ми беше заскрежено. Тази година жълъдите са големи. Това

означава, че зимата ще е люта. Температурата ви още е малко ниска. Какво ви е?

— Защо не ми оставихте телефона?

— Пак ще го поискам. И кръвното ви налягане е ниско.

— Моля ви, кажете на полковник Фуджицубо да се отбие при мен.

Тя махна от ръката ми маншета на апарата за измерване на кръвното налягане, отстъпи назад и ме погледна изпитателно.

— Ще се оплачете ли от мен?

— Не, за бога. Само искам да се махна оттук.

— Ами, неприятно ми е да ви го кажа, но това не зависи от мен. Някои хора стоят по две седмици.

Сигурно щях да се побъркам, ако ме задържаха толкова дълго.

Полковникът не се появи. За обяд ми сервираха пилешки гърди на скара, моркови и ориз. Едва преглъщах и напрежението ми нарастваше. Телевизионният екран безшумно проблясваше, защото бях изключила звука. Сестрата дойде в два следобед и съобщи, че отново имам посетител. Сложих си маската с високоефективен филтър за пречистване на въздуха и тръгнах по коридора.

Този път бях в стая номер едно, където ме чакаше Уесли. Той се усмихна, когато се погледнахме в очите и взехме телефонните слушалки. Бях изненадана и същевременно изпитах облекчение, че го виждам, и отначало започнах да заеквам.

— Надявам се, че си дошъл да ме спасиш.

— Не поемам отговорност за лекари. Ти си ме научила така.

— Мислех, че си в Джорджия.

— Бях. Направих оглед на магазина за алкохол, където бяха наръгани с нож онези двамата, и на района, и сега съм тук.

— Е, и?

— Организираната престъпност.

— Нямах предвид Джорджия.

— Казвай направо. Изглежда, губя способността да чета мисли.

И ми позволи да добавя, че днес си особено хубава.

— Ще се побъркам, ако скоро не изляза оттук. Трябва да се свържа с Центъра за контрол и превенция на заболяванията.

— Луси ми каза, че си разговаряла със *смъртдок*. — Закачливото пламъче изчезна от очите му.

— Не говорихме много и не ми провървя — сърдито казах аз.

Общуването с убиеца ме вбесяваше, точно както искаше той. Бях се зарекла мисията ми в живота да е, да не прощавам на хора като него.

— Не се отказвай — рече Уесли.

— Той намеква за неща от областта на медицината. Болести и бактерии. Не мислиш ли, че това е свързано с професията му?

— Той несъмнено следи новините. И Джанет бе казала същото.

— Ами ако има нещо повече? Жената, която е разчленил, изглежда, е била заражена със същата болест като жертвата от остров Танжер.

— Но още не можеш да го потвърдиш.

— Знам. Не съм станала главен съдебен лекар само защото изказвам предположения и правя прибързани изводи. — Настроението ми започна да се разваля. — Ще докажа заболяването веднага щом мога, но мисля, че дотогава трябва да се ръководим от здравия разум.

— Не съм сигурен дали разбирам какво искаш да кажеш.

Той ме гледаше в очите.

— Искам да кажа, че може би става дума за биологична война. За някой като Юнабомбър, който използва болести, за да убива.

— Моля се на Бога да не е така.

— Но тази мисъл ти е минавала през ума, нали? Не ми казвай, че според теб фаталната болест, свързана по някакъв начин с разчленяването, е случайно съвпадение.

Вторачих се изпитателно в лицето му и разбрах, че го боли глава. В такива случаи на челото му изпъкваше една и съща синкава вена.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре?

— Да. Повече се притеснявам за теб.

— А болестта? Има ли риск за теб?

Уесли започваше да става раздразнителен. Винаги се изнервяше, когато мислеше, че съм в опасност.

— Реваксинираха ме.

— Да, но против едра шарка. Ами ако болестта е друга?

— Тогава здравата съм загазила. Джанет ме посети.

— Знам. Съжалявам. Последното, което в момента ти трябваше...

— Не, Бентън — прекъснах го аз. — Някой трябваше да ми каже. За такава новина моментът никога не е подходящ. Какво мислиш, че

ще стане?

Уесли не отговори.

— Тогава и ти мислиш че това ще съсипе Луси — отчаяно добавих аз.

— Съмнявам се, че ще я отстранят от работа. Когато се случи такова нещо, обикновено престават да те повишават и започват да ти възлагат непосилни задачи в затънтени краища на света. Ще изпратят Луси на пет хиляди километра от Джанет. Едната или и двете ще напуснат ФБР.

— А по-добре ли е да те уволнят?

— Ще мислим за това, когато му дойде времето, Кей. Освободих Ринг от отдел „Серийни убийства и отвлечения на деца“.

— Внимавай какво правиш заради мен.

— Вече ще внимавам.

Фуджицубо влезе в стаята ми рано на другата сутрин. Усмихна се и вдигна щорите, за да влезе слънчевата светлина, която беше толкова ярка, че ме заслепи.

— Здравей. Дотук добре. Много съм доволен, че не се разболя, Кей.

— Може да си вървя, така ли?

Бях готова веднага да скоча от леглото.

— Не бързай толкова. Знам, че ти е тежко, но няма да съм спокоен, ако те пусна толкова бързо. Ще останеш още малко, и вдругиден, ако всичко е наред, ще се прибереш.

Той излезе. Доплака ми се, защото не виждах как ще издържа дори още един час под карантина. Седнах в леглото и се загледах навън. Небето беше яркосиньо, с бели облачета. Клоните на дърветата нямаха листа и се поклащаха на лекия ветреца. Замислих се за дома си в Ричмънд, за растенията, които трябваше да засадя, и за папките, натрупани на бюрото в кабинета ми. Испитах желание да се разхождам в студа и да готвя броколи, да ям спагети или пържени картофи, да слушам музика и да пия вино.

През половината ден не правих нищо друго, освен да се самосъжалявам, да гледам телевизия и да дремя. После сестрата

донесе телефон и каза, че ме търсят. Грабнах слушалката, сякаш това беше най-възбуждащото нещо, което се бе случвало в живота ми.

— Аз съм — каза Луси.

— Слава богу!

Развъзбуждах се, като чух гласа ѝ.

— Моите поздравления. Говори се, че си спечелила наградата за най-капризен пациент.

— Слухът е верен. В Института ме чака толкова много работа... а тук съм с вързани ръце.

— Трябва да почиваш. За да повишиш защитните си сили.

Думите ѝ ме накараха да се притесня за Уинго.

— Защо не си включила компютъра? — Луси стигна до същината на проблема.

Не казах нищо.

— Лельо Кей, той няма да говори с нас, а само с теб.

— Тогава някой от вас да се представи за мен.

— Номерът няма да мине. Ако той усети какво става, ще го изпуснем завинаги. Много е умен.

Запазих мълчание и Луси продължи:

— Да се преструвам на съдебен патолог със степен по право, който вече е работил най-малко върху едно от престъпленията на този тип? Не, няма да мога.

— Не искам да се свързвам с него, Луси. Хората като него обичат да привличат внимание. Колкото повече играя играта му, толкова повече го насърчавам. Мислила ли си за това?

— Да. Но независимо дали е разчленил двама или двама души, той ще извърши още някоя злина. Хората като него не спират. А ние нямаме представа къде е, по дяволите!

— Не се страхувам за себе си.

— Дори да е така, в това няма нищо лошо.

— Само не искам да направя грешка, която ще влоши нещата.

Това, разбира се, винаги е рискът, когато човек проявява творчество или е агресивен, докато води разследване. Извършителят никога не е напълно предсказуем. Може би само предчувствах нещо. Интуиция. Но усещах, че този убиец е различен и мотивиран от нещо, което не можем да проумеем. Опасявах се, че знае какво правим и се забавлява.

— А сега ми разкажи какво става с теб — казах. — Джанет беше тук.

— Не искам да говоря за това. — В гласа ѝ прозвуча гняв. — Имам по-приятни начини да прекарвам времето си.

— Ще те подкрепям, Луси, каквото и да решиш да направиш.

— Сигурна съм в това. Каквото и да става, Кари ще гние в затвора.

Сестрата влезе в стаята и взе телефона.

— Нищо не разбирам — оплаках се аз. — Имам карта за телефон, ако това ви притеснява.

Тя се усмихна.

— Полковникът нареди така. Той иска да си почивате и знае, че това няма да стане, ако цял ден говорите по телефона.

— Почивам си — казах аз, но тя излезе.

Запитах се защо Фуджицубо ми позволява да задържа компютъра и се усъмних, че Луси или някой друг е говорил с него. Включих се в „Америка онлайн“ и отново изпитах чувството, че съм мишена на заговор. Веднага щом влязох в чат рума за съдебни лекари, се появи *смъртдок*, но този път не под формата на лично съобщение, а като събеседник, който може да бъде чул и видян от всеки.

СМЪРТДОК: къде беше

СКАРПЕТА: Кой си ти?

СМЪРТДОК: вече ти казах

СКАРПЕТА: Не си.

СМЪРТДОК: той им дал власт над нечистите духове да ги изгонят и да излекуват всички болести и патологични отклонения вируси като хив нашата дарвинова борба срещу тях те са лоши а може би ние сме лоши

СКАРПЕТА: Обясни какво искаш да кажеш.

СМЪРТДОК: те са дванайсет

Но той нямаше намерение да обяснява. Поне засега. Системата ме информира, че *смъртдок* е напуснал чат рума. Чаках още малко в случай, че се върне, и се запитах какво означава дванайсет. Натиснах бутона на таблата на леглото и повиках сестрата, която започваше да ме кара да се чувствам виновна, защото не знаех дали чака пред стаята ми и облича и съблича синьото защитно облекло всеки път, когато

влиза и излиза. Сигурно всичко това ѝ беше неприятно, включително настроението ми.

— Има ли някъде тук Библия? — попитах я.

Тя се поколеба, сякаш не беше чувала за съществуването на такова нещо.

— Не знам.

— Бихте ли проверили?

— Добре ли сте?

— Чувствам се отлично.

— Тук има библиотека. Може би има Библия. Съжалявам. Не съм религиозна.

Сестрата излезе и след около половин час се върна. Носеше подвързана в черна кожа Библия. Каза, че я била взела от нечий кабинет. Отворих я, започнах да прелиствам страниците и осъзнах, че от месеци не съм ходила на литургия.

— Сега сигурна ли сте, че се чувствате добре? — попита сестрата.

— Не сте ми казали името си.

— Сали.

— Много сте услужлива и ви благодаря. Знам, че никак не е приятно да сте на работа в Деня на благодарността.

Думите ми явно ѝ доставиха удоволствие и ѝ вдъхнаха достатъчно увереност, за да каже:

— Не искам да си пъхам носа в чуждите работи, но не мога да не чуя какво говорят хората. Онзи остров във Вирджиния, където е починала жената... Там само с лов на раци ли се занимават?

— Да.

— Някой притеснява ли се за това?

Разбрах за какво намеква. И аз се притеснявах. Имах лична причина да се тревожа за Уесли и за себе си.

— Те ги продават в цялата страна, нали? — продължи Сали.

Кимнах.

— Ами ако болестта на жената се предава по водата или храната? — Очите ѝ блеснаха. — Не видях тялото ѝ, но чух какво представлява. Много страшно.

— Знам. Надявам се, че скоро ще получим отговор на този въпрос.

— Между другото, обядът е пуйка. Не очаквайте кой знае какво.

Сали отвори вратата, махна ми и излезе. Разгърнах Библията и намерих откъса, който бе цитирал *смъртдок*. Беше от Светото Евангелие от Матей, глава 10, първия стих: „И като повика дванайсетте Си ученици, даде им власт над нечистите духове, да ги изгонват, и да изцереят всяка болест и всяка немощ“.

В следващия стих учениците бяха изброени по име и после Исус им заповядваше да отидат при изгубените овце и да им проповядват, че небесното царство е наближило. Той учеше учениците си да изцеляват болните, да очистват прокажените, да възкресяват мъртвите и да гонят бесовете. Нямах представа дали числото дванайсет се отнася до броя на учениците, или *смъртдок* играе някаква игра.

Станах и започнах да крача из стаята. Светлината навън избледня. Свечеряваше се. Наблюдавах как хората слизат и се качват в колите си. Дъхът им излизаше на облачета. Паркингът беше почти празен заради празника. Две жени бърбеха, енергично жестикулираха и свиваха рамене, сякаш се опитваха да решат големите житейски проблеми. Качиха се в една хонда и потеглиха.

Опитах се да заспя рано, за да избягам от действителността. Но отново се въртах неспокойно и през час оправях завивките и възглавниците. Пред очите ми преминаваха образи, досущ стари филми — без монтаж и нелогично подредени. Видях две жени, разговарящи до пощенска кутия. Едната имаше брадавица, която плъзна като обрив по цялото ѝ лице. Сетне палми се огъваха от силни ветрове, сякаш бушуваха ураган. Короните им се откъснаха и отлетяха. Едно от стеблата се оголи и придоби очертанията на отрязани ръце и крака.

Събудих се обляна в пот и зачаках мускулите ми да престанат да потрепват конвулсивно. В организма ми сякаш протичаше електрически ток и всеки момент щях да получа сърдечен удар. Започнах да дишам бавно и дълбоко и се опитах да не мисля за нищо. Не помръдвах. Когато виденията отминаха, позвъних на сестрата.

Тя видя лицето ми и реши да не спори за телефона. Донесе го веднага и след като излезе, аз се обадох на Марино.

— Още ли си в Пандиза? — попита той.

— Мисля, че той е убил опитното си морско свинче.

— Чакай малко. Я го кажи пак.

— Жената, която *смъртдок* е застрелял и разчленил, може да е била негово опитно морско свинче. Познавал я е и е имал лесен достъп до нея.

— Трябва да призная, че нямам представа за какво говориш, по дяволите!

По тона му разбрах, че се безпокои за психичното ми състояние.

— Има логика в предположението, че не е искал да я гледа. В различния почерк на убийството също има логика.

— Сега вече напълно ме обърка.

— Ако искаш да убиваш хора с вирус, първо трябва да измислиш начин да ги заразиш — обясних аз. — Може да е чрез храна, пиене или прах. Вирусът на едрата шарка се пренася по въздуха, чрез капки или заразени течности. Заразата може да се разпространява от човека или от дрехите му.

— Но преди всичко, откъде е намерил вируса? Това не е нещо, което можеш да поръчаш по пощата.

— Не знам. В света има само две места, където съхраняват вируси на едра шарка. В Центъра за контрол и превенция на заболяванията и в една лаборатория в Москва.

— Тогава може би става дума за руски заговор, така ли? — иронично подхвърли той.

— Ще ти опиша един вероятен сценарий. Убиецът мрази някого, дори страда от самозаблудата, че има религиозно призвание да съживи най-опасните болести, познати на тази планета. Той трябва да намери начин да заразява отделни хора и да бъде сигурен, че методът му ще е ефикасен.

— И затова му трябва опитно морско свинче.

— Да. Да предположим, че познава съседка, роднина или възрастна жена, която не е добре. Може би дори се грижи за нея. Какъв по-добър начин да изпробва вируса? И ако тя се зарази, той я убива и прави така, сякаш причината за смъртта е друга. В края на краищата, той не може да допусне тя да умре от едра шарка. Не и ако между него и нея има контакт. Така може да разберем кой е. Затова я застрелва в главата и я разчленява, за да мислим, че това е поредното серийно убийство от този тип.

— И каква е връзката с жената от остров Танжер?

— Тя е била заразена по някакъв начин.

— Но как? Дали ѝ е доставил нещо? Получила ли е нещо по пощата? По въздуха ли се е разнесло? Или е била инжектирана, докато е спяла?

— Не знам.

— Мислиш ли, че *смъртдок* живее на остров Танжер?

— Не. Смятам, че го е избрал, защото островът е идеалното място за избухване на епидемия. Малък и изолиран. Както и лесен за налагане на карантина, което означава, че убиецът не възнамерява да унищожи цялото общество с един удар. Прави го постепенно.

— Да. Както е постъпил с възрастната жена, ако теорията ти е правилна.

— Той иска нещо. Случаят на остров Танжер е за привличане на вниманието.

— Не се обиждай, но се надявам, че грешиш.

— Утре ще отида в Атланта. Би ли се обадил на Вандър, за да разбереш дали му е провървяло с отпечатъка от палец?

— Не е. Изглежда, жертвата няма отпечатъци в полицията. Ако се появи нещо, ще се обадя по пейджъра ти.

— По дяволите — измърморих аз, защото сестрата бе взела и пейджъра ми.

Остатъкът от деня мина безкрайно бавно и едва след вечеря Фуджицубо дойде да ми каже довиждане. Пускаше ме да си вървя, което означаваше, че нито съм заразена, нито съм заразна, но въпреки това си бе сложил синьото защитно облекло.

— Би трябвало да те задържа по-дълго — каза той, изпълвайки сърцето ми със страх. — Инкубационният период е дванайсет-тринайсет дни, но може да продължи и двацет и един. Искам да кажа, че все още може да се разболееш.

— Разбирам — казах и протегнах ръка към чашата с вода.

— Реваксинацията може да помогне, но може и да не помогне, в зависимост от това в кой стадий на заболяването си била, когато ти я направих.

— Нямаше да бързам толкова много, ако ти беше поел случая, вместо да ме пращаш в Центъра за контрол и превенция на заболяванията.

— Не мога, Кей. Знаеш, че не мога да правя каквото искам. Не мога да издърпам случай от ръцете им, така както и ти не можеш да

разследваш нещо, което не е в твоите пълномощия. Разговарях с тях. Те много се притесняват от евентуална епидемия и ще започнат изследвания в момента, в който пристигнеш с пробите.

— Опасявам се, че може би става дума за тероризъм.

— Щом няма доказателства — и се надявам, че няма да има, тук не можем да направим нищо повече за теб. — Съжалението му беше искрено. — Отиди в Атланта и виж какво ще кажат. Но моментът не може да бъде по-неподходящ, защото почти всички са в отпуск.

— Или по-добре подбран. Ако си зъл човек, който планира да извърши серийни убийства с вирус, какъв по-подходящ момент би избрал, отколкото когато главните федерални агенции по здравеопазването са в отпуск?

Фуджицубо не каза нищо.

— Джон — продължих аз, — ти ми помогна при аутопсията. Виждал ли си такова заболяване?

— Само в учебниците.

— Как така отново се появи едрата шарка?

— Ако наистина е едра шарка.

— Каквото и да е, това е вирус, който убива.

Но Фуджицубо не можеше да направи нищо повече и през остатъка от нощта аз се разхождах из „Америка онлайн“. На всеки час проверявах електронната си поща. *Смъртдок* се обади чак в шест сутринта, когато отново влезе в чат рума за съдебни лекари. Сърцето ми подскочи, когато името му се появи на екрана. *Смъртдок* осъществяваше връзка на живо и всичко зависеше от мен. Можех да го хвана, ако успеех да го задържа достатъчно дълго.

СМЪРТДОК: в неделя ходих на църква обзалагам се че ти не си ходила

СКАРПЕТА: За какво говори пасторът?

СМЪРТДОК: свещеник

СКАРПЕТА: Ти не си католик, нали?

СМЪРТДОК: пази се от хората

СКАРПЕТА: Матей 10. Какво искаш да кажеш?

СМЪРТДОК: че той съжاليا

СКАРПЕТА: Кой е той? И какво е направил?

СМЪРТДОК: той ще пие от чашата от която пих аз

Преди да отговоря, той прекъсна връзката и аз започнах да прелиствам Библията. Стихът, цитиран този път, беше от Светото Евангелие от Марка, и отново говореше Исус, което ме наведе на мисълта, че ако не друго, то *смъртдок* не е евреин. Не беше и католик, ако се съдеше по забележката му за църквата. Не бях теолог, но изпиването на чашата, изглежда, се отнасяше до разпъването на Христос. Означаваше ли това, че и *смъртдок* бе разпънат на кръст и аз щях да бъда сполетяна от същата съдба?

Това бяха последните няколко часа от престоя ми тук и Сали беше по-либерална с телефона. Позвъних на пейджъра на Луси, която ми се обади почти веднага.

— Говорих с него — казах аз. — Дебнете ли?

— Да. Той трябваше да остане по-дълго на линията. Наложих се да се включим във всички телефонни компании, за да го проследим. Последното обаждане беше от Далас.

— Шегуваш се! — изумих се аз.

— Оттам е прокарал разговора. Не стигнахме по-далеч, защото той прекъсна. Продължавай опитите. Струва ми се, че този тип е религиозен фанатик.

11.

Взех такси. Слънцето вече се бе издигнало високо в облачното небе. Нямах друго освен дрехите на гърба си, а те бяха стерилизирани в автоклавите или обгазени. Държах на коленете си голяма бяла картонена кутия, на която с печатни букви пишеше: „Нетраен продукт! Спешно! Дръж исправено!“ и други предупреждения.

В кутията имаше епруветки с части от черния дроб, далака и гръбначната течност на Лила Прюит, сложени в сух лед и обозначени с предупредителни надписи „Инфекциозно вещество!“ и „Опасно!“. Не можех да оставя багажа си без надзор. Освен доказан биологичен риск, това можеше да е и веществено доказателство, ако се установеше, че причината за смъртта на Лила Прюит е убийство. Намерих телефон на международното летище в Балтимор и се обадох на Роуз.

— Лекарската ми чанта и микроскопът са във Военния научноизследователски институт по заразни болести — без предисловие започнах аз, за да не губя време. — Виж какво ще можеш да направиш, за да ми ги изпратят още днес. Намирам се на международното летище в Балтимор. Отивам в Центъра за контрол и превенция на заболяванията.

— Звъних на пейджъра ти.

— Може да ми върнат и него. — Опитах да се сетя какво друго ми бяха взели и добавих: — И клетъчния телефон.

— Изпратили са ти доклад, който може би ще ти се стори интересен. Животинските косми, намерени върху торса, са от заек и маймуна.

— Странно. — Това беше единственото, което можах да кажа.

— Неприятно ми е да ти го съобщя, но репортери се обаждат по повод случая Кари Гретхен. Явно е изтекла информация.

— По дяволите! — възкликнах и си помислих за Ринг.

— Какво искаш да направя?

— Може би трябва да се обадиш на Бентън. Не знам какво да кажа. Малко съм зашеметена.

— Да. Личи по гласа ти.

Погледнах часовника си и казах:

— Роуз, трябва да се качвам на самолета. Знам какво става, когато нося такъв багаж.

Стана точно така, както очаквах. Влязох в пътническия салон и стюардесата ми се усмихна.

— Дайте да сложа това в багажното отделение.

— Кутията ще стои при мен.

— Няма да се побере в багажника, нито под седалката ви. — Усмивката ѝ помръкна. Опашката зад мен нарастваше.

— Може ли да обсъдим въпроса насаме? — попитах аз и влязох в сервизното помещение.

— Госпожо, всички места за този полет са заети. Няма свободно пространство.

— Ето — казах аз и ѝ показах документите.

Тя прочете оградената с червена линия декларация за пренасяне на опасни продукти и се вцепени, когато стигна до параграфа, където бе напечатано, че нося „инфекциозни вещества, въздействащи на хората“. После нервно огледа сервизното помещение и ми направи знак да се приближа до тоалетните.

— Според правилника само обучен човек може да пренася такива опасни вещества — обясних аз. — Затова кутията трябва да е с мен.

— Какво има вътре? — прошепна тя. Очите ѝ се бяха разширили от уплаха.

— Лабораторни проби от аутопсия.

— Господи!

Стюардесата грабна картата на местата в самолета и след малко ме изпрати до празна редица седалки в първа класа. Настаних се най-отзад.

— Сложете кутията на седалката до вас. Нали няма да изтече нищо?

— Ще я пазя с цената на живота си — обещах аз.

— Ако една група не потвърди резервацията си, тук ще има много свободни места.

Никой не се доближи до мен, нито до кутията. Пътувах спокойно до Атланта и по време на полета пих кафе. Пейджърът и телефонът ми липсваха, но от друга страна, се радвах, че нищо не нарушава покоя ми. Слязох на летището в Атланта и взех такси.

Отправихме се на север и минахме покрай заложи кѳци, гаражи за коли под наем и магазини. Центърът за контрол и превенция на заболяванията се намираше между паркингите на университет „Емъри“, срещу сградата на Дружеството за борба с рака, и беше на шест етажа. Посрещна ме вѳоръжена охрана.

— Отивам в секретната биологична лаборатория на ниво четири с ограничен достъп, където ще се срещна с доктор Брет Мартин — казах аз.

— Трябва да имате придружител.

— Чудесно. Все се губя.

Отидохме в задната част на сградата, която беше нова и се намираше под засилено наблюдение. Навсякъде имаше камери. Стъклата бяха бронирани. Минахме покрай лаборатории, където изследваха различни бактерии, грипни вируси, бяс и СПИН.

— Много внушително — отбелязах аз.

— Да. Има всякакви охранителни средства. Камери и детектори за движение. Отпадъците се сваряват и изгарят. Използват филтри за пречистване на въздуха, затова тук не прониква нищо. Освен учените. — Пазачът се засмя и отвори вратата с магнитната си карта. — Е, какви лоши новини носите?

— Точно това съм дошла да разбера.

Ниво четири с ограничен достъп беше огромно и имаше дебели стени от бетон и стомана. Прозорците бяха закрити с щори. Лабораториите бяха преградени с дебели стъклени стени. В този почивен ден на работа бяха дошли само най-съвестните.

— Тази работа с правителството — каза пазачът и поклати глава. — Как я мислят? Че болестите като ебола ще чакат, докато оправят бюджета ли?

И отново поклати глава.

Минахме покрай тъмни стаи, безлюдни лаборатории, клетки със зайци и помещения за големи примати. Една маймуна ме гледаше през решетките и бронираното стъкло. Очите ѳ бяха толкова човешки, че се разстроих и се замислих за думите на Роуз. *Смъртдок* бе оставил

маймунски и заешки косми върху жертвата. Може би работеше в такава лаборатория.

— Засипват те с глупости — продължи пазачът. — Същото правят и защитниците на правата на животните. Все едно са се наговорили, не мислите ли?

Безпокойството ми нарастваше.

— Къде отиваме?

— Там, където ми каза да ви заведе докторът.

Тръгнахме по друг коридор, водещ към друга част на сградата.

Влязохме в помещение, където хладилните камери приличаха на компютри с размери на големи копирни машини. Там ме чакаше едър мъж в лабораторна престилка. Косите му бяха руси. Беше изпотен.

— Аз съм Брет Мартин — представи се той и ми подаде ръка, после кимна на пазача, че е свободен.

Дадох кутията на доктор Мартин.

— Тук държим вируси на едра шарка — каза той и посочи хладилните камери, после сложи кутията върху една от тях. — Заключени са при температура минус седемдесет градуса.

— Всички тези хладилни камери съдържат едра шарка? — учудих се аз.

— Не всички, след като за пръв път в света взехме съзнателното решение да унищожим този вирус.

— Каква ирония! След като вирусът е унищожил милиони хора.

— Мислите, че трябва да вземем всички тези източници на зараза и да ги пуснем в автоклава?

Изражението му говореше за онова, което бях свикнала да чувам. Че животът е много по-сложен, отколкото си го представям, и че само хора като Мартин разбират по-деликатните му нюанси.

— Не казвам, че трябва да унищожим всичко. Съвсем не. Всъщност вероятно не бива да го правим. Заради това — рекох аз и погледнах кутията, която бях донесла. — Пускането на едрата шарка в автоклава няма да означава, че тази болест е изчезнала. Предполагам, че вирусите са като всяко друго оръжие.

— Много ми се иска да знам къде крият руснаците вируса на вариолата и дали го продават на Средния изток или на Северна Корея.

— Ще направите ли процентна елиминация на вируса от кръвната плазма?

— Да.

— Сега ли?

— Веднага щом можем.

— Моля ви. Случаят е спешен.

— Затова съм дошъл на работа. Днес е почивен ден и трябваше да си остана вкъщи.

— Имам снимки, които хората от Военния научноизследователски институт по заразни болести бяха любезни да проявят, докато бях в Пандиза.

— Искам да ги видя.

Взехме асансьора и се качихме на четвъртия етаж. Брет Мартин ме заведе в залата за конференции, където персоналът се събираше, за да измисля стратегии за защита срещу ужасните болести, които невинаги можеха да идентифицират. Обикновено помещението се посещаваше от бактериолози, епидемиолози и специалисти, отговарящи за карантините, комуникациите, патогенните фактори и кръвната плазма, но сега беше тихо. Нямаше никого, освен нас двамата.

— Ще стане веднага — каза доктор Мартин. — Разчитайте на мен.

Извадих от чантата си дебел плик и му показах снимките. Той се вторачи като хипнотизиран в цветните фотографии на торса и на Лиля Прюит.

— Мили боже. Мисля, че незабавно трябва да прегледаме всеки, който е имал контакт с нея.

— Можем да го направим на място, на остров Танжер.

— Това определено не е варицела, нито морбили. Не. Но е някакъв вид шарка.

Той разгледа снимките на отрязаните крайници и очите му се разшириха.

— Мамка му. Какво е това, по дяволите?

— Извършителят се е нарекъл *смъртдок* — обясних аз. — Изпраща ми графични файлове по „Америка онлайн“. Анонимно, разбира се. ФБР се опитват да го проследят.

— Той ли е разчленил тази жертва?

Само кимнах.

— Тя има сходни симптоми с мъртвата от остров Танжер.

— Да.

— Знаете ли, от години ме тревожи маймунската шарка. Изследвахме цяла Западна Африка от Заир до Сиера Леоне, където имаше такива случаи, но не открихме вирус на вариола. Страхувам се обаче, че някой вид животинска шарка ще намери начин да зарази хората.

Отново се замислих за телефонния разговор с Роуз, за убийството и за животинските косми.

— Микроорганизмът само трябва да се разпространи във въздуха и да намери податлив гостоприемник.

Брет Мартин пак се вторачи в обезобразеното, измъчено тяло на Лила Прюит.

— Явно е била изложена на яростни вирусни атаки, които са причинили тази смъртоносна болест — каза той.

— Доктор Мартин, маймуните разболяват ли се от маймунска шарка, или са само преносители?

— Разболяват се и я пренасят там, където има контакти между животни, например в джунглите на Африка. Познати са девет вирулентни вируса на шарка. От тях върху хората може да се пренесат само два — вариолата, която, слава богу, вече е изчезнала, и молускум контагиозум.

— Космите, полепнали по торса, бяха идентифицирани като маймунски.

Мартин се обърна, погледна ме и се намръщи.

— Какво?

— И заешки — добавих аз. — Питам се дали някой не извършва собствени лабораторни експерименти.

Той стана.

— Започваме изследванията веднага. Къде мога да ви се обадя?

— В Ричмънд. — Дадох му визитната си картичка и двамата излязохме от залата за конференции. — Може ли някой да повика такси?

— Разбира се. Пазачите. Другите служители не са на работа днес. — Понеже носеше кутията, той натисна с лакът копчето на асансьора и добави: — Истински кошмар. В Орландо има салмонела от непастьоризиран портокалов сок и евентуална епидемия на коли бацили, вероятно от недопечено говеждо на борда на един кораб.

Ботулизъм на Роуд Айланд и някакво странно заболяване на дихателните пътища в старчески дом. А Конгресът не иска да увеличи финансирането ни.

— Знам всичко по този въпрос.

Асансьорът спираше на всеки етаж, за да се качат други хора.

Мартин продължи да говори.

— Само си представете. Курорт в Айова, където подозираме, че има дизентерия, заради дъжда, който е наводнил частните кладенци. Опитваме се да накараме Агенцията за опазването на околната среда да ни сътрудничи.

— Това се нарича *мисията невъзможна* — иронично подхвърли някой.

— Всяка година получаваме по четиринайсет хиляди обаждания. Непрекъснато сме на телефоните.

— Моля ви, заемете се веднага с моя случай — казах аз, когато стигнахме до фойето.

— Не се притеснявайте. След три дни ще ви се обадя.

Чаках половин час и таксито най-после дойде. Пътувахме, без да разговаряме. Гледах площадите от лъскав гранит и мрамор, спортните комплекси, които ми напомниха за Олимпиадата, и сградите от сребристо стъкло. Атланта е град, в който всичко се извисява нагоре и пищните фонтани сякаш са символ на щедростта и неустрашимостта. Главата ми се замая. Стана ми студено. Почувствах се необичайно уморена за човек, който е прекарал почти цяла седмица в леглото. Когато стигнахме до летището, започна да ме боли гърбът. Не можех да се стопля, нито да разсъждавам ясно и знаех, че имам висока температура.

Когато самолетът кацна в Ричмънд, вече бях болна. Марино ме посрещна на летището и на лицето му се изписа неподправен страх.

— Господи! — каза той. — Изглеждаш ужасно!

— И се чувствам по същия начин.

— Носиш ли багаж?

— Не. Има ли новини?

— Да. Една пикантна клюка, която ще те вбеси. Снощи Ринг е арестувал Кийт Плезънтс.

— За какво? — възкликнах аз и се закашлях.

— Опит за бягство. Предполага се, че Ринг го е проследил след работа и се е опитал да го спре за превишена скорост. Плезънтс не спрял. И сега е в ареста. Гаранцията е пет хиляди долара. Представяш ли си? Явно няма да излезе скоро.

— Ринг тормози всички ни — Плезънтс, Луси и мен — казах и издухах носа си.

— Да. Може би трябваше да останеш в Мериленд и да лежиш. Не се обиждай, но нали няма да се заразя?

Марино се ужасяваше от нещата, които не виждаше, независимо дали беше радиация, или вирус.

— Не знам от какво съм болна. Може би е грип.

— Последния път, когато се разболях от грип, се чувствах зле цели две седмици. — Марино забави крачка и леко изостана от мен. — Пък и ти се навърташе около други неща.

— Тогава не се приближавай до мен, не ме докосвай и не ме целувай — троснато отвърнах аз.

— Не се тревожи.

Разговорът продължи, докато вървахме в студа.

— Виж какво, ще взема такси до вкъщи — казах аз. Бях толкова ядосана, че всеки момент можеше да избухна в сълзи.

— Недей. — Марино изглеждаше уплашен и нервен.

Махнах с ръка, преглътнах с усилие и скрих лицето си, когато към мен се приближи такси.

— Не е необходимо да се разболяваш от грип. Нито ти, нито Роуз. Грипът не е нужен никому — ядосана казах аз. — Нямам почти никакви пари в брой. Това е ужасно. Погледни костюма ми. Мислиш ли, че автоклавите оставят неприятна миризма? По дяволите! Нямам нито палто, нито ръкавици. Колко градуса е? Пет?

Отворих вратата на таксито и се качих. Марино се вторачи в мен, после ми подаде банкнота от двайсет долара, като внимаваше да не докосне пръстите ми.

— Трябва ли ти нещо от магазина? — попита той, но таксито потегли.

Очите ми се напълниха със сълзи. Извадих пакетче носни кърпи, издухах си носа и тихо заплаках.

— Не искам да ви притеснявам, госпожо — рече шофьорът, едър възрастен мъж — но къде отиваме?

— Уиндзор Фармс. Ще ви покажа къщата, когато стигнем дотам.

— Мразя кавгите — добави той и поклати глава. — Веднъж с жена ми се скарахме в един рибен ресторант. Тя взе колата, а аз вървах пеша. Осем километра през най-опасната част на града.

Шофьорът ме гледаше в огледалото за обратно виждане. Явно мислеше, че Марино и аз сме съпрузи, които са се спречкали.

— Омъжили сте се за ченге, а? Видях го, когато дойде на летището. С кола без опознавателни знаци. Но мен не можа да заблуди — продължи той и се потупа по гърдите.

Имах чувството, че главата ми ще се пръсне от болка. Лицето ми пламтеше. Облегнах се назад и затворих очи. Шофьорът продължи да говори за живота в миналото във Филадельфия и за надеждата си, че тази зима няма да има много сняг. Задряхах и когато се събудих, не можах да се ориентирам къде се намирам.

— Госпожо, госпожо. Пристигнахме. Сега накъде?

Шофьорът бе завил по „Кентърбъри“ и бе спрял на знака „Стоп“.

— Нагоре по „Доувър“ — отговорих аз.

Дадох му указания как да стигне до дома ми и на лицето му се изписа озадаченост, докато минавахме покрай къщите, построени в готически стил от осемнайсети век в най-богаташкия квартал на града. Спряхме пред външната ми врата и той се вторачи в каменната ограда и в градината, сетне ме погледна изпитателно.

Слязох от таксито и му дадох банкнотата от дващсет долара, а той рече:

— Не се тревожете, госпожо. Виждам съм какво ли не, но не съм казвал никому нищо.

Сега за него явно бях съпруга на богаташ, която имаше бурна любовна връзка с детектив от полицията.

— Хубав принцип — казах аз и отново се закашлях.

Влязох в дома си и изпитах огромно облекчение. Съблякох се и заставах под горещия душ. Вдишвах парата и се опитвах да прочистя белите си дробове. Увих се в дебелия си хавлиен халат и в същия миг телефонът иззвъня. Беше четири следобед.

— Доктор Скарпета? — попита Филдинг.

— Току-що се прибрах.

— По гласа ти личи, че не си добре.

— Наистина не съм добре.

— Новината, която ще ти кажа, ще те разстрои още повече. На остров Танжер вероятно има още два случая на заболяване.

— О, не!

— Майка и дъщеря. Четирийсет градуса температура и обрив. От Центъра за контрол и превенция на заболяванията са изпратили екип и преносими изолатори.

— Как е Уинго?

Той млъкна, сякаш беше озадачен.

— Добре. Защо?

— Уинго ми помагаше при аутопсията на торса — напомних му аз.

— А, да. Ами, същия си е. Както обикновено.

Успокоих се, седнах и затворих очи.

— Какво става с пробите, които занесе в Атланта? — попита Филдинг.

— Изследват ги.

— Тогава още не знаем каква е тази болест.

— Всичко сочи към едра шарка. Поне засега изглежда така.

— Не съм виждал болни от едра шарка. А ти?

— Досега не бях виждала. Може би проказата е по-лошо. Достатъчно неприятно е да умреш от такава болест, но обезобразяването е жестоко. — Отново се закашлях и почувствах силна жажда. — Ще се видим утре сутринта и ще измислим какво да правим.

— Струва ми се, че не трябва да ходиш никъде.

— Имаш право. Но нямам друг избор.

Затворих, сетне потърсих Брет Мартин от Центъра за контрол и превенция на заболяванията, но ми отговори телефонен секретар. Оставих съобщение и на Фуджицубо. Сигурно си беше вкъщи, като повечето си колеги.

— По дяволите — изругах аз, сложих чайника на печката и потърсих чай в бюфета.

В пет часа се обадох на Уесли. Поне в Куонтико хората още работеха.

— Слава богу, че все някъде отговарят на обажданията — не се съдържах пред секретарката му. — Там ли е Уесли?

Гласът му прозвуча толкова енергично и бодро, че мигновено ме нервира.

— Нямах право да се чувстваш толкова добре — рекох аз.

— Болна си от грип.

— Не знам от какво съм болна.

— Това ли било? — Той се притесни и настроението му се развали.

— Не знам. Само мога да гадая.

— Не искам да те тревожа...

— Тогава не го прави — прекъснах го аз.

— Кей, трябва да погледнеш истината в очите. Ами ако не е грип?

Не казах нищо, защото не можех да понеса тази мисъл.

— Моля те — продължи той. — Не отхвърляй тази вероятност. Не се преструвай, че това е като повечето неща в живота ти.

— Вбесявах ме. Кацам на проклетото летище, а Марино не ме иска в колата си, затова взимам такси. Шофьорът мисли, че имаме интимна връзка с Марино, за която богатият ми съпруг не знае. През цялото време ме тресе и ме боли навсякъде. И единственото ми желание е да се прибера вкъщи.

— Шофьорът на таксито мисли, че имаш интимна връзка?

— Забрави за това.

— Откъде знаеш, че си болна от грип, а не е нещо друго?

— Нямам обрив. Това ли искаше да чуеш?

Последва дълго мълчание, сетне Уесли каза:

— Ами ако получиш обрив?

— Тогава вероятно ще умра, Бентън. И никога вече няма да ме докоснеш. А аз няма да искам да ме виждаш, когато болестта се развие. По-лесно е да се притесняваш за крадците, серийните убийци и за хората, които можеш да застреляш. Но аз винаги съм се страхувала от невидимите злосторници. Те убиват в слънчев ден, на публично място. Вмъкват се в организма ти заедно с лимонадата, която пиеш. Ваксинирана съм против хепатит Б. Но това е само един убиец от множеството видове. А туберкулозата, ХИВ, ханта и ебола? Господи! — възкликнах аз и поех дълбоко дъх. — Всичко започна с един торс и аз нямах представа, че жената е била болна.

— Чух, че има два нови случая. — Гласът му стана тих и нежен.
— Мога да дойда след два часа. Искаш ли да ме видиш?

— В момента не искам да виждам никого.

— Няма значение. Тръгвам.

— Не идвай, Бентън.

Но той бе решил да дойде и в полунощ беемвето му спря пред къщата ми. Посрещнах го на вратата. Не се докоснахме.

— Да седнем пред камината — предложи Уесли.

Направихме го и той беше достатъчно любезен да ми направи още една чаша чай. Седнах на дивана, а Уесли се настани на стола встрани от мен. Пламъците лумнаха. Бях намалила осветлението.

— Не се съмнявам в теорията ти — каза той, когато отпихме от коняка.

— Може би утре ще знаем повече. — Потях се и треперех.

— В момента не ми пука от нищо.

— А би трябвало да ти пука — рекох аз и избърсах потта от челото си.

— Не. Интересуваш ме само ти.

Не казах нищо.

— Кей — продължи той и ме хвана за ръката.

— Не ме докосвай, Бентън. Недей. Не искам и ти да се разболееш.

— Да, така ти е по-удобно. Да си болна. И да не мога да те докосвам. И ти, благородният лекар, да се притесняваш повече за мен, отколкото за себе си.

Мълчах. Бях твърдо решена да не се разплача.

— Удобно. В момента искаш да си болна, така че никой да не се приближава до теб. Марино дори не е искал да те закара до вкъщи. Аз не мога да хвана ръката ти. Луси също не иска да те види, а с Джанет разговаряте през стъклена преграда.

— Какво искаш да кажеш?

— Функционално заболяване.

— Аха. Сигурно си учил за това. Докато си взимал магистърската си степен по психология.

— Не ми се подигравай.

— Никога не съм ти се подигравала.

Уесли се обиди. Обърнах лице към камината и затворих очи.

— Кей, недей да умираш.

Не казах нищо.

— Да не си посмяла. — Гласът му потрепери. — Да не си посмяла!

— Няма да се отървеш от мен толкова лесно — казах аз и станах. — Хайде да си лягаме.

Уесли спа в стаята, в която обикновено отсядаше Луси. През по-голямата част от нощта аз кашлях и се мъчех да се настаня удобно, което беше невъзможно. Сутринта Уесли стана в шест и половина и когато влязох в кухнята, на печката се вареше кафе. През клоните на дърветата навън проникваше светлина и по съсухрените листа на рододендрона разбрах, че е много студено.

— Ще приготвя нещо за закуска — каза Уесли. — Какво искаш?

— Не мисля, че мога да сложа хапка в устата си. — Изпитвах немощ и всеки път, когато се закашлях, имах чувството, че белите ми дробове ще експлодират.

— Очевидно си по-зле. — В очите му проблесна загриженост. — Трябва да отидеш на лекар.

— Нали аз съм лекар. Пък и още е твърде рано да търся медицинска помощ.

Глътнах аспирин, хапчета за регулиране на храносмилането и витамин С. Изядох една кифла и тъкмо започнах да се чувствам като човек, когато Роуз се обади и развали настроението ми.

— Доктор Скарпета? Онази майка от остров Танжер е починала рано тази сутрин.

— О, господи, не! А дъщерята?

— Състоянието ѝ е сериозно. Или поне беше такова допреди няколко часа.

— А трупът?

Седях на един стол в кухнята, а Уесли разтриваше раменете и врата ми.

— Още никой не го е докосвал. Не знаят какво да направят. Търсиха те от Института по съдебна медицина в Балтимор. И от Центъра за контрол и превенция на заболяванията.

— Кой?

— Някой си доктор Брет Мартин.

— Трябва да се обадя първо на него, Роуз. А през това време ти се свържи с Балтимор и им кажи при никакви обстоятелства да не изпращат трупа в моргата, докато не им се обадя. Какъв е номерът на доктор Мартин?

Тя ми го каза и аз веднага го набрах. Той отговори на първото позвъняване. Гласът му звучеше развълнувано.

— Направихме процентна елиминация на вируса от кръвната плазма на пробите, които донесохте. От трите параметъра два съответстват на едра шарка, но третият е различен.

— Тогава едра шарка ли е, или не?

— Изследвахме генетичния код. Не съответства на нито един вирус на шарка, който е съхранен в лабораториите по света. Доктор Скарпета, мисля, че си имаме работа с вирус мутант.

— Това означава, че ваксинацията против едра шарка няма да подейства — казах аз и сърцето ми се сви.

— Може да експериментираме върху животни. Но ще мине най-малко седмица, преди да научим резултатите и да започнем да мислим за нова ваксина. За практически цели наричаме заболяването едра шарка, но всъщност нямаме представа какво е, по дяволите! Освен това ще ви напомня, че от 1986 година работим върху ваксина срещу СПИН и не сме стигнали доникъде.

— Остров Танжер трябва незабавно да бъде поставен под карантина. Трябва да ограничим разпространението на болестта — възкликнах аз. Тревогата ми граничеше с паника.

— Да, знаем. В момента сформираме екип и ще мобилизираме Бреговата охрана.

Затворих и се обърнах към Уесли.

— Трябва да тръгвам. Има епидемия от нещо, за което никой не е чувал. Вирусът вече уби двама души. Може би ще убие още трима. Или четирима. Прилича на едра шарка, но не е. Трябва да разберем как се предава заразата. Дали Лила Прюит е познавала майката, която току-що е починала? И дъщерята. Имали ли са контакт? Били ли са съседни? А водните запаси? На острова има водонапорна кула. Спомням си, че я видях.

Облякох се. Уесли стоеше до вратата. Лицето му беше сивкаво и приличаше на камък.

— Смяташ отново да отидеш там, така ли?

- Първо ще отида в Института.
- Аз ще карам.

12.

Слязох от колата. Уесли каза, че отива в ричмъндското подразделение на ФБР и ще ми се обади по-късно. Токовете ми тракаха силно, докато вървах по коридора и кимах за добро утро на колегите. Роуз говореше по телефона. Ужасих се, като видях бюрото си. Стотици доклади и смъртни актове очакваха подписа ми, а пощата и телефонните съобщения преливаха от кошчето.

— Какво е това? — попитах аз. — Все едно съм отсъствала цяла година.

— Да. И аз имам такова чувство.

Роуз мажеше ръцете си с лосион. Забелязах на бюрото си малък флакон с ароматизиран спрей за лице „Вита“. Същият флакон стоеше и на бюрото на Роуз. Вторачих се в спрея „Вита“ и подсъзнанието ми регистрира видяното преди съзнанието. Зави ми се свят и се хванах за рамката на вратата. Роуз скочи и се втурна към мен.

— Доктор Скарпета!

— Откъде взе това? — попитах и посочих спрея за лице.

— Мостри. Пристигнаха по пощата.

— Използва ли го?

Тя ме погледна озадачено, после разтревожено каза:

— Не, той току-що дойде. Още не съм го пробвала.

— Не го докосвай! Кой друг получи такова нещо?

— Не знам. Защо? Какво има?

Взех ръкавици, грабнах спрея за лице и го пуснах в найлонов плик.

— Всички в залата за конференции! Веднага!

Хукнах по коридора и след няколко минути се събра целият ми персонал. Някои се бяха задъхали. Всички ме гледаха неспокойно и притеснено.

Показах им прозрачната торбичка с мострата от спрея „Вита“ и попитах:

— Кой е получил такова нещо?

Четирима души вдигнаха ръце.

— Кой го е използвал?

Изражението на Клита, чиновничка от рецепцията, беше уплашено.

— Защо? Какво има?

— Напръска ли лицето си?

— Не. Само растенията вкъщи.

— Растенията да бъдат опаковани и изгорени. Къде е Уинго?

— В Центъра по медицина.

— Не съм сигурна и се моля на Бога да греша. Но може би имаме работа с умишлено замърсяване на продукти. Моля ви, не изпадайте в паника, но при никакви обстоятелства не докосвайте този спрей. Знаете ли по какъв начин е бил доставен?

— Сутринта дойдох преди всички. И флаконите бяха пуснати в пощенската кутия. Бяха в малки пощенски цилиндри. Единайсет на брой. Сигурна съм, защото ги преброих, за да видя дали ще има за всички — отговори Клита.

— Но не ги е донесъл пощальонът, така ли? Просто са били пуснати в процепа на външната врата?

— Не знам кой ги е донесъл. Но имаха такъв вид, сякаш бяха изпратени по пощата.

— Моля, дайте ми всички цилиндри с флакони.

Казаха ми, че никой не е използвал спрея за лице. Събраха флаконите и ги донесоха в кабинета ми. Сложих си ръкавици и разгледах пощенския цилиндър, предназначен за мен. Явно бяха мостри на производителя, но ми се стори много странно, че са адресирани до определен човек. Погледнах вътре и видях талон за спрея. Вдигнах го към светлината и забелязах, че краищата са неравни, сякаш талонът е отрязан с ножица, а не машинно.

— Роуз?

Тя влезе в кабинета ми.

— До кого беше адресирана пратката, която получи ти?

— Мисля, че до Института.

— Тогава единственият цилиндър с име е моят.

— Да. Това е ужасно.

— Така е — съгласих се аз и взех пощенския цилиндър. — Погледни това. Буквите са с еднакви размери, а марката е на същия

етикет като адреса. Не съм виждала такова нещо.

— Все едно са излезли от компютър — рече тя и изумлението ѝ нарасна.

— Отивам отсреща в лабораторията за ДНК. Обади се на Военния научноизследователски институт по заразни болести и кажи на полковник Фуджицубо, че веднага трябва да свикаме съвещание между тях, нас, Центъра за контрол и превенция на заболяванията и ФБР.

— Къде искаш да се състои?

— Да не бъде тук. Както прецени Бентън.

Хукнах навън и пресякох Четиринайсета улица. Влязох в сградата, където преди няколко години бяха настанени съдебномедицинските лаборатории, и от телефона на охраната се обадох на доктор Дъглас Уийт.

— Необходима ми е стерилна камера — обясних аз.

— Влизай.

Дългият наклонен коридор, винаги лъснат до блясък, водеше към редица остъклени лаборатории. Учените вътре боравеха с капкомери, гелове и радиоактивни проби и разчитаха генетични кодове, за да ги идентифицират. Уийт седеше на бюрото си и пишеше нещо на компютъра. Беше дружелюбна и привлекателна четирийсетгодишна жена, макар че имаше мъжко име.

— Каква неприятност носиш този път? — усмихна се Уийт.

— Вероятно умишлено замърсяване на продукти. Трябва да напръскам със спрей предметно стъкло, но капките в никакъв случай не бива да се разпространят във въздуха.

— Какво има в спрея? — Изражението ѝ стана сериозно.

— Вероятно вирус.

— Като онзи от остров Танжер?

— Опасявам се, че е същият.

— Не мислиш ли, че е по-разумно да го дадеш на Центъра за контрол и превенция на заболяванията и те да...

— Да, Дъглас, би било по-разумно — търпеливо обясних аз, като отново се закашлях. — Но нямаме време. Трябва да знам какво е. Нямаме представа колко от тези флакони са в ръцете на потребители.

В лабораторията за анализ на ДНК имаше няколко стерилни камери, оградени със стъклени биоизолатори, защото вещественото

доказателство, което изследваха там, беше кръв. Дъглас ме заведе в дъното на стаята и ми даде престилка, после си сложихме маски и ръкавици.

— Готова ли си? — попитах аз и извадих спрея за лице от найлоновата торбичка. — Ще стане бързо.

Пъхнах през отвора предметното стъкло и спрея и пръснах няколко капки.

— Да го потопим в десетпроцентов разтвор на белина — добавих аз. — После ще го сложим в найлоново пликче и заедно с останалите десет ще го изпратим в Атланта.

— Ей сега ще донеса разтвор — рече Дъглас и излезе.

Предметното стъкло изсъхна почти веднага. Капнах боя на Николау и го покрих с друго предметно стъкло. Вече го разглеждах под микроскопа, когато Уийт се върна с контейнер с белина. Потопихме няколко пъти спрея „Вита“ и страхът ми се засили. Вените на врата ми започнаха силно да пулсират. Надникнах и зърнах телцата на Гуарниери, които се боях, че ще видя.

Погледнах Уийт и по изражението ми тя се досети какво съм видяла.

— Лоша работа — отбеляза Дъглас.

— Лоша работа — съгласих се аз, изключих микроскопа и хвърлих маската и ръкавиците си в контейнера за биологично опасни отпадъци.

Изпратихме със самолет в Атланта спрейовете „Вита“ и в цялата страна беше излъчено предупреждение към всеки, евентуално получил такова нещо. Производителят веднага призова да се върнат всички мостри, служителите на международните авиолинии претърсваха багажа на пътниците. Ако *смъртдок* бе заразил стотици или хиляди спрейове, потенциалното разпространение на болестта беше зашеметяващо. Може би за пореден път светът бе застрашен от смъртоносна епидемия.

Съвещанието се състоя в един часа следобед в подразделението на ФБР на Стейпълс Мил Роуд. На високите пилони се развяваха щатски и национални знамена, а пронизващият вятър брулеше пожълтелите листа на дърветата и превръщаше деня в по-студен,

отколкото всъщност беше. Тухлената сграда беше нова и имаше зала за конференции с модерни аудио-визуални средства, затова имахме възможност да виждаме на екрани хората, които се намираха далеч от нас, и да разговаряме с тях. Начело на масата, където бяха контролните уреди, седна млада жена, специален агент на ФБР. Уесли и аз придърпахме столове и приближихме микрофоните към себе си. На стената срещу нас бяха наредени видеомонитори.

— Кого още чакаме? — обърна се Уесли към организатора на съвещанието, който влезе в залата с купчина папки.

— Майлс — отговори агентът. Имаше предвид шефа ми, председателя на комисията по здравеопазването в щата. — И шефа на Бреговата охрана в Крисфилд, Мериленд, който ще долети с хеликоптер. Полетът няма да отнеме повече от трийсет минути.

Специалният агент едва изрече тези думи, когато в далечината се чу тракане на перки на хеликоптер. След няколко минути „Джейхоук“ забръмча над главите ни и кацна на площадката зад сградата. Не си спомнях хеликоптер на Бреговата охрана да се е приземявал в нашия град, нито да е летял толкова ниско и видът му сигурно уплаши много хора. Събличайки палтото си, в залата влезе Рон Мартинес, шефът на Бреговата охрана в Крисфилд. Видях тъмносинята му бойна униформа и картите, навити на рула, и положението стана още по-мрачно.

Пристигна и Майлс, председателят на комисията по здравеопазването в щата, и седна до мен. Той беше възрастен човек с буйни посивели коси. Кичурите му стърчаха във всички посоки, а челото му беше намръщено. Той си сложи черни очила с дебели лупи.

— Не изглеждаш добре — обърна се Майлс към мен.

— Обичайният сезонен грип — отговорих аз.

— Ако знаех, че си болна, нямаше да седна до теб. — Той говореше сериозно.

— Минах заразния стадий — казах аз, но Майлс не слушаше.

Мониторите светнаха и на единия от тях познах лицето на полковник Фуджицубо. На друг се появи Брет Мартин и се вторачи в нас.

— Камерата и микрофоните са включени — каза специалният агент, който седеше зад контролното табло. — Чувате ли ни?

— Отлично — отговори Фуджицубо от Фредерик, Мериленд.

— Да — каза Мартин от Атланта.

— Готови сме — рече специалният агент и ни огледа.

— Първо искам да се уверя, че всички сме наясно за какво става дума — започнах аз. — На остров Танжер, намиращ се на петнайсет морски мили от бреговете на Вирджиния, има епидемия от нещо като едра шарка. Досега са починали двама души и трети е болен. Освен това има вероятност със същия вирус да е била заражена жертва на убийство. Подозираме, че заразяването е било извършено умишлено, чрез мостри за ароматерапия на спрей за лице „Вита“.

— Това още не е уточнено — каза Майлс.

— Мострите трябва да пристигнат тук всеки момент — обади се Мартин от Атланта. — Ще започнем изследванията незабавно. Да се надяваме, че до утре вечерта ще имаме резултати. Междувременно флаконите се изтеглят от обращение, докато разберем с какво имаме работа.

— Може да направите процентна елиминация на вируса от кръвната плазма, за да разберете дали е същият вирус — каза Майлс.

Мартин кимна.

— Ще го направим.

Майлс огледа присъстващите в залата.

— Е, за какво става дума? Някакъв откачен, който убива с болести? Как можем да сме сигурни, че спрят не е разпространен в цялата страна?

— Мисля, че убиецът изчаква — каза Уесли. — Започва с една жертва и когато това има резултат, продължава на малък остров, после нанася удар в държавен институт. Ще премине в следващата фаза, ако не го спрем или не разработим ваксина. Подозирам, че засега действа само във Вирджиния, защото спрейовете за лице явно са доставени на ръка. Пощенските марки са фалшиви, за да изглежда така, сякаш пратките са пуснати по пощата.

— Тогава определено говорим за умишлено замърсяване на продукти — каза полковник Фуджицубо.

— Говорим за тероризъм.

— С каква цел?

— Още не знаем.

— Това е много по-лошо от убиеца с тилонол и Юнабомбър — казах аз. — Те причиняваха смърт само на онези, които глътнеха

хапчетата или отвореха пакетите с експлозивите, докато този вирус ще се разпространи сред хиляди хора.

— Доктор Мартин, какво можете да кажете за вируса? — попита Майлс.

— Разполагаме с четири традиционни метода за изследване на едра шарка. С помощта на електронен микроскоп наблюдаваме пряка визуализация на вариолата.

— Вариола? — извика Майлс. — Сигурни ли сте?

— Нека да довърша — рече Мартин. — Откриваме наличието на антигени и с помощта на агар, хранителна среда за развъждане на бактерии. Културата от заражена мембрана на пилешки ембрион и други тъкани ще трябва да зрее два-три дни. Затова още не разполагаме с тези резултати, но направихме процентна елиминация на вируса от кръвната плазма, която потвърди шарка. Но още не знаем какъв вид. Вирусът е много странен. Не е класическа вариола, макар че прилича на нея.

— Доктор Скарпета — рече Фуджицубо, — можете ли да ми кажете какво има в спрея?

— Дестилирана вода и ароматни вещества. Съставките не са изброени на флакона, но обикновено с всички спрейове е така. В указаниято пише, че може да се използва за лице и за контактни лещи.

— Тогава каква продължителност на живота можем да очакваме от заразените спрейове? Вирусът на вариолата не е устойчив на влага.

— Уместен въпрос — отбеляза Мартин. — Вирусът на вариолата може да живее няколко месеца, дори година, при стайна температура. Чувствителен е към светлината, но щом се намира във флакони, това може да е проблем. Не обича топлината и за съжаление сега е най-благоприятното време през годината за развитието му.

— Разпространението на болестта зависи от това колко хора са използвали спрея — предположих аз.

— Може би — каза Мартин.

— Явно престъпникът, когото издирваме, има познания за инфекциозните болести — рече Уесли.

— Сигурно е така — съгласи се Фуджицубо. — Вирусът трябва да бъде култивиран и разпространен и ако наистина става дума за тероризъм, извършителят е отлично запознат с основните лабораторни

методи. Знаел е как да борави с такъв вирус и да се опази. Само един човек ли предполагахме, че е замесен?

— Такава е моята теория, но всъщност не знаем — отговори Уесли.

— Кръстил се е *смъртдок* — казах аз.

— Като Доктор Смърт? — Фуджицубо се намръщи. — Иска да ни каже, че е лекар?

И това не беше сигурно, но въпросът бе обезпокоителен.

— Доктор Мартин — казах аз, — предполага се, че вашият институт и една лаборатория в Русия са единствените два източника на изолирани вируси на едра шарка. Имате ли представа как някой може да се сдобие с вируса?

— Да — добави Уесли. — Колкото и да е неприятно, ще се наложи да проверим служителите ви. Уволнили ли сте напоследък някого? Някой да е бил съкратен или принуден да напусне през последните месеци и години?

— Вирусите на вариола при нас се съхраняват и описват педантично, все едно боравим с плутоний — уверено отговори Мартин. — Лично проверих това и мога със сигурност да ви кажа, че нищо не е пипано. Нищо не липсва. И е невъзможно да се проникне в заключените хладилни камери без пълномощно и без да се знаят кодовете на алармената система.

Последва кратко мълчание, после Уесли каза:

— Няма да е зле, ако имаме списък на хората с такива пълномощия през последните пет години. Въз основа на информацията досега мисля, че извършителят е мъж от индоевропейската раса, вероятно на четирийсет и няколко години. По всяка вероятност живее сам, но ако има приятел или приятелка, част от жилището му е недостъпно за посетители и...

— Може би е бивш лаборант — прекъсна го специалният агент.

— Да, нещо подобно — отговори Уесли. — Човек с образование и опит. Той е интроверт, необщителен, и аз стигнах до този извод въз основа на няколко неща, не на последно място сред които е склонността му да пише с малки букви. Отказът да употребява пунктуация говори за убедеността му, че не е като другите хора и общоприетите правила не важат за него. Не е разговорлив и може би познатите му го смятат за надменен или срамежлив. Разполага със

свободно време и най-важното — мисли, че са се отнесли несправедливо с него. Смята, че му дължат извинение от най-високо ниво, може би от правителството, и според мен това е ключът за мотивацията му.

— Тогава става дума за отмъщение — казах аз. — Ясно и просто.

— Никога не е ясно, нито просто — възрази Уесли. — Бих искал да е така. Но аз наистина мисля, че отмъщението е ключът. Ето защо всички правителствени агенции, които се занимават с инфекциозни заболявания трябва да ни представят списък на мъмрените, уволнените, съкратените и изпратените в принудителен отпуск през последните няколко месеца и години.

— Е, в такъв случай, да поговорим за логистиката — обади се Фуджицубо.

Беше ред на Бреговата охрана да представи план. Мартинес стана и закачи на стената срещу камерата големи карти, така че да ги виждат участниците в конференцията, с които общувахме от разстояние, после извади лазерна показалка и посочи залива Чесапийк, връзващ се в крайбрежието на Мериленд и Вирджиния.

— Там има няколко острова. Смит Айланд, Саут Марш Айланд, Блъдсуърт Айланд. Остров Танжер се намира само на петнайсет морски мили от Крисфилд, където рибарите носят раците, които улавят. И мнозина от жителите на остров Танжер имат роднини в Крисфилд. Много се притеснявам за това.

— А аз се притеснявам, че жителите на остров Танжер няма да искат да ни сътрудничат — каза Майлс. — Карантината ще парализира единствения им източник на доходи.

— Да, така е — съгласи се Мартинес и погледна часовника си. — И това вече е факт. Повикахме моторници чак от Елизабет Сити, за да ни помогнат да обградим острова.

— И никой не може да го напуска? — попита Фуджицубо.

— Точно така.

— Добре.

— Ами ако хората се възпротивят? — попитах аз. — Какво ще направите с тях тогава? Не можете да ги арестувате и да се изложите на риск от заразяване.

Мартинес се поколеба и погледна Фуджицубо.

— Какво ще кажете по този въпрос?

— Вече обсъдихме това — отговори Фуджицубо. — Разговарях с министъра на транспорта, с вицеадмирал Пери и, разбира се, с министъра на отбраната. Белия дом ще ни даде пълномощия.

— За какво? — попита Майлс.

— Да използваме смъртоносна сила, ако всичко друго няма ефект — отговори Мартинес.

— Господи! — измърмори Уесли.

Не повярвах на онова, което чух.

— Нямаме друг избор — спокойно каза Фуджицубо. — Ако хората започнат да изпадат в паника, да бягат от острова и да не слушат предупрежденията на Бреговата охрана, те ще пренесат заразата на континенталната част. При това става дума за население, което не е било имунизирано от трийсет години. Или имунизацията вече не действа. Или болестта е мутирала до такава степен, че сегашната ваксинация няма да ги защити. С други думи, сценарият е много неприятен.

Не знам дали ми се догади, защото не се чувствах добре, или от онова, което току-що чух. Замислих се за порутеното рибарско селище с наклонени надгробни плочи и саможиви хора, чието единствено желание беше да ги оставят на мира. Те не обичаха да се подчиняват никому, защото отговаряха само пред бога и бурите.

— Трябва да има друг начин — казах аз.

Но за съжаление нямаше.

— Едрата шарка е силно инфекциозно заболяване. Епидемията трябва да бъде овладяна — каза Фуджицубо. — Трябва да мислим за мухите, които кръжат над пациентите, и за раците, пътуващи към континенталната част. И за пренасянето на заразата чрез комарите. Дори не знаем всичко, за което трябва да се тревожим, след като още не сме наясно каква е болестта.

Мартин ме погледна.

— Вече сме изпратили на острова екипи, медицински сестри, лекари и преносими изолатори, за да не постъпват хората в болниците, а да си стоят вкъщи.

— А мъртвите? Замърсяването на въздуха? — попитах аз.

— Според закона в Съединените щати, това е извънредно положение номер едно за общественото здравеопазване.

— Съзнавам това — нетърпеливо казах аз, защото той започна да говори като бюрократ.

— Ще изгорим всичко освен пациентите. Труповите ще бъдат кремирани. Къщата на Лила Прюит също ще бъде изпепелена.

Фуджицубо се опита да ми вдъхне смелост.

— Екипът на Военния научноизследователски институт по заразни болести вече потегли за остров Танжер. Ще разговаряме с местните жители и ще се опитаме да ги накараме да разберат.

Замислих се за Дейви Крокет и сина му, за другите хора и за паниката им, когато видят как учените в скафандри превземат острова и започват да горят домовете им.

— Със сигурност ли знаем, че ваксината против едра шарка няма да подейства? — попита Уесли.

— Още не сме сигурни — отговори доктор Мартин. — Изследванията с лабораторни животни ще продължат няколко дни или седмици. И дори ако ваксината подейства върху животните, няма гаранция, че ще може да спаси хората.

— Не храня надежди, че ваксината ще подейства, след като ДНК на вируса се е променила — каза Фуджицубо.

— Не съм лекар, но се питам дали бързо можете да ваксинирате всички, в случай че ваксината подейства — попита Мартинес.

— Твърде е рисковано — отговори Мартин. — Ако не е едра шарка, защо ще излагаме хората на риск от заразяване? Пък и когато разработим новата ваксина, няма да искаме след няколко седмици отново да отидем да ваксинираме хората, този път срещу друг вид шарка.

— С други думи — рече Фуджицубо, — не можем да използваме жителите на остров Танжер като лабораторни животни. Ако ги държим на острова и им осигурим ваксина колкото е възможно по-скоро, ще съумеем да овладеем положението. Добрата новина е, че вирусът на едрата шарка е глупав и убива гостоприемниците си толкова бързо, че се самоунищожава, ако се изолира.

— Да, точно така. И целият остров ще бъде унищожен, а ние ще седим и ще гледаме. Не мога да повярвам. По дяволите! Това не може да се случва във Вирджиния — ядоса се Майлс, удари с юмрук по масата и стана. Лицето му беше тъмнорвено и той се потеше. — Господа, искам да знам какво ще правим, ако започнат да идват

пациенти от други краища на щата. В края на краищата, губернаторът ме е назначил да се грижа за здравеопазването във Вирджиния. Всички градове ли ще изгорим?

— Ако епидемията се разпространи — отговори Фуджицубо, — явно ще трябва да използваме болниците и да обособим специални отделения. Центърът за контрол и превенция на заболяванията и моите хора вече предупреждават медицинския персонал и разговарят с тях.

— Съзнаваме, че болничният персонал е изложен на най-голям риск — добави Мартин. — Би било хубаво, ако Конгресът сложи край на тези проклетни принудителни отпуски поради съкращенията в бюджета, за да не са ми вързани ръцете.

— Повярвайте, и президентът, и Конгресът знаят.

— Сенаторът Нейгъл ме увери, че до утре сутринта всички ще бъдат на работа.

— Все така казват.

Подутината и сърбежът на мястото на реваксинацията на ръката ми бяха постоянно напомняне, че вероятно напразно бях заразена с вируса. По целия път до паркинга се оплаквах на Уесли.

— Отново ме ваксинираха и съм болна от нещо, което на всичко отгоре означава, че имунната ми система е потисната.

— Откъде знаеш, че не си хванала онзи вирус?

— Не знам.

— Тогава може би си заразна.

— Не, не може да бъде. Обривът е първият симптом, а аз се преглеждам всеки ден. Видя ли и най-малкия признак, веднага ще се върна в изолатора. И ще стоя на трийсет метра от теб и от всеки друг, Бентън — казах аз, ядосвайки се безпричинно на предположението, че мога да заразя някого дори с обикновена простуда.

Той ме погледна, докато отключваше вратите, и разбрах, че е много по-разстроен, отколкото показва.

— Какво искаш да направя, Кей?

— Закарай ме вкъщи, за да взема колата си.

Докато карах покрай боровите гори, дневната светлина бързо помръкваше. Нивите бяха изпъстрени с туфи памук, който още се беше вкопчил в изсъхналите стебла, а небето изглеждаше влажно и студено.

Когато се бях прибрала от съвещанието, вкъщи ме чакаше съобщение от Роуз. В два часа следобед Кийт Плезънтс се бе обадил от ареста и отчаяно бе настоял да отида да го видя. А Уинго беше болен от грип и не бе отишъл на работа.

Много пъти бях ходила в Съдебната палата и харесвах причудливата старомодна постройка и неудобствата ѝ. Сградата беше построена през 1825 година от майстор-зидаря на Томас Джеферсън, беше бяла с червени тухли, имаше колони и бе оцеляла след Гражданската война, макар че янките бяха успели да унищожат архивите. Замислих се за студените зимни дни, когато заедно с детективите чаках на моравата отпред, за да ме извикат на свидетелската скамейка. Помнех имената на всички, за които бях давала показания в този съд.

Сега процедурите протичаха в просторната нова сграда в съседство до старата и аз изпитах тъга, защото постройките от този вид бяха паметници на нарастващата престъпност. Липсваха ми по-обикновените минали времена, когато се преместих във Вирджиния и изпитвах страхопочитание към старата Съдебна палата. Тогава пушех. Предположих, че романтизирам миналото, както са склонни да правят повечето хора. Но цигарите също ми липсваха, както и чакането пред Съдебната палата. Промяната ме накара да се почувствам остаряла.

Шерифският отдел също беше бял, с червени тухли, и паркингът и арестът бяха опасани с ограда с бодлива тел отгоре. Двама от затворниците, облечени в оранжеви анцузи, лъскаха кола без опознавателни знаци, която току-що бяха измили. Те ме огледаха закачливо, докато паркирах, и единият сръга другия.

— Как е? — измърмори единият, докато минавах покрай тях.

— Добър ден — казах аз и ги погледнах.

Те се обърнаха, защото не се интересуваха от човек, когото не можеха да сплашат, а аз отворих външната врата. Шерифският отдел беше скромен и потискащ и като всички публични институции в света, бе надраснал драстично обкръжението си. Имаше автомати за кока-кола и закуски, а стените бяха облепени със снимки на издирвани хора. Спрях пред дежурния, където млада жена прелистваше папки и дъвчеше писалката си.

— Извинете — казах аз. — Дошла съм да видя Кийт Плезънтс.

— В списъка ли е името ви?

Контактните ѝ лещи я накараха да присвие очи. Имаше и скоби на зъбите.

— Той ме помоли да дойда, затова се надявам, че съм в списъка.

Младата жена прерови папките.

— Как се казвате?

Казах ѝ и тя проследи с пръст имената в списъка.

— Ето ви — рече жената и стана. — Елате с мен.

Тя заобиколи бюрото си и отключи врата с решетка на прозореца. Влязохме в тясна лаборатория за отпечатъци и проявяване на снимки и очукано метално бюро, на което седеше нисък набит полицай. Понататък имаше друга тежка врата, през която се чуваха шумове от ареста.

— Ще трябва да сложите чантата си тук — каза той.

Оставих чантата си на бюрото и пъгнах ръце в джобовете на палтото си. Щяха да ме претърсват и това не ми беше приятно.

— Тук има малка стая, където арестантите се срещат с адвокатите си — каза полицаят и посочи с палец, сякаш спираше коли.

— Но някои от онези типове подслушват всяка дума и ако това е проблем, качете се горе. Там има още една такава стая.

— Мисля, че горе ще е по-добре — отговорих аз.

Появи се яка полицайка с къси бели коси. Носеше детектор за метал.

— Вдигнете ръце. Имате ли нещо метално в джобовете? — попита тя.

— Не — отговорих аз, но детекторът започна да бръмчи.

— Съблечете палтото си.

Направих го и жената отново ме провери. Детекторът продължи да бръмчи. Тя се намръщи.

— Някакви бижута?

Поклатих глава и изведнъж се сетих, че съм със сутиен с телени банели, за който нямах намерение да споменавам. Полицайката остави детектора и започна да ме претърсва. Ченгето отвори широко уста и се вторачи в мен, сякаш гледаше порнографски филм.

— Добре — каза жената, доволна, че съм безобидна. — Последвайте ме.

За да се качим горе, трябваше да минем през женския арест. Полицайката отключи тежката метална врата, която шумно се затвори

зад нас. Арестантките бяха млади, а килиите им — тесни като клетки за животни. Във всяка имаше бяла тоалетна чиния, легло и мивка. Някои редяха пасианси, други се бяха облегли на решетките. Бяха окачили дрехите си на стените, а подносите им бяха пълни с онова, което не бяха пожелали да изядат. Повдигна ми се от миризмата на застояла храна.

— Хей, мамче!

— Я виж кой е дошъл.

— Някаква баровка.

Те протегнаха ръце, опитвайки се да ме докоснат. Някои мляскаха с уста, сякаш се целуваха, други издаваха дрезгави, гърлени звуци, наподобяващи смях.

— Остави я тук. Само за петнайсет минути. Ох, ела при мама!

— Дай ми цигари.

— Затваряй си устата, Уонда. Вечно искаш нещо.

— Тихо — с отегчен напевен глас каза полицайката и отключи поредната врата.

Тръгнах след нея нагоре по стълбите и осъзнах, че треперя. В стаята, в която влязох, бяха разхвърляни разни неща, сякаш по-рано бе служила за нещо. На стената бяха подпрени дъски, в ъгъла имаше ръчна количка, а на пода бяха разпилени листовки и бюлетини. Седнах на един сгъваем стол до маса, издраскана с имена и мръсни думи.

— Настанете се удобно. Той ей сега ще дойде.

Останах сама. Капките за нос и кърпите бяха останали в джоба на палтото ми. Подсмръкнах и затворих очи. После чух тежки стъпки и в стаята влезе Плезънтс. Не приличаше на себе си. Лицето му беше бледо и измъчено. Беше облечен в широки затворнически джинсови дрехи и ръцете му бяха оковани в белезници. Той ме видя и очите му се напълниха със сълзи, а когато опита да ми се усмихне, устните му потрепераха.

— Сядай и не мърдай — каза пазачът, който го доведе. — Да не съм чул, че тук е имало проблем. Инак се връщам и край на свиждането.

Плезънтс залитна и се подпря на стола.

— Необходимо ли е да бъде с белезници? — обърнах се аз към пазача. — Той е тук за нарушение на правилника за движение.

— Арестантът е извън охраняемата зона. Затова е с белезници. Ще се върна след двамазет минути — отговори пазачът и излезе.

— Не ми се беше случвало такова нещо. Имате ли нещо против, ако запаля цигара? — Смахът на Плезънтс беше нервен и граничеше с истерия.

— Не.

Ръцете му трепереха толкова силно, че аз трябваше да щракна със запалката.

— Изглежда, няма пепелник. Тук може би пушенето е забранено. — Очите му разтревожено обходиха стаята. — Сложиха ме в килия с търговец на наркотици. Целият е татуиран и не ме оставя на мира. Закача ме и ме нарича с педерастки имена. Не съм се опитвал да бягам от никого.

Забелязах на пода пластмасова чашка и я сложих пред него, за да я използва за пепелник.

— Благодаря — рече Плезънтс.

— Разкажи ми какво се случи, Кийт.

— Прибирах се вкъщи след работа и изведнъж зад мен се появи кола със сигнални светлини и сирена. Веднага отбих и спрях. Беше онзи гадняр, следователят, който ме прави на луд.

— Ринг — казах аз и сърцето ми започна да бие силно в гърдите.

Плезънтс кимна.

— Каза, че ме гонил повече от километър и половина, но аз не съм реагирал на предупрежденията му. Това беше чиста лъжа. — Очите му блеснаха. — През последните няколко дни той ужасно ме изнерви.

— Каза ли нещо друго, когато те спря?

— Да. Рече, че неприятностите ми тепърва започвали. Това бяха точните му думи.

— Защо си поискал да ме видиш? — Досещах се защо, но исках да го чуя от устата му.

— Здравата съм загазил, доктор Скарпета. — Очите му отново се насълзиха. — Майка ми е възрастна и няма кой да се грижи за нея, освен мен. А някои хора мислят, че съм убиец. Не съм убивал никого! Дори птичка! Искат да ме уволнят от работа.

— Майка ти на легло ли е?

— Не, но е на осемдесет и има емфизема. От цигарите. Вече не може да кара кола.

— Кой се грижи за нея в момента?

Плезънтс поклати глава и избърса сълзите си. Краката му трепереха.

— Няма ли кой да ѝ занесе храна? — добавих аз.

— Никой, освен мен.

Огледах се, за да намеря нещо за писане, и видях червен молив и къс кафява хартия.

— Каж ми адреса и телефонния ѝ номер. Обещавам, че ще изпратя някого при нея, за да провери дали е добре.

Той въздъхна облекчено и ми съобщи информацията. Записах всичко.

— Обадох ви се, защото не знаех към кого другото да се обърна — рече Плезънтс. — Не може ли някой да направи нещо, за да ме измъкне оттук?

— Разбрах, че гаранцията е петстотин долара.

— Да. Според съкилийника ми това е десет пъти повече, отколкото се определя за такова нарушение. Нямам пари и няма откъде да ги намеря. Това означава, че ще стоя тук до датата на делото. Седмици. Дори месеци. — Очите му отново се напълниха със сълзи.

— Използваш ли Интернет, Кийт?

— Какво?

— Работиш ли с компютри?

— Да, в сметището. Нали си спомняте, че имаме сателитна система.

— Тогава използваш Интернет.

Той явно не знаеше какво е това.

— Електронна поща — добавих аз.

— Използваме геостационарен сателит. — Плезънтс беше озадачен. — А, имате предвид камионът, изхвърлил трупа? Сега съм сигурен, че беше на Коул и бе дошъл от някакъв строеж. Той събира боклука от няколко строежа в южната част на Ричмънд. Това би било подходящо място да се отървеш от труп. Отиваш там с колата, след като се е мръкнало. Всички са си отишли и никой не те вижда.

— Каза ли това на следователя Ринг?

На лицето му се изписа омраза.

— Не, не му казах нищо. Вече не говоря пред него. Той прави всичко възможно да ме натопи.

— Защо мислиш, че иска да те натопи?

— Защото трябва да арестува някого за онова убийство. Да бъде герой. — Плезънтс изведнъж започна да говори уклончиво. — Каза, че всички други не знаели какво правят. Включително вие.

— Какво друго каза? — Имах чувството, че се превръщам в студен твърд камък, както обикновено ставаше, когато гневът ми прераснеше в решителна ярост.

— Показах му къщата си и той непрекъснато говореше. Явно много обича да приказва.

Плезънтс сложи фасата на ръба на масата с огънчето навън, за да изгори и да може да го пусне в пластмасовата чашка, без да я пробие. Запалих му друга цигара.

— Разказа ми за племенницата ви — продължи той. — Била същинска лисица и мястото ѝ не било във ФБР. Както и на вас в съдебната медицина. Защото...

— Продължавай. — Едва сдържах гнева си.

— Ами защото тя не си падала по мъже. Той мисли, че и вие сте такава.

— Интересно.

— Подиграваше се за това. От личен опит знаел, че нито една от вас не се среща с мъже, защото ви познавал отблизо. Щял съм да видя какво ще се случи с извратените типове, защото същото щяло да стане и с мен.

— Чакай малко! Наистина ли Ринг те заплаши, защото мисли, че си хомосексуалист?

— Майка ми не знае — рече Плезънтс и наведе глава. — Но някои хора знаят. Бил съм в такива барове. Познавам Уинго.

Надявах се, че не са имали интимна връзка.

— Тревожа се за мама — продължи той. — Тя се безпокои за мен, а това не се отразява добре на състоянието ѝ.

— Виж какво. Ще се отбия да я видя, докато се прибирам вкъщи.

По лицето му се стече сълза и Плезънтс я избърса с опакото на ръката си.

По стълбите се чуха стъпки и аз казах:

— Ще направя и още нещо. Ще видя с какво мога да ти помогна. Не мисля, че си убил някого, Кийт. Ще платя гаранцията ти и ще ти намеря адвокат.

Той отвори широко уста от изненада.

В стаята влезе пазачът.

— Наистина ли? — попита Плезънтс и залитайки се изправи.

— Ако се закълнеш, че казваш истината.

— Да, разбира се.

— Да-да. И ти си като всички останали — рече пазачът.

— Ще трябва да уредя този въпрос утре — рекох аз. — Боя се, че магистратите вече са се прибрали вкъщи.

— Хайде — каза пазачът и го хвана за ръката.

— Мама обича шоколадово мляко със сироп — каза Плезънтс. — Вече не може да яде почти нищо друго.

Отведоха го, а аз слязох долу и отново минах през женския арест. Този път арестантките бяха намусени, сякаш вече не им бях интересна. Хрумна ми, че някой им е казал коя съм, защото се бяха обърнали с гръб към мен, а една от тях се изплю.

13.

Шерифът Роб Рой беше легенда в област Съсекс и го избираха всяка година, без да има съперници. Много пъти бе идвал в моргата и според мен беше най-доброто ченге на света. В шест и половина вечерта го намерих в ресторант „Вирджиния“, където се събираха кореняците на града.

Помещението беше дълго. Масите бяха застлани с покривки на червени карета, а столовете — боядисани в бяло. Роб Рой ядеше сандвич с пържена шунка, пиеше кафе и разговаряше с някакъв мършав мъж със сбръчкано лице. Радиостанцията му беше на масата.

— Може ли да прекъсна разговора ви? — попитах аз и седнах при тях.

Рой отвори широко уста от изненада. За момент не повярва на очите си.

— Да ме вземат дяволите! — Той стана и стисна ръката ми. — Какво правиш тук, за бога?

— Търся теб.

— Извинете — каза другият мъж и стана.

— Не ми казвай, че си дошла по работа — рече шерифът.

— А за какво друго?

Лицето му стана сериозно.

— Случило ли се е нещо, за което не знам?

— Знаеш.

— Тогава за какво става дума? Между другото, какво ще хапнеш? Препоръчвам ти сандвич с печено пиле.

— Само чаша горещ чай — отговорих аз и се запитах дали някога отново ще мога да сложа храна в устата си.

— Не изглеждаш много добре.

— Чувствам се отвратително.

— Има грип.

— Да.

— Е, какво мога да направя за теб?

— Ще платя гаранцията на Кийт Плезънтс. За съжаление това ще стане едва утре. Но трябва да разбереш, Рой, че той е невинен. Натопили са го. Преследват го, защото следователят Ринг е тръгнал на лов за вещици и иска да се прочуе.

Роб Рой изглеждаше озадачен.

— Откога защитаваш арестанти?

— Винаги, когато са невинни. Кийт Плезънтс не е убиец. Не се е опитвал да избяга от полицията. И вероятно дори не е карал с превишена скорост. Ринг го тормози и лъже. Виж само каква висока гаранция е определена за нарушение на правилника за движение.

Шерифът мълчеше и слушаше.

— Плезънтс има стара болна майка и няма кой друг, освен него, да се грижи за нея. На път е да загуби работата си. Вуйчото на Ринг е секретар на обществената сигурност и бивш шериф. Знам как стоят нещата, Роб. Трябва да ми помогнеш. Ринг трябва да бъде спрян.

— Наистина ли мислиш така?

— Да, сигурна съм.

В този момент го повикаха по радиостанцията.

— Тук 51 — каза той и оправи колана с револвера си.

— Има ли нещо ново за обира?

— Още чакам.

Роб Рой прекъсна връзката и се обърна към мен.

— Нямах съмнения, че този младеж не е извършил никакво престъпление, така ли?

Кимнах.

— Никакви. Убиецът, който е разчленил онази жена, общува с мен по Интернет. Плезънтс дори не знае какво е това. Има и много други неща, които сега не мога да ти обясня. Но повярвай, Кийт Плезънтс няма нищо общо с онези престъпления.

— Сигурна си за Ринг, нали? Трябва да е така, щом търсиш помощта ми.

— Колко пъти да ти го казвам?

Той хвърли салфетката си на масата.

— Такива неща наистина ме вбесяват. Никак не обичам, когато затворят невинен човек в ареста ми и някакво ченге се гаври с нас, останалите.

— Познаваш ли Кичън, собственика на сметището?

— Разбира се.

— Някой трябва да поговори с него да не уволнява Кийт. Трябва да поправим грешката.

— Аз ще го направя.

Роб Рой извади портфейла си, остави пари на масата и гневно излезе. Аз останах да изпия чая си. Когато намерих бакалия на шосе 460 и спрях да купя мляко, шоколадово мляко със сироп, зеленчуци и супа, главата ме болеше и челото ми пареше.

Тръгнах между щандовете и докато се усетя, количката ми се напълни с всичко от тоалетна хартия до месни деликатеси. После извадих карта и адреса, който ми бе казал Плезънтс. Майка му живееше недалеч от главното шосе и когато отидох, спеше.

— О, боже. Не исках да ви будя.

— Кой е? — попита тя, след като откряна вратата и се вторачи в мрака.

— Доктор Кей Скарпета. Не се...

— Какъв лекар сте?

Госпожа Плезънтс беше съсухрена и прегърбена. Лицето ѝ беше сбръчкано. Дългите ѝ посивели коси се развяваха като паяжина и аз се замислих за сметището и за възрастната жена, която *смъртдок* бе убил.

— Влезте. — Тя бутна вратата. Изглеждаше уплашена. — Добре ли е Кийт? Не му се е случило нищо, нали?

— Преди малко го видях. Добре е — уверих я аз и взех покупките.

— Ох, това момче. — Тя поклати глава и ме покани в малкия си подреден дом. — Какво да правя? Той е всичко, което имам на този свят.

Госпожа Плезънтс беше уплашена и разстроена, но не искаше да го покаже.

— Знаете ли къде е Кийт? — внимателно попитах аз.

Влязохме в кухнята, където имаше малък стар хладилник и газова печка. Госпожа Плезънтс не отговори и започна да слага продуктите в хладилника, като събори на пода целина и моркови.

— Дайте да ви помогна — казах аз.

— Той не е направил нищо лошо. — Тя се разплака. — Сигурна съм в това. Но онзи полицай не иска да го остави на мира. Непрекъснато идва тук, тропа на вратата и се заяжда с Кийт.

Госпожа Плезънтс застана в средата на кухнята и почна да бърше сълзите си с ръце.

— Кийт каза, че обичате шоколадово мляко. Ей сега ще ви направя — казах аз и взех чаша и лъжица. — Утре ще си бъде вкъщи. И мисля, че следователят Ринг вече няма да ви безпокои.

Тя се вторачи в мен, сякаш бях добрата вълшебница.

— Само исках да се уверя, че имате всичко, което ви е необходимо, докато синът ви се върне — продължих аз и ѝ подадох чашата с шоколадовото мляко.

— Опитвам се да разбера коя сте. Много е вкусно. Няма нищо по-приятно в живота — рече тя и се усмихна.

Обясних ѝ накратко откъде познавам Кийт и какво работя, но госпожа Плезънтс не разбра. Явно мислеше, че съм влюбена в сина ѝ. Докато се прибирах вкъщи, пуснах високо музиката в колата, за да не заспя. Карах в мрака. В продължение на километри нямаше нито една светлинка освен звездите на небето. Протегнах ръка към телефона.

Отговори майката на Уинго. Каза ми, че бил болен и лежал, но му даде слушалката.

— Безпокоя се за теб, Уинго — развълнувано казах аз.

— Чувствам се ужасно. Предполагам, че не можеш да направиш нищо срещу грипа.

— Имунната ти система е потисната. Говорих с доктор Райли. Кръвната ти картина не е добра. — Исках Уинго да знае истината. — Опиши ми симптомите си.

Всичко, което ми каза, ме разтревожи, защото симптомите, които описа, бяха характерни за ранните стадии на едрата шарка. Но ако се беше заразил от торса, беше странно, че не се е разболял досега, особено като се имаше предвид рисковата група, към която принадлежеше.

— Нали не си докосвал някой от спрейовете, които получихме в Института? — попитах го.

— Какви спрейове?

— За лице. „Вита“.

Той замълча. Явно се чудеше за какво става дума и аз се сетих, че в онзи ден Уинго не беше на работа, затова му обясних накратко какво се е случило.

— О, господи! — каза той и сърцата и на двама ни се свиха от страх. — Един флакон пристигна по пощата. Майка ми го сложи на плота в кухнята.

— Кога?

— Не си спомням. Преди няколко дни. Знам ли. Не бяхме виждали такова хубаво нещо. Представяш ли си? За приятно охлаждане на лицето.

В такъв случай *смъртдок* бе изпратил дванайсет флакона на персонала ми. И „дванайсет“ беше съобщението му до мен. Това бяха всичките ми служители, ако включех и себе си. Откъде *смъртдок* знаеше такива подробности като броя на персонала ми и дори имената и адресите на някои, ако беше далеч и непознат?

Страхувах се от следващия си въпрос, защото мислех, че вече знам отговора.

— Докосва ли го, Уинго?

— Изпробвах го. Да видя какво ще стане. — Гласът му силно трепереше и той се давеше от пристъпи на кашлица. — Мирише на рози.

— Кой друг го изпробва?

— Не знам.

— Никой не трябва да докосва спрея. Разбираш ли?

— Да. — Той се разрида.

— Ще изпратя хора да го вземат и да се погрижат за теб и за семейството ти.

Уинго плачеше твърде неудържимо, за да отговори.

Прибрах се вкъщи няколко минути след полунощ. Бях потисната и не се чувствах добре. Не знаех какво да направя. Обадих се на Марино, на Уесли и на Фуджицубо. Разказах на всички какво се е случило и че незабавно трябва да бъде изпратен екип при Уинго и семейството му. Те също ми съобщиха лоши новини. Момичето от остров Танжер, което се бе разболяло, бе умряло, и сега бил болен един от рибарите. Проверих електронната си поща и отново видях послание от *смъртдок*, изпратено, докато бях в ареста при Кийт Плезънтс.

„огледалце огледалце на стената къде беше“

— Копеле! — изкрещях аз.

Днес се бяха случили твърде много неща. Цялото тяло ме болеше. Виеше ми се свят и бях напълно изтощена. Затова не биваше да влизам в онзи чат рум, където започнах да го чакам, сякаш всичко беше наред. Трябваше да оставя това за по-късно. Но аз известих присъствието си, замислих се какво да му кажа и зачаках. Чудовището се появи.

СМЪРТДОК: тежък труд и неприятности

СКАРПЕТА: Какво искаш?

СМЪРТДОК: тази вечер сме ядосани

СКАРПЕТА: Да.

СМЪРТДОК: какво ти пука за невежи рибари и семействата им и за некадърните хора които работят за теб

СКАРПЕТА: Престани. Кажи ми какво искаш, за да спреш.

СМЪРТДОК: твърде е късно злото е сторено беше сторено отдавна

СКАРПЕТА: Какво толкова са ти направили?

Но той не отговори. Не излезе от чат рума, но не каза нищо повече. Замислих се за взвод 19 и се замолих на бога да слушат и да проследят звяра до леговището му. Мина половин час и телефонът ми иззвъня.

— Ти си гений! — Луси беше толкова развълнувана, че викът ѝ причини болка в ушите ми. — Как, по дяволите, успя да го задържиш толкова дълго?

— Какво искаш да кажеш? — изумена попитах аз.

— Цели единайсет минути. Печелиш наградата.

— Говорих с него само две минути. — Опитах се да охладя челото си с опакото на ръката си. — Не знам какво имаш предвид.

— Намерихме копелето! — Луси бе изпаднала в екстаз. — Къмпинг за каравани в Мериленд. Агентите от Солзбъри вече са тръгнали натам. Джанет и аз ще отидем със самолет.

Преди да стана сутринта, Световната здравна организация разпространи още едно международно предупреждение за ароматизирания спрей за лице „Вита“. Организацията увери хората, че вирусът ще бъде елиминиран и скоро ще има ваксина. Но паниката започна.

Историята на вируса, наречен от медиите „мутантна шарка“, беше на първите страници на „Нюзуик“ и „Таймс“. Сенатът сформира комисия, а Белият дом обмисляше извънредни мерки. „Вита“ се разпространяваше в Ню Йорк, но производителят беше французин. *Смъртдок* явно изпълняваше заканите си. Макар че още нямаше съобщения за заболявания във Франция, икономическите и дипломатическите отношения се обтегнаха, когато един голям завод бе принуден да затвори. Между двете страни започнаха да се разменят обвинения къде се извършва замърсяването на продукта.

Рибарите се опитаха да избягат от остров Танжер с лодките си и Бреговата охрана бе върнала още бегълци от гари, намиращи се далеч на юг във Флорида. Не знаех всички подробности, но чух, че в залива Чесапийк имало стълкновение между силите на реда и жителите на остров Танжер. Лодките им бяха закотвени и не плаваха за никъде.

Центърът за контрол и превенция на заболяванията бе изпратил екип от лекари и медицински сестри в дома на Уинго и новината се разчу. Вестникарските заглавия я съобщиха с огромни букви и хората започнаха да се евакуират от града, който би било трудно, дори невъзможно, да се постави под карантина. Бях разтревожена и болна и се наливах с горещ чай.

Температурата ми стигна до трийсет и осем градуса и лекарствата, които взимах, само ме караха да повръщам. Мускулите на врата и на гърба ме боляха така, сякаш бях играла футбол с професионалисти. Но не можех да се върна в леглото. Имах твърде много работа. Обадих се в ареста и чух неприятната новина, че единственият начин да освободят Кийт Плезънтс е да отида при гаранта и лично да платя гаранцията. Качих се в колата и потеглих, но само след десет минути се наложи да се върна, защото бях забравила чековата си книжка.

— Господи, помогни ми — измърморих аз и настъпих педала за газта.

Питах се какво е станало в Мериленд през нощта и се притеснявах за Луси, за която всяко събитие от този род беше приключение. Тя искаше да използва оръжия и да преследва престъпници пеша, с хеликоптери и със самолети. Опасявах се, че ще прекършат духа ѝ в разцвета на силите ѝ, защото знаех твърде много за

живота и как свършва. Зачудих се дали са заловили *смъртдок*, но ако беше така, щяха да ми се обадят.

Гарантът Винс Пийлър работеше в обуцарница на Брод стрийт. Магазините наоколо бяха запустели и на витрините им нямаше нищо, освен графити и прах. Той беше нисък слаб човек с побелели коси и кожена престилка. Седеше пред шевна машина „Сингер“ и шиеше нова подметка на обувка. Влязох и Пийлър ме погледна с пронизателния поглед на човек, свикнал да разпознава неприятностите.

— Вие ли сте доктор Скарпета?

— Да.

Извадих чековата си книжка и писалка. Не изпитвах приятелски чувства към него и се запитах на колко ли престъпници е помогнал да се върнат на улицата.

— Петстотин и трийсет долара — каза той. — Ако ще използвате кредитна карта, добавете още три процента.

Пийлър стана и се приближи до очукания тезгях, отрупан с обувки и кутии от пастет. Усетих как ме оглежда.

— Странно, мислех, че сте много по-възрастна — рече той. — Нали знаете, когато четеш за хората във вестниците, добиваш погрешна представа.

— Той трябва да бъде освободен днес. — Това беше заповед. Откъснах чека и му го дадох.

— О, разбира се. — Очите му се стрелнаха към часовника ми.

— Кога?

— Кога? — риторично повтори Пийлър.

— Да. Кога ще бъде освободен?

Той щракна с пръсти.

— Ей така.

— Добре — рекох аз и издухах носа си. — Ще видя дали ще бъде освободен ей така.

И аз щракнах с пръсти, сетне добавих:

— И ако не бъде, познайте какво ще стане. Аз съм и юрист и съм в ужасно лошо настроение. Няма да ми се изплъзнете.

Пийлър се усмихна и преглътна.

— С какви дела се занимавате?

— С такива, за каквито няма да искате да знаете — отговорих аз и излязох.

След петнайсет минути бях в Института по съдебна медицина. Седнах зад бюрото си и телефонът и пейджърът ми иззвъняха едновременно. Преди да отговоря, се появи Роуз. Изглеждаше необичайно разтревожена.

— Всички те търсят.

— Винаги ме търсят — отговорих аз и се намръщих, когато видях номера на екрана на пейджъра. — Кой е този, по дяволите?

— Марино е тръгнал за насам. Представители на Военния научноизследователски институт по заразни болести идват с хеликоптер. Казали са на съдебния лекар в Балтимор, че аутопсията на трупа ще бъде извършена от специален екип във Фредерик.

— Какъв труп?

— ФБР се проследили обаждането до някакъв къмпинг.

— Знам. В Мериленд.

— Мислят, че са намерили караваната на убиеца. Не знам подробности. Но изглежда, там има лаборатория. И труп.

Не можах да повярвам на ушите си.

— Чий труп?

— Те мислят, че е неговият. Вероятно се е самоубил. Застрелял се е. — Роуз се вторачи в мен и поклати глава. — Трябва да се прибереш вкъщи, да си легнеш и да пиеш пилешки бульон.

Марино ме взе пред Института. В центъра духаше силен вятър и развяваше знамената на покривите на сградите. Веднага разбрах, че Марино е ядосан, защото потегли, преди да съм успяла да затворя вратата. Но не казваше нищо.

— Благодаря — рекох аз и се закашлях.

— Още си болна — отбеляза той и зави по Франклин стрийт.

— Да. Благодаря, че попита как съм.

— Не знам защо правя това. Последното нещо, което искам, е да се приближавам до някоя проклета лаборатория, където някой е правил вируси.

— Ще имаш специално защитно облекло и маска.

— Вероятно би трябвало вече да го имам, след като съм до теб.

— Болна съм от грип и вече не съм заразна. Повярвай. Разбирам от тези неща. И не ми се сърди, защото нямам намерение да те търпя.

— По-добре се надявай, че си болна от грип.

— Ако се бях заразила с нещо по-неприятно, състоянието ми щеше да се влоши и температурата ми да се повиши. И да имам обрив.

— Да, но щом вече си болна, това не означава ли, че има по-голяма вероятност да хванеш и нещо друго? Не знам защо искаш да отидеш там. Аз със сигурност не изпитвам никакво желание да го правя.

— Тогава спри да сляза. Не желая да ми хленчиш точно сега, когато светът отива по дяволите.

— Как е Уинго? — примирено попита той.

— Уплашена съм до смърт за него.

Минахме през Центъра по медицина и завихме към площадката, където пристигаха пациенти и органи, когато ги караха с хеликоптери в болницата. Представителите на Военния институт по заразни болести още не бяха дошли. Но след няколко минути чухме бръмченето на мощен „Блекхоук“. Хората, които караха коли и вървяха, спряха и вдигнаха глави. Неколцина шофьори отбиха встрани, за да гледат величествения хеликоптер, който затъмни небето и разпръсна трева и буци пръст, когато кацна.

Вратата се отвори и Марино и аз се качихме. Вътре вече се бяха настанили учените от Военния институт по заразни болести. Бяха обградени от спасителна екипировка и преносим изолатор, сгънат като акордеон. Дадох ми шлем и микрофон и аз си ги сложих. Сетне помогнах на Марино. Той сковано седеше на седалката, която не бе направена за хора с неговите размери.

— Моля се на Бога репортерите да не надушат това — каза някой.

Включих микрофона в контакта на тавана и рекох:

— Няма начин да не научат. Сигурно вече знаят.

Смъртдок обичаше да привлича внимание. Не можех да повярвам, че е напуснал този свят мълчаливо и без президентът да му се извини. Не, очакваше ни нещо друго, но аз не исках да си представям какво би могло да бъде. Пътуването до Стейт Парк на Джейнс Айланд продължи по-малко от час, но беше усложнено от факта, че къмпингът се намираще в гъста борова гора. Нямаше къде да кацнем.

Пилотите ни оставиха пред станцията на Бреговата охрана в Крисфилд. Влязохме в тухлената сграда и си сложихме защитно

облекло и спасителни жилетки, докато шефът Мартинес ни инструктираше.

— Имаме много проблеми. Първо, жителите на Танжер имат роднини тук и трябва да разположим въоръжени постове по пътищата, водещи извън града, защото сега хората от Центъра за контрол на заболяванията се притесняват, че гражданите на Крисфилд ще започнат да се евакуират.

— Тук още никой не се е разболял — обади се Марино.

— Не, но се тревожа, че в самото начало на тази история някои хора са се измъкнали от Танжер и са дошли тук. Искам да ви предупредя да не очаквате дружелюбно отношение по тези места.

— Кой е в къмпинга? — попита някой.

— В момента агентите на ФБР, които са открили трупа.

— А другите каравани? — попита Марино.

— Ето какво ми казаха — отговори Мартинес. — Когато дошли, агентите намерили пет-шест каравани и само една с телефон, на място номер шестнайсет, и потропали на вратата. Никой не отворил, затова погледнали през прозореца и видели трупа на пода.

— Не са ли влезли? — попитах аз.

— Не. Решили, че това е извършителят, и се притеснили, че може да е заразен. Но се опасявам, че един от рейнджърите е влязъл.

— Защо? — попитах аз.

— Нали знаете какво казват? Любопитството може да е фатално. Явно единият от агентите е отишъл до площадката, където се приземихте, за да вземе други двама агенти. Както и да е. В един момент, когато никой не гледал, рейнджърът влязъл в караваната и веднага изскочил навън, сякаш се бил запалил. Казал, че вътре имало някакво чудовище като от романите на Стивън Кинг.

Погледнах учените от Военния институт по заразни болести.

— Ще вземем рейнджъра с нас — рече един млад мъж, който носеше пагони на капитан. — Между другото, казвам се Кларк. Това е екипът ми. Те ще се погрижат за всичко. Ще го поставят под карантина и ще го наблюдават.

— Място номер шестнайсет — каза Марино. — Знаем ли кой го е наел?

— Още не съм запознат с тези подробности — отговори Мартинес. — Всички облякоха ли костюмите?

Бреговата охрана ни закара с два катера. Мартинес управляваше онзи, на който бях аз. Беше спокоен и невъзмутим, сякаш пътуването с шейсет километра в час в развълнувано море беше нещо обикновено за него. Струваше ми се, че всеки момент ще излетя през борда, затова се вкопчих в перилата. Въздухът влизаше толкова бързо в носа и устата ми, че едва дишах.

Марино стоеше срещу мен. Имаше такъв вид, сякаш щеше да повърне. Опитах с жестове да му вдъхна смелост, но той се вторачи безучастно в мен. Най-сетне катерът намали и влезе в залив на име Флат Кет. На брега не се виждаше нищо друго освен борове. Когато се приближихме, забелязах пътеки, бани, малка рейнджърска станция и само една каравана. Спряхме на кея и Мартинес угаси мотора.

— Ще повърна — каза Марино, докато слизахме.

— Няма — рекох аз и го дръпнах за ръката.

— Не искам да влизам в тази каравана.

Обърнах се и погледнах бледото му лице.

— Имаш право. Няма да влезеш. Това е моя работа. Но първо трябва да намерим рейнджъра.

Марино се отдалечи преди вторият катер да е акостирал, а аз погледнах към караваната на *смъртдок*. Беше стара и паркирана колкото е възможно по-далеч от рейнджърската станция, в сенките на иглолистните дървета. Когато всички слязоха на брега, екипът на Военния институт по заразни болести раздаде познатите оранжеви защитни облекла, раници, маски с филтри за пречистване на въздуха и по четири резервни батерии.

— Ще направим следното — каза Кларк. — Ще облечем костюмите и ще изнесем трупа.

— Бих искала да вляза първа — рекох аз. — Сама.

— Добре. После ще проверим дали има нещо опасно. Надявам се, че няма да има. Ще изнесем трупа и ще изтеглим караваната — продължи Кларк.

— Караваната е вещественно доказателство — възразих аз. — Не може да я местим.

Разбрах какво мисли по изражението му. Убиецът може би беше мъртъв и разследването приключено. Караваната беше биологично опасна и трябваше да бъде изгорена.

— Не — настоях аз. — Не можем да приключим толкова бързо с тази история.

Кларк се поколеба и се вторачи в караваната.

— Аз ще вляза първа и после ще ви кажа какво трябва да направите.

— Добре, съгласен съм. Момчета, да тръгваме. Никой да не влиза, докато не ви каже съдебният лекар.

Тръгнахме през гората. Боровите иглички пукаха под краката ми. Въздухът беше резлив и чист. Приближихме се до караваната и Марино каза:

— Стара е. Обзалагам се, че е поне на осем години.

Той разбираше от тези неща.

— Как ще я изтеглим? — попитах аз.

— С пикап. Или може би с микробус.

— Бих искала да знам какво е станало с превозното средство, което е докарало караваната дотук.

— Уместен въпрос. И какъв е регистрационният номер.

От гората излезе млад мъж в зелена униформа и тъмносиня фуражка. Изглеждаше объркан и аз долових страха му, докато ни оглеждаше. Без да се приближава до нас, той се представи като нощния дежурен пазач на къмпинга.

— Виждали ли сте някой, отседнал в караваната? — попита Марино.

— Не.

— А пазачите от другите смени?

— Никой не си спомня да е виждал хора. Само понякога светлина нощем. Трудно е да се каже. Както виждате, караваната е паркирана доста далеч от станцията. Някой може да отиде до душовете и да не го забележат.

— Няма ли други летовници? — попитах аз.

— Сега няма. Когато намерих трупа, имаше още трима души, но им казах да заминават, защото тук може би има някаква болест.

— А първо разпитвахте ли ги? — попита Марино и видях, че е ядосан на младия рейнджър, който бе прогонил свидетелите.

— Никой не знаеше нищо. Само един човек мислеше, че го е видял. Предпоследната вечер. В банята. Едър дрипав и мръсен мъж с черна коса и брада.

— Къпел ли се е? — попитах аз.

— Не. — Рейнджърът се поколеба. — Пикаел.

— В караваната няма ли тоалетна?

— Не знам. — Той отново се поколеба. — Да ви кажа право, не останах там. Изскочих навън веднага, щом го видях.

— И не знаете ли с какво е била докарана караваната? — попита Марино.

Младият мъж явно се почувства неловко.

— По това време на годината тук е много спокойно и тъмно. Не забелязах с какво превозно средство е докарана.

— Но сте записали регистрационния номер. — Погледът на Марино беше недружелюбен.

— Разбира се. — Рейнджърът извади от джоба си сгънат лист. — Ето го. Кен А. Пърли, Норфък, Вирджиния.

Той даде листа на Марино, който иронично се усмихна.

— Страхотно. Името на човека, чиято кредитна карта беше открадната. Сигурен съм, че и регистрационният номер е неговият. Как плати?

— С чек.

— Лично ли го даде на някого?

— Не. Направи резервация по пощата. Никой не е видял нищо, освен листа, който държите. Вече ви казах, че не го видяхме.

— А пликът? Запазихте ли го? Имаше ли марка и клеймо?

Рейнджърът поклати глава, нервно погледна учените, които слушаха всяка негова дума, а после се вторачи в караваната и облиза устни.

— Ще възразите ли, ако попитам какво е онова нещо в караваната? И какво ще стане с мен, след като влязох вътре? — Гласът му потрепери. Той имаше такъв вид, сякаш щеше да се разплаче.

— Трупът може да е заразен с вирус — отговорих аз. — Но още не сме сигурни.

— Казват, че ще ме заключат в изолатор. — Страхът го завладя и очите му се разшириха, а гласът му стана по-висок. — Искам да знам с какво точно може да съм се заразил!

— Ще бъдете там, където аз бях миналата седмица — уверих го аз. — Хубава стая. Красиви медицински сестри. Няколко дни. За наблюдение. Това е всичко.

— Приемете го като почивка. Нищо особено. Не се паникьосвайте само защото тези хора са в защитно облекло — добави Марино.

Той продължи да говори така, сякаш беше специалист по инфекциозни заболявания. Оставих ги и се приближих до караваната. Заставах неподвижно на няколко крачки от нея и се огледах. Вляво имаше гора и река, където няколко лодки бяха хвърлили котва, а вдясно — ивица от иглолистни дървета, през която се чуваше шумът на магистрала. Караваната беше паркирана върху мек пласт борови иглички.

Приближих се, приклеках и прокарах пръсти по дълбоките бразди и драскотини в алуминия, там, където трябваше да бъде регистрационният номер. Забелязах, че парче от винила е било изгорено с пропанова горелка. После отидох от другата страна на караваната.

Вратата беше открената и бе подпряна с някакъв инструмент. Нервите ми се обтегнаха. Съзнанието ми се проясни и аз се съсредоточих, както обикновено, когато виждах доказателства, които драстично се различаваха от показанията на свидетелите. Изкачих металните стъпала и влязох в караваната. Заставах неподвижно и огледах сцената, която на повечето хора може би не говореше нищо, но за мен потвърждаваше кошмара, случил се там. Това беше лабораторията на *смъртдок*.

Отоплението беше включено на максималната степен. Спрях го и се стреснах, когато през краката ми изведнъж подскочи някакво окаяно бяло същество, което изтича в хола и клекна, като трепереше и дишаше учестено. Козината на горкия лабораторен заек беше избръсната тук-там и върху кожата имаше обрив. Мехурчетата бяха потъмнели и ужасни. Забелязах металната му клетка. Явно я бе съборил от масата и вратичката се бе отворила.

— Ела тук — казах аз, приклеках и протегнах ръка.

Заекът ме гледаше с розовите си очи. Дългите му уши потрепваха.

Започнах внимателно да се промъквам към него. Нямах намерение да го оставям, защото заекът беше жив източник на разпространение на заразата.

— Хайде, ела, нещастно зайче. Обещавам, че няма да ти сторя зло.

Това животинче явно беше чудовището, ужасило рейнджъра.

Взех го и усетих, че сърцето му бие като обезумяло. Върнах заека в клетката, после отидох в задната част на караваната. Мъртвият мъж лежеше по очи върху мокета, оцветен в тъмночервено от кръвта. Косите му бяха къдрави и черни и когато го обърнах по гръб, разбрах, че послесмъртното вкочаняване е настъпило и преминало. Якето и панталонът му бяха изцапани. Ръцете бяха огромни и с мръсни нокти, а мустаците — неподдържани.

Съблякох го до кръста, за да проверя утаяването на кръвта по посока на гравитацията след смъртта. Лицето и гърдите бяха червеникаволилави, а там, където тялото бе лежало на пода, имаше белезникави петна. Не видях следи от преместване след настъпването на смъртта. Беше прострелян веднъж в гърдите от упор, вероятно с двуцевката „Ремингтън“, която лежеше до лявата му ръка.

Сачмите бяха близо една до друга и образуваха голяма дупка с назъбени краища в средата на гърдите. По дрехите и кожата беше полепнал бял нагар. Измерих дължината на ръцете му и на пушката и не ми стана ясно как би могъл да стигне до спусъка. Не видях и нищо, с което би могъл да си помогне. Претърсих джобовете, но не намерих карта за самоличност, нито портфейл, а само джобно ножче. Острието беше издраскано и огънато.

Излязох от караваната. Учените от екипа на Военния институт по заразни болести бяха неспокойни, досущ като хора, които заминават някъде и се страхуват да не изпуснат самолета. Те се вторачиха в мен. Марино се бе дръпнал встрани. До него стоеше младият рейнджър.

— Сцената на престъплението е силно заразна — съобщих аз. — Мъртвият е бял мъж без документи за самоличност. Някой трябва да ми помогне да изнеса трупа.

— Ние ще го приберем — каза капитан Кларк.

Кимнах и добавих:

— Направете аутопсия. Може да извикате някой от кабинета на съдебния лекар в Балтимор за свидетел. Караваната е другият проблем. Трябва да бъде закарана на безопасно място. Веществените доказателства трябва да бъдат събрани и обеззаразени. Откровено казано, това е извън рамките на нашите възможности. Ако нямате

помещение за обеззаразяване, което да побере такова голямо нещо, по-добре я закарайте в Юта.

— В Дъгуей ли?

— Да. Може би полковник Фуджицубо ще ви помогне.

Дъгуей Прувинг Граунд беше главният изпитателен полигон за химична и биологична защита. За разлика от Военния институт по заразни болести, който се намираше в центъра на гъсто населена Америка, Дъгуей разполагаше с огромните пространства на пустинята Грейт Солт Лейк. Там се изпробваха лазерни устройства, различни видове бомби, димни завеси и илюминации. Освен това в Дъгуей се намираше единствената лабораторна камера в Съединените щати, в която можеше да се обработи превозно средство с размерите на боен танк.

Капитанът се замисли за миг. Очите му се стрелкаха ту към мен, ту към караваната, докато взимаше решение и съставяше план.

— Франк, обади се по телефона и им кажи незабавно да откарат караваната — обърна се той към единия от учените. — Полковникът ще трябва да потърси съдействието на Военновъздушните сили и бързо да докара някакво транспортно средство, защото не искам караваната да стои тук цяла нощ. Ще ни трябва и камион, и пикап.

— Наоколо би трябвало да има такова превозно средство, защото транспортират големи количества морска храна — каза Марино. — Аз ще се заема с това.

— Добре. Някой да ми даде три найлонови чувала и един изолатор — рече Кларк, после се обърна към мен. — Казахте, че имате нужда от помощ.

— Да — отговорих аз и двамата тръгнахме към караваната.

Отворих алуминиевата врата и влязохме. По очите му видях, че не е виждал такова нещо. Той коленичи от едната страна на трупа, а аз — от другата.

— Топло ли е тук, или така ми се струва? — попита капитанът.

— Някой е увеличил отоплението до максималната степен. За да ускори вирусната зараза и разлагането на трупа. Популярен начин за прецакване на сцената на престъплението. Хайде да го сложим в чувала.

Заловихме се за работа. Ръцете и защитното ни облекло станаха хлъзгави от кръвта. Отне ни почти половин час да вмъкнем трупа в

преносимия изолатор и когато го изнесохме навън, мускулите ми трепереха. Сърцето ми биеше силно и се потях. Обляха ни с душ от химични вещества и закараха изолатора с камион до Крисфилд. После учените от екипа започнаха да обработват караваната и я увиха в дебел син винил. С облекчение свалих защитното облекло и влязох в топлата и добре осветена станция на рейнджърите. Нервите ми бяха обтегнати и бих дала всичко, за да си легна и да заспя.

— Страхотна бъркотия — каза Марино, който също влезе и заедно с него в стаята нахлу студен въздух.

— Моля те, затвори вратата — треперейки казах аз.

— Какво те измъчва? — попита той и седна в другия край на помещението.

— Животът.

— Още не мога да повярвам, че си излязла, след като си болна. Мисля, че си се побъркала.

— Благодаря ти за утешителните думи.

— Е, това не е точно почивка и за мен. Трябва да разпитам много хора, а нямам кола.

— Какво смяташ да правиш?

— Да намеря превоз. Говори се, че Луси и Джанет са някъде тук и имат кола.

— Къде са? — попитах аз и скочих.

— Не се вълнувай. Разпитват хората, както би трябвало да правя и аз. Господи, искам да запаля цигара. Не съм пушил почти цял ден.

— Тук пушенето е забранено.

— Хората умират от едра шарка, а ти се заяждаш за една цигара. Какво ще правят членовете на екипа?

— Някои ще останат в района, за да издирват заразени. Ще работят на смени. Предполагам, че ще поддържаш връзка с тях, в случай че намериш болен.

— Какво? Да се разхождам в оранжев костюм цяла седмица? — Марино се прозя и разкърши врат. — Толкова е неудобен и ми е адски горещо.

Въпреки че се оплакваше, разбрах, че тайно се гордее със защитното си облекло.

— Не, няма да си в оранжевия костюм.

— Ами какво ще стане, ако установя, че някой, когото разпитвам, е заразен?

— Не го целувай.

— Не е смешно.

— Не е.

— А мъртвият? Ще го кремират ли, без да сме разбрали кой е?

— Утре сутринта ще му направят аутопсия. Предполагам, че ще държат тялото колкото е възможно по-дълго.

— Цялата тази история е адски странна. Видя ли компютър в караваната?

— Да. Преносим. Но нямаше принтер, нито скенер. Подозирам, че караваната е скривалище, а принтерът и скенерът са в дома на убиеца.

— А телефон?

Замислих се за миг.

— Не си спомням дали видях телефон.

— Караваната е свързана с кабел към телефонната кутия. Ще видим какво ще можем да научим. Например на чие име е сметката. Ще кажа на Уесли какво става.

— Ако телефонната линия е използвана само за „Америка онлайн“ — каза Луси, която влезе и затвори вратата, — няма да има телефонна сметка. Единствената сметка ще бъде от „Америка онлайн“ и пак ще пристигне на кредитната карта на Пърли.

Беше облечена в джинси и кожено яке. Седна до мен, прегледа очите ми, опипа жлезите на врата ми и сериозно заяви:

— Кажи: „aaa“.

— Престани! — възпротивих се аз и я блъснах, като се закашлях и същевременно се засмях.

— Как се чувстваш?

— По-добре. Къде е Джанет?

— Разпитва хората. Какъв компютър имаше в караваната?

— Нямах време да го разгледам. Не обърнах внимание на детайлите.

— Беше ли включен?

— Не знам. Не проверих.

— Трябва да вляза вътре.

— Какво?

- Мисля, че трябва да вляза в караваната заедно с теб.
- А те ще ти позволят ли да го направиш? — попита Марино.
- Кои, по дяволите, са „те“?
- Безделниците, за които работиш.
- Те ми възложиха случая и очакват да го реша.

Очите ѝ непрекъснато се стрелкаха към прозорците и вратата. Луси беше ентузиасирана и заредена с боен дух. Под якето си носеше деветмилиметров пистолет „Зиг зауер“ и резервни пълнители. В джоба ѝ вероятно имаше метален бокс. Тя напрегна тяло, когато вратата се отвори и вътре нахлу рейнджър. Косата му още беше мокра от душа, а очите — нервни и развълнувани.

- Мога ли да ви помогна с нещо? — попита той.
- Да — отговори Марино и стана. — Каква кола имате?

14.

Когато пристигнахме, камионът чакаше. Увитата във винил каравана беше натоварена и блестеше в странно синьо сияние на светлината на звездите и луната. Паркирахме до черен път в края на една нива. Ниско над главите ни прелетя огромен самолет.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Марино, докато отваряше вратата на джипа на рейнджъра.

— Мисля, че е транспортът ни до Юта — отговори Луси.

Рейнджърът недоверчиво се вторачи в нас.

— Мамка му!

На земята първо падна НММWW — високопроходимо многофункционално колесно превозно средство. Шумът прозвуча като експлозия. После с парашут се спусна и военен джип, последван от други товари. Накрая се приземиха парашутисти. Сkochиха пъргаво на тревата и започнаха да събират парашутите, а огромният „С-17“ отново се издигна в небето.

Членовете на специалния екип на Военновъздушните сили от Чарлстън, Южна Каролина, пристигнаха точно в нула часа и тринайсет минути. Седяхме в джипа и гледахме. Командосите започнаха да проверяват твърдостта на почвата, защото онова, което щеше да се приземи, тежеше достатъчно, за да разруши дори обикновена писта. После наредиха сигнални светлини, а една жена в камуфлажно облекло разопакова бронирания автомобил с висока проходимост, включи двигателя и потегли.

— Трябва да намеря удобно място за наблюдение — каза Марино, сякаш гледаше спектакъл. — Как ще приземят голям военен самолет на такава малка нива, по дяволите?

— Мога да ти кажа някои неща — рече Луси, която винаги имаше технически обяснения. — „С-17“ е направен да се приземява с голям товар на необикновено малки писти и пространства като това. Или в пресъхнали езера. В Корея са кацали дори на магистралите.

— Пак се започна — с обичайната си ирония подхвърли Марино.

— Единственият друг самолет, който може да се приземи на
такова малко пространство, е „С-130“ — продължи тя.

— Няма начин товарен самолет да кацне тук — отсеке Марино.

— Е, този може.

Марино се огледа.

— Умирам от глад и бих дал цяла заплата за една бира. Ще
смъкна стъклото и ще запаля цигара.

Усетих, че рейнджърът не иска да се пуши в грижливо
поддържания му джип, но се страхува да го каже.

— Излез навън, Марино — рекох аз. — Чистият въздух ще ти
подейства добре.

Всички слязохме от джипа, а Марино запали „Марлборо“ и
всмукна дълбоко. Учените от Военния институт по заразни болести
още бяха в защитно облекло и стояха настрана от другите. Бяха се
събрали на неравния черен път и наблюдаваха парашутистите.

В два часа след полунощ пристигна черен плимут без
опознавателни знаци и Луси хукна към колата. Видях я да разговаря с
Джанет през смъкнатото стъкло от страната на шофьора. Сетне
плимутът потегли.

— Връщам се — тихо каза Луси и докосна ръката ми.

— Всичко наред ли е? — попитах аз. Знаех, че животът на двете
момичета е труден.

— Засега всичко е под контрол.

— Агент 007, беше много мило да дойдеш и да ни помогнеш —
обади се Марино, който пушеше толкова настървено, сякаш бе
настъпил последният му час.

— Знаеш ли, че е федерално нарушение да се държиш
непочтително с агентите на ФБР? — попита тя. — Особено с
представители на малцинствата от италиански произход.

— Искрено се надявам да си малцинство. Не искам други като
теб.

— Джанет остава тук — каза Луси. — Това означава, че двамата
ще трябва да работите заедно. Няма да пушиш в колата ѝ и ако я
тормозиш, смятай се за мъртъв.

— Тихо — сгълчах ги аз.

От север се чу бръмчене на самолет. Млъкнахме и се вторачихме
в небето. Светлините на самолета се появиха изведнъж, тъмната му

сянка се видя и шумът стана оглушителен. „С-17“ се насочи право към нас.

Имах парализиращото чувство, че съм очевидец на катастрофа и че чудовищната сива машина ще забие нос в земята. Стори ми се, че над главите ни премина ураган. Всички запушихме ушите си. Огромният колесник докосна земята. Наоколо се разхвърчаха туфи трева и буци кал. Гумите изсвириха и самолетът спря в края на нивата, която не беше голяма дори колкото футболно игрище.

Сетне пилотите включиха на задна скорост и самолетът тръгна към нас, за да си осигури достатъчно пространство за излитане. Стигна до черния път и спря. Задната му част се отвори като паст на акула.

Металното товарно отделение беше осветено.

Членовете на екипажа си бяха сложили защитни облекла, черни качулки, ръкавици и прибори за нощно виждане и изглеждаха доста страшни, особено през нощта. Те бързо разтовариха караваната от камиона и я закачиха за бронетранспортъра, който я вкара в товарния самолет.

— Хайде — каза Луси и ме дръпна за ръката. — Ще изпуснем полета.

Тръгнахме през нивата. Шумът беше невъобразим. Самолетът изглеждаше достатъчно голям, за да побере няколко хеликоптера, автобуси на Червения кръст и танкове и имаше най-малко петдесет места. Но тази вечер екипажът беше малоброен — само товарачите, парашутистите и лейтенант Лоръл — привлекателна млада жена с къса кестенява коса. Тя се ръкува с всеки от нас и се усмихна като любезна домакиня.

— Добрата новина е, че няма да седите тук. Ще бъдем при пилотите. И още една добра новина — имам кафе.

— Ще бъде истински рай — казах аз.

На металните стъпала, водещи нагоре, беше написано с боя името на самолета, което в случая беше много подходящо — „Хеви метал“. Пилотската кабина беше огромна, с електронна контролна система за управление. Уредите бяха зашеметяващи.

Наместих се на кожената седалка зад двамата пилоти, които бяха заети и не ни обърнаха внимание.

— Имате шлемове със слушалки, за да разговаряте, но, моля ви, не го правете, докато говорят пилотите — каза Лоръл. — Не е необходимо да си ги слагате, но тук е доста шумно.

Забелязах, че на всяка седалка е закачена кислородна маска.

— Ще идвам от време на време да проверявам как сте — продължи лейтенант Лоръл. — Пътуването до Юта е около три часа и приземяването ще бъде меко. Там има писта, достатъчно дълга за космическа совалка, или поне така казват. Знаете, че военните обичат да се хвалят.

Тя слезе долу. Пилотите говореха на професионален жаргон, който не означаваше нищо за мен. Излетяхме трийсет минути, след като самолетът се бе приземил.

„С-17“ се стрелна напред, набирайки скорост, каквато не познавах, сетне изрева, движейки се с повече от двеста километра в час, и се издигна толкова рязко, че ме прикова към облегалката. Небето изведнъж се осея със звезди, а светлините на Мериленд се превърнаха в блещукаща паяжина.

Погледнах Луси, която седеше зад помощник-пилота, и се опитах да видя какво прави. Тя внимателно слушаше всяка дума и се опитваше да я запамети. Лоръл отново дойде и донесе кафе, но нищо не можеше да ме държи будна. Заспах, докато самолетът летеше на десет хиляди метра над земята със скорост хиляда километра в час, и се събудих, когато пилотите вече разговаряха с контролната кула.

Намирахме се над Солт Лейк Сити и се спускахме. Луси съсредоточено слушаше разговора в пилотската кабина. Усети, че я гледам, но не се разсея. Не познавах човек като нея. Луси притежаваше неутолимо любопитство към всичко, което можеше да се сглоби, разглоби и програмира. Хората бяха единственото нещо, което не разбираше.

Контролната кула ни насочи към Дъгуей и получихме указания за приземяване. Въпреки онова, което ни казаха за дължината на пистата, имах чувството, че ще бъда изтръгната от седалката, докато самолетът препускаше по тармака, осветен в продължение на километри. Спирането беше толкова рязко, че не проумях как е физически възможно и се запитах дали пилотите не се упражняват.

— Пристигнахме — весело каза единият.

15.

Дъгуей беше с размерите на Роуд Айланд. В базата живееха две хиляди души. Но не видяхме нищо, защото кацнахме в пет и половина сутринта. Лоръл ни предаде на един войник, който ни качи на камион и ни закара там, където да можем да си починем и да освежим. Но нямаше време за спане. По-късно през деня самолетът отново щеше да излети и ние трябваше да сме на борда.

Луси и аз се настанихме в хотел „Антилопа“, който се намиреше срещу военния клуб. Дадоха ни стая на първия етаж, с мебели от светъл дъб и син мокет. Прозорците гледаха към казармите отвъд моравата. С появата на зората лампите започнаха да светват една след друга.

— Знаеш ли, няма смисъл да се къпем, защото пак ще трябва да облечем същите мръсни дрехи — каза Луси и се изтегна на леглото си.

— Имаш право — рекох аз, докато събувах обувките си. — Имаш ли нещо против, ако угася лампата?

— Не.

В стаята стана тъмно и аз изведнъж се почувствах глупаво.

— Спомняш ли си, когато спеше при мен като малка? Понякога стояхме будни до късно. Все не искаше да заспиш и ме караше да ти прочета още една приказка. Изтощаваше ме.

— Аз пък си спомням точно обратното. Аз исках да заспя, а ти не ме оставяше на мира.

— Не е вярно. Ти беше направо влюбена в мен.

— Съвсем не. Едва издържах да спя в една стая с теб, но те съжалявах и исках да бъда мила.

В мрака прелетя възглавница, която ме удари по главата. Хвърлих я обратно. Луси скочи на леглото ми, но не знаеше какво да направи, защото вече не беше десетгодишна, пък и аз не бях Джанет. Тя стана, отново легна в леглото си и занамества възглавниците.

— Струва ми се, че си много по-добре — каза тя.

— Е, не чак много. Но ще се оправя.

— Лельо Кей, какво смяташ да правиш с Бентън? Сякаш дори вече не мислиш за него.

— Мисля. Но напоследък нещата малко излязоха от контрол, меко казано.

— Вечното извинение. Трябваше да се досетя. Цял живот го слушам.

— Но не и от мен.

— Точно това имах предвид. Е, какво ще правиш с него? Може да се ожените.

Самата мисъл за това отново ме изнерви.

— Не мисля, че мога да го направя, Луси.

— Защо?

— Може би съм си създавала навици, които трудно биха се променили. От мен се изисква твърде много.

— И ти трябва да имаш свой живот.

— Така смятам и аз. Но може би животът ми няма да бъде такъв, какъвто мислят другите.

— Винаги си ми давала съвети. Може би сега е мой ред. И аз мисля, че не трябва да се омъжваш.

— Защо? — Бях по-скоро любопитна, отколкото изненадана.

— Мисля, че още не си погребала Марк. И докато не го направиш, не трябва да се омъжваш. Няма да си изцяло отдадена на съпруга си.

Натъжих се и в същото време се зарадвах, че Луси не може да ме види в тъмното. За пръв път през живота си разговаряхме като близки приятелки.

— Наистина не съм преживяла смъртта му и мисля, че никога няма да я преживея — казах аз. — Предполагам, че той беше голямата ми любов.

— Да, знам. Безпокоя се, че ако се случи нещо, ще остана съвсем сама. А не искам до края на живота си да нямам онова, което имам сега. Да няма с кого да разговарям за всичко. Някой, който да държи на мен и да е мил. — Тя се поколеба и следващите й думи бяха по-остри. — Някой, който не ти завижда и не те използва.

— Луси, Ринг никога повече няма да бъде полицай, но единствено ти можеш да се пребориш с влиянието на Кари върху себе си.

— Но тя няма влияние над мен — ядоса се Луси.

— Разбира се, че има. Знам това. И също съм й адски ядосана.

Луси не каза нищо за миг, после тихо заговори.

— Какво ще стане с мен, лельо Кей?

— Не знам, Луси. Не знам отговорите на всички въпроси. Но обещавам, че ще бъда до теб.

Криволиचेшият път, който я бе завел до Кари, накрая отново ни върна при майката на Луси, сестра ми. Припомних си младите си години и бях откровена с Луси за брака си с бившия й вуйчо Тони. Обясних й как се чувства човек на моята възраст и че вероятно няма да имам деца. Небето просветля и се съмна. Във фойето ни чакаше шофьорът на командира на базата, млад редник, който вероятно още не се бръснеше.

— Има още един човек, който дойде веднага след вас — каза той и си сложи слънчеви очила. — От Вашингтон. ФБР.

Редникът, изглежда, изпитваше страхопочитание от това и явно нямаше представа каква е Луси.

— Какво работи във ФБР? — попитах го аз.

— Мисля, че е учен. Важна клечка — отговори младежът, оглеждайки Луси, която изглеждаше поразително дори когато не беше спала цяла нощ.

Ученият се казваше Ник Голуи, шеф на отдел „Бедствия“ към Бюрото и прочут специалист по съдебна медицина. Познавах го от години и когато Ник влезе във фойето, двамата се прегърнахме, а Луси се ръкува с него.

— Приятно ми е да се запознаем, специален агент Фаринели. Повярвайте, чувал съм много за вас. И така, ние с Кей ще свършим мръсната работа, докато вие си играете с компютъра.

— Тъй вярно, сър — мило каза Луси.

— Може ли да се закуси тук някъде? — обърна се Голуи към редника, който се смути и изведнъж стана стеснителен.

Шофьорът подаря шевролета на командира на базата. Небето изглеждаше безкрайно. В далечината на запад се извисяваха разпокъсани планински вериги, а около нас имаше високи пустинни растения и недоразвити поради липсата на дъжд иглолистни дървета. Огромната база — с бункери с амуниции, оръжия от Втората световна война и космическа техника — се намираше на шейсет и пет

километра. В пустинята имаше следи от сол и пресъхващи древни реки. Забелязахме антилопа и орел.

Пътят ни отведе към изпитателните полигони и лаборатории, които бяха на петнайсет километра от жилищните помещения на базата. Ресторант „Дито“ беше по пътя и спряхме, за да прием кафе и да хапнем сандвичи с яйца. Сетне продължихме към полигоните, които бяха опасани с ограда с бодлива тел отгоре.

Навсякъде имаше предупредителни знаци, които съобщаваха, че влизането е забранено и по нарушителите се стреля. Кодовете на сградите показваха какво се извършва вътре и аз познах символите за иприт, нервнопаралитичен газ, ебола, антракс и ханта. Редникът ни каза, че стените са бетонни и дебели шейсет сантиметра. Установената практика не се различаваше от онова, което познавах от личния си опит. Пазачите ни поведоха през помещенията за токсично замърсяване и Луси и аз влязохме в женската съблекалня, а Голуи — в мъжката.

Сложихме си военни дрехи, а върху тях — камуфлажно облекло с качулки, тежки черни гумени ръкавици и ботуши. Помещението беше от неръждаема стомана и се затваряше херметически. Увериха ни, че можем да работим там, колкото искаме, и няма да изложим никого на риск.

Вероятно бе възможно да се обеззаразят и съхранят някои от веществените доказателства, макар че беше трудно да се каже. Никой от нас не бе работил по подобен случай. Отворихме вратата на караваната и наредихме лампи вътре. Над нас, в остъклена контролна стая, седеше военен учен, който наблюдаваше какво правим.

Отново влязох първа, защото исках обстойно да огледам сцената на престъплението. Голуи започна да снима следите от инструменти по вратата и да взима отпечатъци, а аз огледах интериора. Малкият хол, където би трябвало да има диван и маса, беше изтърбушен и превърнат в лаборатория със сложна апаратура, която не беше нова, но не беше и евтина.

Заекът още беше жив. Нахраних го и сложих клетката му на работната маса от боядисан в черно шперплат. Отдолу имаше хладилник, в който намерих клетки от бял дроб на човешки ембрион и други култури, които обикновено се използват за подхранване на вируси от шарка все едно тор за растенията. По тях и по заека разбрах,

че *смъртдок* не само поддържаше живота на вируса, но и го разпространяваше.

Този умопомрачен човек бе съхранил вируса в течен азот, сложен в камера за дълбоко замразяване, която не се включваше в електрическата мрежа, а се зареждаше на всеки няколко месеца. Камерата приличаше на четирийсет и пет литров термос от неръждаема стомана и след като отвъртях капачката, извадих седем епруветки. Не бях виждала такива кодове за идентифициране на болести, но беше отбелязана годината — 1978 — и местонахождението — Бирмингам, Англия. Имаше и няколко съкращения, написани с черно мастило и с малки букви. Върнах в камерата за дълбоко замразяване епруветките с живия, замразен, смъртоносен вирус, претърсих я пак и намерих двайсет спрея за лице „Вита“ и спринцовки, които убиецът несъмнено бе използвал, за да инжектира болестта във флаконите.

Разбира се, имаше и капкомери и шишенца с капачки на винт, където вирусът зрееше. Веществото вътре беше розово. Ако бе започнало да се променя в бледожълто, това щеше да означава, че заразените с вируса клетки от известно време не са били потапяни в хранителна тъканна култура.

Достатъчно добре знаех, че когато вирусът се разпространява, клетките трябва да бъдат захранвани. Това се правеше с розовата хранителна среда, която на всеки няколко дни трябваше да бъде добавяна с капкомер. Фактът, че хранителната среда не бе станала светложълта, означаваше, че културата е захранена скоро, през последните четири дни. *Смъртдок* беше педантичен. Той отглеждаше с любов и грижи смъртоносния вирус. Въпреки това на пода имаше две счупени епруветки. Вероятно ги бе бутнал заекът, докато бе подскачал насам-натам. Според мен в караваната не бе извършено самоубийство, а се бе случил непредвиден инцидент, който бе принудил *смъртдок* да избяга.

Разгледах кухнята. Единствената чиния и единствената вилица бяха измити и сложени да съхнат на хавлия до мивката. На шкафовете грижливо бяха наредени подправки, кутии със зърнени храни, ориз и пакетчета със зеленчукова супа. В хладилника имаше мляко, ябълков сок, лук и моркови, но не и месо. Затворих вратата и озадачеността ми нарасна. Кой беше *смъртдок*? Какво бе правил в тази каравана ден

след ден освен вирусните си бомби? Гледаше ли телевизия? Четеше ли?

Започнах да търся дрехи и издърпах чекмеджетата, но там нямаше нищо. Ако бе прекарвал много време тук, защо не си беше донесъл други дрехи освен онези на гърба си? Защо нямаше снимки и лични вещи или книги, учебници и каталози за поръчка на лабораторни принадлежности, тъканни култури и справочници за инфекциозни болести? И какво бе станало с превозното средство, което бе докарало караваната? Кой бе потеглил с него и кога?

В спалнята прекарах повече време. Мокетът беше потъмнял от кръвта, която бе оставила следи и в другите помещения, докато изнасяхме трупа. Не долавях никаква миризма и не чувах нищо, освен циркулирането на въздуха в защитното ми облекло. Дръпнах покривката на леглото и видях измачкани чаршафи и възглавница, на които някой бе спал. Намерих къс сив косъм и го взех с пинсета и в същото време си спомних, че косата на мъртвеца беше дълга и черна.

На стената бе окачена евтина репродукция на морски пейзаж и аз я взех, за да видя дали пише къде е сложена в рамка. Канапето от другата страна на леглото беше тапицирано в яркозелен винил. Отгоре имаше саксия с кактус — единственото живо нещо в караваната освен съдържанието на инкубатора и на камерата за дълбоко замразяване. Докоснах пръстта. Не беше твърде суха. После сложих саксията на пода и вдигнах седалката на канапето.

По паяжината и праха разбрах, че от много години никой не го е отварял. Видях гумено коте, избеляла синя шапка и надъвкана лула. Нямах усещането, че тези неща принадлежат на човека, обитавал караваната последен. Нито дори че са били забелязани от него. Запитах се от кого всъщност е била използвана караваната, сетне запълзах на колене и намерих гилза и зарядна торбичка, които също пуснах в пликче за веществени доказателства.

Върнах се в лабораторията и видях, че Луси седи пред преносимия си компютър.

— Парола за съхраняване на екрана — каза тя по микрофона.

— Надявам се, че ще измислиш нещо трудно — рекох аз.

Луси вече вкарваше нова парола. Можеше да го направи за секунди — много пъти я бях виждала да се занимава с това.

— Откри ли нещо, Кей? — прозвуча в слушалките ми гласът на Голуи.

Слязох по стълбите. Той бе приклеknал пред караваната, пред мястото, където бе заличен регистрационният номер. Беше излъскал метала с фина шкурка и слагаше меден хлорид и солна киселина, за да разтвори издраскания метал и да възстанови заличения номер.

— Хората не съзнават колко е трудно да се отърват от тези неща — каза Голуи.

— Освен ако не са професионални крадци на коли.

— Е, онзи, който е направил това, не е свършил добра работа. — Той започна да снима. — Мисля, че открихме номера.

— Да се надяваме, че караваната е регистрирана.

— Кой знае? Може да ни провърви.

— А отпечатъци?

Дръжката на вратата беше посипана с дактилоскопичен прах.

— Има няколко, но един господ знае на кого са — отговори Голуи, стана и се разкърши. — След минута ще проверя и вътре.

През това време Луси работеше с компютъра и също като мен не намираще нещо, което да ни каже кой е *смъртдок*. Но откри файлове на разговорите ни в чат румовете, които той бе съхранил. Кръвта ми се смрази, като ги видях на екрана. Запитах се колко ли пъти ги е препрочитал. Имаше подробни лабораторни записки, документиращи разпространението на вирусните клетки, и това беше интересно. По всичко личеше, че *смъртдок* бе започнал да работи по този въпрос през есента, около два месеца преди да бъде намерен торсът на сметището.

Късно следобед бяхме направили всичко, което беше по силите ни, но без особен резултат. Дезинфектираха ни и напръскаха караваната с газообразен формалин. Останах в зелените военни дрехи, защото не исках да обличам костюма си след онова, което бяха преживяла.

— Страхотно си се издокарала — отбеляза Луси. — Защо не си сложиш и перлена огърлица?

— Понякога говориш като Марино — отвърнах аз.

Дните неусетно се превърнаха в седмица. Нямаше развитие по разследването и това ме влудяваше. Забравих да се обадя на майка ми по случай рождения ѝ ден.

— Какво ти става? Да не си болна от Алцхаймер? — сърдито ме попита тя по телефона. — Не идваш тук. Дори вече не си правиш труда да ми се обаждаш. Не си млада, за да правиш такива неща.

Майка ми се разрида и на мен също ми се доплака.

— Ще измисля нещо за Коледа — казах аз, както повтарях всяка година. — Ще доведа и Луси. Обещавам. Малко време остава дотогава.

Потисната и капнала от умора, подкарах към центъра на града. Луси имаше право. Убиецът бе използвал телефонната линия в къмпинга само за да се включи в „Америка онлайн“. Сметката пристигна на кредитната карта на Пърли. *Смъртдок* не се обади повече. Вманиах се да проверявам електронната си поща и понякога чаках часове наред в онази чат рум, без да съм сигурна дали ФБР я наблюдават.

Източникът на замразения вирус, който намерих в караваната, остана неизвестен. Опитите да се идентифицира ДНК на вируса продължиха. Учените от Центъра за контрол и превенция на заболяванията знаеха, че вирусът е различен, но не и какъв е. Ваксинираните примати бяха податливи на въздействието му. Още четирима души, сред които двама рибари, избягали в Крисфилд, се разболяха, но в лека форма. Никой друг не пострада. Карантината на рибарското селище на остров Танжер продължи и икономиката му западна. Що се отнасяше до Ричмънд, само Уинго беше болен. Стройното му тяло и нежното му лице бяха обезобразени от обривите. Той не ми позволяваше да отида да го видя, колкото и често да се опитвах да го направя.

Бях съсипана и ми беше трудно да работя върху другите случаи, защото този изглеждаше безкраен. Разбрахме, че мъртвият мъж в караваната не е *смъртдок*. Отпечатъците от пръсти го идентифицираха като скитник, извършил множество престъпления — кражби, наркотици и две нападения и опит за изнасилване. Беше пуснат под гаранция и с помощта на джобно ножче бе отворил вратата на караваната. Никой не се съмняваше, че е бил убит.

В осем и петнайсет влязох в кабинета си. Роуз ме чу и се показа на прага.

— Надявах се, че ще си починеш — каза тя, както винаги разтревожена за мен.

— Починах си. Благодаря — усмихнах се аз и загрижеността ѝ ме накара да се засрамя и да изпитам чувство за вина. — Има ли нещо ново?

— Не и за остров Танжер. — Видях безпокойството в очите ѝ. — Опитай се да не мислиш за това. Тази сутрин докараха пет трупа. Погледни колко папки има на бюрото ти. Ако изобщо можеш да го видиш. И съм изостанала две седмици с кореспонденцията, защото не си тук да ми диктуваш.

— Знам, Роуз, знам — раздражено казах аз. — Но всичко по реда си. Опитай пак да се свържеш с Филис. И ако отново ти кажат, че отсъства, защото е болна, поискай номер, на който мога да я намеря. От няколко дни звъня в дома ѝ, но никой не отговаря.

— Ако я намеря, искаш ли да говориш с нея?

— Разбира се.

Петнайсет минути преди да тръгна за съвещанието на персонала, Роуз успя да ме свърже с Филис Краудър.

— Къде си, за бога? И как си? — попитах аз.

— Проклет грип. Гледай да не го хващаш.

— Вече го хванах и дори се отървавам от него. Търсих те в дома ти в Ричмънд.

— О, аз съм в къщата на майка ми в Нюпорт Нюз. Нали знаеш, че работя четири дни в седмицата и от години прекарвам тук останалите три.

Не знаех това, но от друга страна, не бяхме разговаряли по този въпрос.

— Филис, съжалявам, че те притеснявам, особено след като не си добре, но ми трябва помощта ти. През 1978 година в една лаборатория в Бирмингам, Англия, е имало инцидент. Ти си работила там. Прочетох каквото можах по случая и знам само, че една фотографка е работила в лабораторията за изследване на едра шарка...

— Да, да — прекъсна ме тя. — Знам всичко за това. Предполага се, че фотографката се е заразила през вентилационен отдушник и е умряла. Вирусологът се самоуби. Случаят непрекъснато се цитира от хора, които настояват да се унищожат всички замразени смъртоносни вируси.

— Ти работеше ли в лабораторията, когато това се случи?

— Не, слава богу. Инцидентът стана няколко години, след като напуснах. Тогава вече бях в Щатите.

Бях разочарована, а тя се закашля толкова силно, че не можа да продължи да говори.

— Извинявай — каза Филис. — Така става, когато живееш сам.

— Няма ли кой да се грижи за теб?

— Не.

— Имаш ли какво да ядеш?

— Оправям се.

— Искаш ли да ти донеса нещо?

— В никакъв случай.

— Ще ти помогна, ако и ти направиш същото за мен. Имаш ли записки от Бирмингам? За изследванията, които са били извършвани, докато си била там? Нещо, което мога да прегледам.

— Убедена съм, че са някъде в къщата.

— Намери ги, а аз ще ти донеса яхния.

След пет минути излязох и хукнах към колата си. Отидох вкъщи, извадих от хладилника домашно приготвената яхния, напълних резервоара с бензин и поех на изток по магистрала 64. Обадох се на Марино по телефона от колата и му казах какво правя.

— Този път наистина си се побъркала — възкликна той. — Да пропътуваш сто и петдесет километра, за да занесеш на някого храна?

Сложих си слънчеви очила и отговорих:

— Може да попадна на нещо. Тя може да знае нещо, което да помогне.

— Добре. Обади ми се после. В теб ли е пейджърът?

— Да.

Движението по това време на деня не беше натоварено и аз поддържах скорост от сто и десет километра в час, за да не ме глобят. След по-малко от час минах покрай Уилямсбърг и двацет минути покъсно, следвайки указанията, които ми бе дала Краудър, стигнах до къщата в Нюпорт Нюз. Кварталът се наричаше Брандън Хайтс. Там живееха хора от различни обществени прослойки и колкото повече се приближавах до река Джеймс, толкова по-големи ставаха къщите. Жилището на Филис Краудър беше скромно, двуетажно и наскоро боядисано в бяло. Дворът беше добре поддържан.

Паркирах зад един микробус и взех яхнията. Филис отвори вратата. Изглеждаше ужасно. Лицето ѝ беше бледо, а очите ѝ горяха от високата температура. Беше облечена в памучен халат и бе обула кожени пантофи, които приличаха на мъжки.

— Не мога да повярвам колко си мила — каза тя. — Или откачена.

— Зависи откъде го погледнеш.

Влязох и спрях да разгледам снимките в рамки на стените в коридора, облицован в тъмно дърво. Повечето бяха на хора, които бяха отишли на излет сред природата или ловяха риба, и бяха правени много отдавна. Погледът ми прикова една фотография, на която възрастен мъж със светла шапка и с лула в устата държеше котка и се усмихваше.

— Баща ми — каза Краудър. — Там живееха родителите ми, а преди това — и баба и дядо. Бизнесът на баща ми в Англия западна и те се преместиха тук.

— А ти?

— Аз останах. Ходех на училище.

Погледнах я. Не ми се виждаше толкова стара, колкото се опитваше да се изкара.

— Винаги си се опитвала да ме накараш да повярвам, че в сравнение с мен си праисторическо животно — рекох аз. — Но аз не мисля така.

— Може би на теб годините не ти личат толкова много.

— Жив ли е още някой от семейството ти?

— Баба и дядо починаха преди десет години, а баща ми — преди около пет. След това всяка събота и неделя идвах тук да се грижа за мама. Тя се държа колкото можа по-дълго.

— Сигурно ти е било трудно да съчетаваш грижите с кариерата — казах аз, докато разглеждах една снимка, на която Филис се смееше и държеше пъстърва.

— Влез и седни. Дай да занеса това в кухнята.

— Не, не. Покажи ми къде да го оставя. Не изразходвай силите си.

Минахме през трапезария, която явно не бе използвана от години. На тавана нямаше полилей и над прашната маса висяха оголени жици. Пердетата бяха заменени с щори. Влязохме в голямата

старомодна кухня и косите ми настръхнаха. Запазих спокойствие и оставих яхнията на плота.

— Чай? — попитах аз.

Тя вече не кашляше и макар че може би беше болна, това не беше истинската причина да не ходи на работа.

— Нищо? — добавих аз.

Филис ми се усмихна, но очите ѝ останаха пронизателни и когато седнахме на масата, аз трескаво започнах да се мъча да измисля какво да направя. Безпочвени ли бяха подозренията ми? Или трябваше да се досетя по-рано? С Филис бяхме приятелки от повече от петнайсет години. Бяхме работили заедно по безброй случаи, бяхме споделяли информация и бяхме изразявали съчувствието си като жени. Навремето заедно пиехме кафе и пушехме. Намирах я за очарователна и умна и никога не бях усещала в нея нещо злоещо. А после се сетих, че съседите дават точно такива описания на хората, които се оказват серийни убийци, агресивни педофили и изнасилвачи.

— И така, нека да поговорим за Бирмингам — казах аз.

— Добре. — Филис вече не се усмихваше.

— Намерен е замразеният източник на болестта. На шишенцата има етикети с надпис 1978 година, Бирмингам. Питам се дали в лабораторията там не са правели експерименти с мутирала вируси на едра шарка. Ако знаеш нещо по този въпрос...

— През 1978 година не бях там — прекъсна ме тя.

— Мисля, че си била, Филис.

— Няма значение — каза тя, стана и сложи един чайник на печката.

Не казах нищо. Филис отново седна.

— Аз съм болна. И ти вече трябва да си болна — каза тя и разбрах, че не говори за грипа.

— Изненадана съм, че не си разработила ваксина, преди да се заловиш с всичко това. Струва ми се малко безразсъдно за прецизен човек като теб.

— Нямаше да се нуждая от ваксина, ако онзи негодник не бе нахлул и не бе съсипал всичко. Мръсна, гадна свиня!

— Докато разговаряше с мен по „Америка онлайн“, нали? Тогава, когато остана на линията, но не отговори, защото той бе започнал да разбива вратата ти. И ти го застреля и избяга с твоя

микробус. Предполагам, че си отишла на Джейнс Айланд, за да прехвърлиш вирусите в нови епруветки и да ги нахраниш.

Започнах да се ядосвам. Филис се правеше, че не ѝ пука, но едва ли беше така.

— След като толкова години си се занимавала с медицина, хората не са ли нещо повече за теб от предметни стъкла и петриевии панички? Какво стана с лицата им, Филис? Видях хората, които си заразила. Възрастна жена, починала в самота в изцапаното си легло, без никой да чуе виковете ѝ за вода. А сега и Уинго, който не ми позволява да го видя. Свестен млад мъж, който умира. Ти го познаваш! Той е идвал в лабораторията ти! Какво лошо ти е направил?

Тя не се трогна, но също започна да се ядосва.

— Оставила си на Лила Прюит спрей „Вита“ в една от дървените кутии, откъдето е продавала рецептите си за четвърт долар. Кажи ми, ако не съм разбрала правилно. Тя се е зарадвала, че е получила такова хубаво нещо безплатно, и е напръскала лицето си. Държала е флакона на нощното си шкафче и го е използвала винаги, когато е чувствала болка.

Колегата ми мълчеше. Очите ѝ блестяха.

— Вероятно си доставила наведнъж всичките си болестотворни бомби на остров Танжер — продължих аз. — Сетне си пунала флакони за мен и за персонала ми. Какъв беше планът след това? Да заразиш целия свят?

— Може би.

— Защо?

— Първо другите ми сториха зло. Зъб за зъб.

— Какво толкова са ти направили? — С усилие контролирах гласа си.

— Бях в Бирмингам, когато се случи инцидентът. Намекнаха, че отчасти вината е моя, и бях принудена да напусна. Беше абсолютно несправедливо. Прекъснаха кариерата ми, когато бях млада и нямаше кой да ми помогне. Бях уплашена. Родителите ми бяха заминали за Съединените щати, за да живеят тук, в тази къща. Те обичаха природата. Екскурзии, риболов. — За миг Филис се вторачи в празното пространство, сякаш се върна в онези дни, после очите ѝ се съсредоточиха върху мен. — Работих усилено. Намерих си друга работа в Лондон, но много под нивото, на което бях. Не беше

справедливо. Вирусологът предизвика инцидента. Но защото аз бях там в онзи ден и защото той се самоуби, беше лесно да прехвърлят вината върху мен. Пък и бях съвсем млада.

— Ти си откраднала вируса, преди да напуснеш.

Тя се усмихна студено.

— И си го съхранявала през всичките тези години?

— Не е трудно, когато го сложиш в замразен азот и непрекъснато го наблюдаваш. Аз спасих вируса.

— Защо?

— Защо ли? — Филис повиши тон. — Аз работех върху вируса, когато се случи инцидентът. Той беше мой. Затова го взех заедно с резултатите от другите ми експерименти. Защо да ги оставям? Хората там не бяха достатъчно умни, за да направят онова, което постигнах аз.

— Но вирусът не е точно на едра шарка.

— По-лош е, нали? — Устните ѝ потрепераха от вълнение, когато си припомни онези дни. — Присадох ДНК на маймунска шарка върху генома на вариолата.

Филис се уморяваше все повече. Ръцете ѝ трепереха, докато бършеше носа си с кърпа.

— И после, в началото на новата академична година, не ме избраха за декан на факултета — продължи тя, а в очите ѝ блеснаха сълзи на гняв.

— Филис, не е честно...

— Млъкни! — изкрещя тя. — След всичко, което бях дала на онзи проклет медицински факултет? Аз съм най-старшата. Обучавахла съм всички, включително теб. А те дадоха поста на мъж, защото аз не съм лекар. Аз съм само доктор на науките — иронично добави Филис.

— Избраха патолог, който е завършил Харвард и напълно отговаря на изискванията — заявих аз. — Пък и какво толкова? Няма оправдание за онова, което направи. Да запазиш жив вирус през всичките тези години, за да извършиш това!

Чайникът започна да свири пронизително. Станах и изключих котлона.

— Вариолата не беше единствената екзотична болест, която имам в изследователските си архиви. Колекционирам ги. Всъщност предполагах, че някой ден може да осъществя важен проект. Да изследвам най-страшните вируси на света и да науча нещо повече за

човешката имунна система, което да ни спаси от други напасти като СПИН. Мислех, че може да получа Нобелова награда. — Филис се успокои, сякаш беше доволна от себе си. — Не, не бих казала, че в Бирмингам намерението ми беше един ден да предизвикам епидемия.

— Е, наистина не успя да го направиш.

Очите ѝ се присвиха.

— Никой не се е разболял, освен хората, които са използвали спрея за лице — добавих аз. — Аз бях изложена няколко пъти на риск при аутопсиите, но ми няма нищо. Вирусът, който си създаде, заразява само човека, пряко изложен на въздействието му, и не се възпроизвежда. Няма вторична инфекция. Няма епидемия. Ти създаде само паника, болест и смърт за няколко невинни жертви. И съсипа рибната индустрия на малък остров, населен с хора, които вероятно не са и чували за Нобелови награди.

Облегнах се назад и изпитателно се вторачих в нея, но тя изглеждаше невъзмутима.

— Защо ми изпращаше снимки и съобщения? — попитах аз. — Снимки, правени в твоята трапезария, на онази маса. Кой беше опитното ти морско свинче? Възрастната ти немоцна майка? Напръскала си я с вируса, за да видиш дали ще подейства? И когато тя се е разболяла, си я застреляла в главата. А после си я разчленила с трион за аутопсии, за да не свърже никой смъртта ѝ с евентуално замърсяване на продукти.

— Мислиш се за много умна — каза Филис или *смъртдок*.

— Убила си родната си майка и си я увила в покривка, защото не си могла да я гледаш, докато я режеш.

Пейджърът ми иззвъня. Погледнах го и видях номера на Марино. Извадих клетъчния си телефон, без да откъсвам очи от Филис.

— Проследихме караваната до производителя и оттам до един адрес в Нюпорт Нюз — каза той. — Мислех, че ще искаш да знаеш. Агентите на ФБР ще бъдат там всеки момент.

— Щеше ми се агентите да бяха направили това разкритие малко по-рано. Ще ги посрещна на вратата.

— Какво каза?

Изключих телефона.

— Свързах се с теб, защото знаех, че ще ми обърнеш внимание. — Краудър говореше все по-високо. — И за да те накарам да се

заловиш с нещо и поне веднъж в живота си да загубиш. Великата главна съдебна лекарка!

— Ти ми беше колега и приятелка.

— Аз те ненавиждам! — Лицето ѝ се зачерви от гняв. — Винаги съм те мразила! Системата беше благосклонна към теб. Ти получаваше всичкото внимание. Великата доктор Скарпета! Легендата! Но виж сега кой спечели. Накрая те надхитрих, нали?

Не казах нищо.

— Преметнах те, нали? — Филис взе шишенце аспирин и извади две хапчета. — Доведох те до вратата на смъртта и те накарах да чакаш в киберпространството. Да чакаш мен! — победоносно каза тя.

Нещо метално шумно изтрака по външната врата. Блъснах стола си назад.

— Какво ще направят? Ще ме застрелят ли? А може би ти ще ме застреляш? Обзалагам се, че носиш пистолет в чантата си. — Филис изпадна в истерия. — И аз имам пистолет. В другата стая. Ей сега ще отида да го взема.

Тя стана. Тропането по вратата продължи и един глас извика:

— Отворете! ФБР!

Хванах Краудър за ръката.

— Никой няма да те застреля, Филис.

— Пусни ме!

Поведох я към вратата.

— Пусни ме!

— Наказанието ти ще бъде да умреш така, както умряха жертвите ти.

— Не! — изкрещя тя.

В същото време вратата с трясък се отвори и снимките в рамки паднаха от стените в коридора.

С извадени пистолети в къщата влязоха двама агенти на ФБР. Единият беше Джанет. Краудър припадна и те ѝ сложиха белезници. Линеяката я закара в болницата в Норфък, където след двайсет дни тя почина, прикована към леглото и покрита с ужасни обриви. Доктор Филис Краудър беше на четирийсет и четири години.

ЕПИЛОГ

Не можах да взема решението веднага. Отложих го за навечерието на новата година, когато хората изпитват желание да правят промени и дават обещания, които знаят, че няма да изпълнят. Снегът се сипеше по покрива на къщата ми. Уесли и аз седяхме на пода пред камината и пиехме шампанско.

— Бентън, трябва да отида някъде.

Той изглеждаше озадачен, сякаш бях казала, че искам да тръгна веднага.

— Тази нощ работят малко заведения, Кей.

— Не. Имам предвид пътуване. През февруари. До Лондон.

Уесли разбра какво имам предвид, остави чашата си, хвана ръката ми и каза:

— Надявах се, че ще го направиш. Колкото и да е трудно, трябва да отидеш там. За да намериш душевен покой и да приключиш с този въпрос.

— Не съм сигурна дали е възможно да намеря покой.

Издърпах ръката си и пригладих косите си назад. Това сигурно беше трудно и за него.

— Марк може би ти липсва — казах аз. — Никога не говориш за него, но той ти беше като брат. Спомням си как винаги бяхме заедно. Тримата. Готвехме, ходехме на кино или седяхме и разговаряхме за престъпления и за последните гадости, които е направило скапаното правителство. Като съкращенията в бюджета, данъците и принудителните отпуски.

Уесли се усмихна и се вторачи в камината.

— А аз мислех какъв е късметлия, че има теб. Питях се как ли се чувства. Е, сега вече знам и разбирам, че е бил адски щастлив. Той вероятно беше единственият човек, с когото съм разговарял искрено, освен с теб. Това е малко странно, защото Марк беше един от най-егоцентричните хора, които познавам. Красив и нарцистичен. Но беше добър. И умен. Мисля, че човек като него винаги ти липсва.

Уесли беше облечен в бял вълнен пуловер и кремав панталон и на светлината на огъня сякаш излъчваше сияние.

— Ще излезеш тази нощ и ще изчезнеш — казах аз.

Той ме погледна озадачено и се намръщи.

— Облечен по този начин в снега. Ще паднеш в някоя канавка и ще те видят чак пролетта. В нощ като тази би трябвало да се облечеш в тъмно. За да има контраст.

— Искаш ли да направя кафе, Кей?

— Това е като хората, които искат кола за зимата. И си купуват нещо бяло. Каж ми къде е логиката? Караш бяла кола по бял път, под бяло небе и наоколо всичко е бяло.

— Какви ги говориш?

— Не знам — отговорих аз и извадих бутилката с шампанско от кофичката с лед. Напълних отново чашите. Бях изпила две чаши повече от Уесли. Компактдиск плейърът беше зареден с хитове от седемдесетте години и в момента „Трий Дог Найт“ тресяха стените. Беше една от онези редки нощи, в които може би щях да се напия. Не можех да престана да мисля за последния си случай и да си го представям. Не знаех нищо, докато не влязох в онази стая с жици, висящи от тавана, и не видях къде са били наредени отрязаните ръце и крака. Едва тогава прозрях истината. Не можех да си го простя.

— Бентън, трябваше да се досетя, че е тя. Още преди да отида в къщата ѝ, да вляза и да видя снимките и онази стая. Искам да кажа, че го чувствах интуитивно, но не се вслушах във вътрешния си глас.

Уесли не отговори и аз се почувствах още по-виновна.

— Трябваше да се досетя, че е Филис Краудър — отново измънках аз. — Хората можеше да не умрат.

— След свършения факт най-лесно е да се каже „трябваше“. Хората, които живеят до престъпника, винаги се досещат последни, Кей.

— Но те не знаят какво работя — възразих аз и отпих от шампанското. — Тя уби Уинго.

— Ти направи всичко, което беше по силите ти.

— Уинго ми липсва — въздъгнах аз. — Още не съм ходила на гроба му.

— Защо не преминем на кафе? — повтори Уесли.

— Не може ли от време на време да се оставям да ме носи течението?

Той започна да масажира врата ми и аз затворих очи.

— Защо винаги трябва да говоря разумно? — прошепнах аз. — Да бъда точна. Последователна. Логична. Да употребявам думи — студени и остри като ками. Ще ми послужат ли в съда? Когато бъдещето на Луси е изложено на риск. Животът ѝ. Кариерата. И всичко това заради онзи мръсник Ринг. Аз, главният свидетел. Любящата леля. — По лицето ми се стече сълза. — Господи, Бентън. Толкова съм уморена.

Той ме прегърна и аз се облегнах на него.

— Ще дойда с теб — прошепна Уесли.

Взехме черно такси до лондонската гара Виктория. Беше осемнайсети февруари, годишнина от атентата. Бомбата беше скрита в боклукчийска кофа, която при взривяването се бе търкулнала в подлеза с ресторанти и кафенета. Наоколо се бяха разхвърчали отломки и стъкла и покривите бяха рухнали. ИРА не бе набелязала Марк за мишена. Смъртта му нямаше нищо общо с факта, че бе агент на ФБР. Той просто се бе оказал на неподходящо място в неподходящ момент, както много хора, които стават невинни жертви.

Гарата беше пълна с пътници, които едва не ме прегазиха, докато си проправяхме път през централната част, където бяха билетните каси и информационните табла. В павилионите продаваха бонбони и цветя. Имаше и фотоателиета за моментни снимки и обменни бюра. Кофите за боклук бяха прибрани в „Макдоналдс“ и в другите заведения и не видях нито една на открито.

— Вече няма къде да скриеш бомба — отбеляза Уесли, сякаш прочете мислите ми.

— Човек се учи, докато е жив — рекох аз и се разтреперих.

Огледах се. Гълъбите в краката ми кълвяха трохи. Входът на хотел „Гроувнър“ беше до бар „Виктория“. Там се бе случил инцидентът. Никой не беше сигурен какво е правил Марк, но се предполагаше, че е седял на столче до една от масите отпред, когато бомбата бе избухнала.

Знаехме, че Марк е чакал влака от Брайтън, за да посрещне някого. И до ден-днешен нямах представа кого, защото самоличността на онзи човек не можеше да бъде разкрита поради причини за сигурност. Така ми казаха. Не разбирах много неща, като например съвпадението във времето и дали загадъчният човек, с когото Марк се е срещнал, също е загинал. Огледах покрива, направен от стоманени подпори и стъкло, стария часовник на гранитната стена и сводовете. Бомбата не бе оставила трайни следи, освен върху хората.

— Странно е да бъдеш в Брайтън през февруари — с треперещ глас казах аз. — Защо някой ще идва от морски курорт по това време на годината?

— Не знам. Това е терористичен акт. Както знаеш, Марк работеше в тази област. Затова никой не казва нищо.

— Да. Върху това работеше и от това загина. И, изглежда, никой не смята, че между тези две неща има връзка.

Уесли не каза нищо. Погледнах го. Беше ми тежко на душата и сърцето ми сякаш потъваше в тъмните дълбини на бездънно море. Хората, гълъбите и съобщенията по високоговорителите се смесиха в главозамайващ шум и за миг пред очите ми падна мрак. Залитнах, но Уесли ме хвана и попита:

— Добре ли си?

— Искам да знам с кого се е срещнал.

— Хайде, Кей. Да отидем да седнем някъде.

— Искам да знам дали бомбата е била поставена нарочно, защото определен влак е трябвало да пристигне в определено време — настоях аз. — Искам да знам дали всичко това не е измислица.

— Измислица? — учуди се той.

Очите ми се напълниха със сълзи.

— Откъде да знам, че това не е някаква тайна операция и Марк не е жив и не се крие някъде? Свидетел, защитен от закона, с нова самоличност.

— Не е така. — Лицето на Уесли беше тъжно. Той ме хвана за ръката и добави: — Да вървим.

Но аз не помръднах.

— Трябва да знам истината. Дали това наистина се е случило. С кого се е срещнал? И къде е този човек сега?

— Престани.

Хората минаваха покрай нас, без да ни обръщат внимание. Стъпките им отекваха като бурен прибор.

— Не вярвам, че се е срещал с някого. — Гласът ми трепереше. Избърсах сълзите си. — Мисля, че това е лъжа, измислица на ФБР.

Уесли въздъхна и се вторачи в далечината.

— Не е лъжа, Кей.

— Тогава с кого се е срещнал? Трябва да знам! — извиках аз.

Хората обърнаха глави към нас и Уесли ме задърпа настрана от потока пътници, към осмия перон, откъдето заминаваше влак за Денмарк Хил и Пекам Рай. Поведо ме към чакалнята, където имаше пейки и шкафчета за багаж. Не можах да се овладея и се разридах. Бях объркана и ядосана. Двамата седнахме в един уединен ъгъл.

— Каж ми, Бентън. Моля те. Трябва да знам. Не ме карай да изкарвам остатъка от живота си, без да знам истината.

Той хвана ръцете ми.

— Успокой се. Марк е мъртъв. Мислиш ли, че бих имал връзка с теб, ако знаех, че той е жив? Господи! Как можеш да си представиш, че ще направя подобно нещо!

— Какво е станало с човека, с когото се е срещнал?

Уесли се поколеба.

— Боя се, че и онзи човек е мъртъв. Били са заедно, когато бомбата е избухнала.

— Тогава защо самоличността му се пази в тайна? — възкликнах аз. — Няма никакъв смисъл!

Той отново се поколеба — този път по-дълго — и за миг очите му се изпълниха със състрадание към мен. Имаше такъв вид, сякаш и той щеше да се разплаче.

— Кей, Марк не е бил с мъж, а с жена.

— Друг агент на ФБР?

— Не.

— Какви ги приказваш?

Постепенно и бавно прозрях истината, може би защото не исках да повярвам.

— Не исках ти да разбереш — продължи Уесли. — Според мен не беше необходимо да знаеш, че Марк е бил с друга жена, когато е умрял. Излизали са от хотел „Гроувнър“, когато бомбата е избухнала. Атентатът не е имал нищо общо с него. Марк е бил там случайно.

— Коя беше тя? — Изпитах облекчение и в същото време ми се догади.

— Казваше се Джули Макфий. Трийсет и една годишна адвокатка от Лондон. Вероятно са се запознали покрай случая, върху който той е работел. Или може би чрез друг агент. Не съм сигурен.

Погледнах го в очите.

— Откога знаеше за тях?

— От известно време. Марк щеше да ти каже. Не беше моя работа. — Уесли докосна лицето ми и избърса сълзите ми. — Съжалявам. Нямах представа какво изпитвам. Сякаш страданията ти бяха малко.

— В известна степен това улеснява нещата.

Момиче и момче в черни кожени дрехи заключиха багажа си в едно шкафче. Изчакахме ги да се отдалечат.

— Всъщност това беше типично за взаимоотношенията му с мен.

— Чувствах се изтощена и няхах сили да разсъждавам. Изправих се. — Той не можеше да се обвърже напълно и да поеме риск. Никога не би го направил. И за никого. Марк пропусна толкова много неща и това ме натъжава най-много.

Навън беше влажно и духаше смразяващ вятър. Опашката от таксита пред гарата изглеждаше безкрайна. Вървахме, хванати за ръце. Купихме си безалкохолни напитки, защото по английските улици никой не може да пие алкохол. Пред Бъкингамския дворец имаше конна полиция, а в Сейнт Джеймс Парк маршируваха пазачи с огромни шапки от меча кожа. Туристите ги снимаха. Клоните на дърветата се поклащаха. Докато вървахме към хотел „Атениум“ на Пикадили, тътенът на барабаните постепенно заглъхна.

— Благодаря — казах аз и го прегърнах през кръста. — Обичам те, Бентън.

Издание:

Патриша Корнуел. Необикновена зараза

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2000

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 954-585-095-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.